„Savuros și plin
de suspans"
Kirkus Reviews
O pasiune
de-o noapte
VALERIE
BOWMAN

VALERIE BOWMAN
O PASIUNE DE O NOAPTE
SERIA MIRESE NEASTÂMPĂRATE 10

***Kiss Me at Christmas* by Valerie Bowman**

Copyright © 2018 June Third Enterprises, LLC.
Ediţie publicată prin înţelegere cu St. Martin's Publishing Group.
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BOWMAN, VALERIE
O pasiune de-o noapte / Valerie Bowman
trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978 – 606 – 33 – 4594 – 4
I. Moţatu, Mădălina (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1
Traducere din limba engleză Mădălina Moţatu
LITERA*
2019

Pentru mătuşa mea, Constance Gale Bowman, care este înţeleaptă, amuzantă şi independentă.

Mătuşa mea este ofiţer naval pensionar, iubeşte softballul, pisicile şi fructele de mare. Întotdeauna am iubit-o şi am admirat-o. De asemenea, este singura persoană din lume care sună şi vorbeşte ca răposatul meu tată, aşa că este întotdeauna o plăcere să îi aud vocea.

Este o onoare să fiu botezată după ea...

Valerie Gale Bowman

Capitolul 1

Londra, decembrie 1818

Aniversarea de 30 de ani a lui Lady Regina Haversham avea să fie exact peste o lună, ceea ce nu îi dădea prea mult timp pentru a-şi pierde virginitatea. Nu că dorea să o piardă. Dorea să ştie unde se ducea şi să aleagă cui să dea lucrul acela afurisit.

Caleaşca ei se opri în faţa sediului Agenţilor de pe Bow Street din centrul Londrei, iar ea trase adânc aer în piept, tremurând. Îşi înfundă mai adânc mâinile în manşonul alb de lână din poală şi îşi dori ca inima ei care bubuia să îşi încetinească bătăile neliniştite. Sărbătoarea Crăciunului era perioada ei preferată din an. Era într-o dispoziţie foarte bună, dar, în acelaşi timp, era la fel de emoţionată ca o tânără care îşi face debutul şi este pe cale să o vadă pe regină. Ieşirea aceasta anume avea toate şansele să se încheie cu un dezastru.

Aruncă o privire pe fereastră. Probabil că ar fi trebuit să fi închiriat o birjă. Ar fi fost mai puţin bătătoare la ochi decât trăsura splendidă a unchiului ei. Se adunaseră deja câţiva privitori care căscau gura la vehiculul negru lăcuit, cu blazonul ducelui de Colchester pe partea laterală. Îşi coborî privirea asupra hainelor ei. Fără îndoială, costumul era prea elegant pentru a mărşălui în birourile celei mai bune echipe de investigaţii din Londra, dar nu avea alte haine pe care să le poarte, iar acest mesaj era cel mai bine să fie livrat personal. Nu cunoştea adresa de acasă a lui Daffin Oakleaf şi nu credea că un bilet în care să îi spună ce avea de gând ar fi fost potrivit. Nu. Indiferent de privirile holbate, trebuia să îl vadă în carne şi oase.

Regina se hotărâse asupra cadoului perfect de ziua ei de naştere, pe care să şi-l ofere chiar ea. Avea să petreacă noaptea cu un bărbat. Nu cu orice bărbat. Ci cu cel mai bun candidat. Unul care avea chipul şi trupul unui zeu grec. În vârstă de 30 de ani. Înalt, bine făcut şi chipeş. Cu păr blond

şi ochi verzi cu o sclipire jucăuşă pe care ea o găsea irezistibilă. Îl întâlnise vara trecută la moşia unchiului ei. Familia ei se adunase acolo cu ocazia nefericită a funeraliilor vărului ei, marchizul. John fusese ucis şi, nepotrivit sau nu, bărbatul pe care Regina ajunsese să-l râvnească era agentul de pe Bow Street care ajutase la investigarea morţii acestuia.

Nu îl mai văzuse pe Daffin de când acesta părăsise moşia în acea zi fierbinte de iulie, luând cu el doi ucigaşi în cătuşe. De atunci, arareori trecea o zi în care Regina să nu se fi gândit la el. Citise despre el şi în ziare. În ultima vreme, în *Times* apăruse o serie de articole care se concentraseră pe isprăvile lui. Prinsese criminal după criminal şi, după spusele verişoarei ei Nicole, primise recompense substanţiale făcând asta. Acum, când perioada de doliu luase sfârşit, iar unchiul ei o obliga să se căsătorească, Regina se afla aici ca să îi ceară lui Daffin Oakleaf, legendarul investigator, să facă cu ea dragoste nebună, pasională.

Stomacul i se zvârcoli. Oare emoţiile puteau face pe cineva să se îmbolnăvească fizic? Bănui că da. Bănui că în cazul ei, da. Tresări. Nu se făcea să verse în faţa omului. *Asta,* cu siguranţă, nu l-ar fi atras.

Aruncă o privire către camerista ei, care şedea pe locul din faţă, cu spinarea dreaptă ca o prăjină. Dacă tânăra bine-crescută ar fi ştiut la ce se gândea Regina, fără îndoială că ar fi fost scandalizată. Exact din acest motiv, Regina spusese cât putuse de puţine despre ieşirea lor de astăzi. Genevieve nu pusese multe întrebări. Slavă Cerului!

Vizitiul deschise uşa, şi Regina trase din nou adânc aer în piept.

— Aşteaptă aici, îi spuse lui Genevieve. Nu o să stau mult.

La urma urmelor, cât putea să dureze să faci o propunere indecentă?

Capitolul 2

Daffin Oakleaf se îndepărtă de biroul său şi îşi frecă faţa cu ambele mâini. Era obosit. Frânt. Ura sărbătoarea Crăciunului. În ultimele două săptămâni alergase întruna prin toată Londra după un hoţ afurisit. Aproape că îl prinsese, sau cel puţin aşa crezuse, când dintr-un indiciu pe care îl urmase se alesese praful. Se afla din nou la începutul investigaţiei şi era extrem de prost dispus.

Daffin îşi iubea munca. Era perfectă pentru el şi îl făcuse un om bogat, dar astfel de zile erau al naibii de frustrante. Îi plăcea mult mai mult să prindă infractori şi să îi arunce în temniţă decât să se plimbe de colo-colo în biroul său, fără nimic de făcut, în timp ce aceştia hoinăreau liberi.

Era obsedat de fiecare dintre cazurile lui, dar acesta îl ţinuse treaz noaptea. Îi făcea sângele să clocotească. Un copil fusese rănit de afurisitul acela de hoţ şi, dacă era un lucru pe care Daffin nu îl putea tolera, acela era ca un bărbat în toată firea să fie violent cu un copil. Avea să dea de urma acestui monstru chiar dacă era ultimul lucru pe care avea să îl facă.

Cele mai multe dintre investigaţiile lui Daffin erau făcute cu promisiunea unei pungi substanţiale la sfârşit, dar pe aceasta o făcea gratuit. Întotdeauna lua un caz sau două pentru caritate în perioada Crăciunului. Măcar atât putea face. Unde mai pui că îl făcea să uite de sezonul acesta afurisit. Dacă se concentra asupra cazurilor sale, era mai uşor să ignore sărbătoarea. Mai uşor să uite.

Scoase un carnet din buzunarul interior al hainei şi trecu în revistă cuvintele pe care le scrisese până acum despre caz. Poate că ratase ceva, vreun detaliu care l-ar fi dus în cele din urmă pe calea cea bună către Henry Vickery.

— Oakleaf! se auzi vocea lui Paul, secretarul, care

stătea afară, în încăperea principală a biroului şi primea întrebările din partea oamenilor care intrau din stradă.

— Sunt ocupat, strigă Daffin, neavând chef să fie întrerupt.

Probabil că era cineva care citise despre el în ziar şi dorea să îl cunoască. În ultima vreme ziarele îl vânau. Mai ales unul dintre reporteri. Domnul H.J. Hancock.

Bărbatul părea obsedat de urmărirea cazurilor lui Daffin. Săptămână după săptămână, de luni bune acum, Daffin fusese menţionat în articolele lui. Povestirile îl făceau să pară un afurisit de erou. Descriau felul în care el urmărise răufăcători în întunericul nopţii, sărind peste ziduri, căţărându-se pe acoperişuri şi încasând mai multe gloanţe. Nu ar fi răspuns niciodată întrebărilor afurisite ale reporterului dacă ar fi ştiut că acesta avea să scrie *astfel* de lucruri. Nu era scopul lui Daffin să fie erou. Nu fusese niciodată. Îşi făcea datoria de a băga după gratii scursurile societăţii. De a lua oamenii răi de pe străzi. De a le salva pe viitoarele lor victime.

Daffin acceptase întrebările lui Hancock crezând că lucrul acesta ar putea să îl ajute să obţină ponturi dacă publicul citea despre munca lui. În schimb, articolele îl făcuseră să pară ca un blestemat de cavaler în armură strălucitoare. Îl făcuseră să se simtă al dracului de stânjenit. Doamnele veniseră la sediu în încercarea de a-l zări; bărbaţii îi căutaseră compania ca să îi adreseze întrebări idioate. Daffin ajunsese iute la capătul răbdării în ceea ce priveşte astfel de lucruri. Munca lui de o viaţă nu era o ciudăţenie, iar el nu era un animal într-o grădină zoologică.

— Cred că vei dori să te ocupi de *asta,* Oakleaf, veni răspunsul vesel al lui Paul din încăperea principală.

— Fir-ar să fie, mormăi Daffin printre dinţi, închizând carnetul şi vârându-l înapoi în buzunar.

Paul găsea mulţimea de doamne care venea să se gudure pe lângă Daffin nesfârşit de amuzantă. Fără îndoială că tânărul nu făcea decât să îl şicaneze din nou.

Daffin se ridică, îşi trecu mâna peste vesta roşie ca să

o îndrepte şi ieşi cu paşi mari pe uşa biroului său, pe coridorul scurt care dădea în încăperea principală. Avea să concedieze scurt şi ferm pe oricine ar fi fost şi să revină la notiţele sale.

Păşi în camera principală, o zonă cavernoasă care mirosea a un amestec de soluţie de lustruit cu aromă de lămâie şi ziare vechi, cu tavane înalte şi bârne de lemn. Cercetă spaţiul. Gol.

— Nu sunt amuzat, îi spuse el secretarului. Întrerupe-mă încă o dată şi-o să-ţi vin eu de hac.

Se răsuci pe călcâie ca să se întoarcă în biroului lui când o voce blândă de femeie îi atrase atenţia.

— Daffin.

Îngheţă.

Recunoscu vocea aceea.

Încet, se întoarse, cu inima bubuindu-i sub vestă.

Ea ieşi din spatele unuia dintre stâlpii de lemn de lângă biroul lui Paul. Purta o pelerină îmblănită de catifea verde smarald cu blană albă la guler şi la manşete, iar mâinile îi erau vârâte într-un manşon de blană albă. Părul îi era ascuns sub o pălărie de catifea verde care avea şi ea marginea din blană albă, dar el ştia că părul ei era strălucitor şi avea culoarea cernelii negre. Ochii ei, care clipeau la el de sub marginea pălăriei scumpe, erau azurii. Un zâmbet care îi bântuise visele multe nopţi se odihnea pe buzele ei rubinii.

Lady Regina Haversham. Nepoata puternicului duce de Colchester şi verişoara bunului său prieten, Mark Grimaldi. O doamnă superbă şi bogată din înalta societate. Una cu care flirtase scandalos când o întâlnise vara trecută în Surrey. Se simţiseră atraşi unul faţă de celălalt şi abia îşi putuseră lua ochii unul de la altul când împărţiseră acelaşi spaţiu, lucru întru totul deplasat pentru că, la vremea respectivă, femeia îşi jelea vărul.

Lady Regina lucrase cu Daffin şi Grimaldi, alături de soţia lui Grimaldi, Nicole, pentru a-i descoperi pe criminali şi a-i aduce în faţa justiţiei. Apoi Daffin plecase. Plătit frumos de către duce pentru rezolvarea crimei unicului său fiu,

Daffin se întorsese la viaţa lui din Londra, urmărind infractori, şi o lăsase pe Lady Regina Haversham să sălăşluiască în conacul ei de la ţară, cu familia ei fericită şi iubitoare, cu servitorii spilcuiţi şi grămezile de bani.

Poate că existase o conexiune imediată între ei, dar Lady Regina era strict interzisă. Nu numai că era mult deasupra lui în ceea ce privea statutul şi educaţia, dar era şi verişoara bunului său prieten. Daffin se îndoia foarte tare că Mark Grimaldi, noul marchiz de Coleford şi ministru de interne, ar fi privit cu ochi buni curtarea verişoarei sale cu sânge albastru de către un agent de pe Bow Street. Poate că erau prieteni, dar prietenia lor nu compensa prăpastia insurmontabilă dintre rangurile lor sociale. Niciodată nu avea să se întâmple una ca asta.

Flirtul lui Daffin cu Lady Regina fusese nevinovat, oricum, şi luase iute sfârşit. În lunile care trecuseră de atunci, încercase să nu se gândească la ea, chiar dacă fără succes. Acum iat-o, stând în birourile lui din Bow Street, ca şi cum ar fi invocat-o din imaginaţia lui. Mirosea a mere. Nu avea să uite niciodată parfumul ei. Acesta pluti prin spaţiu până la el, iar el îşi închise pentru o clipă ochii ca să-l inspire.

Lady Regina îşi drese glasul şi aruncă jenată o privire spre Paul.

— Păi… domnule Oakleaf.

Paul se întoarse către Daffin cu sprâncenele ridicate.

Daffin aruncă o privire încruntată către băiat înainte de a-şi întoarce atenţia spre doamnă. Îi oferi o plecăciune protocolară.

— Cărui fapt datorez plăcerea aceasta, milady?

Regina privi repede de jur-împrejurul încăperii. Îşi muşcă buza.

— Trebuie să… eu… am o propunere pentru dumneata.

Era imaginaţia lui sau vocea ei tremura?

Daffin se scărpina la ceafă. Avea o idee despre care ar fi fost „propunerea” ei. Ca şi verişoara ei, Nicole, care lucrase cu el cu ani în urmă, poate că doamna îşi pusese în

cap să devină următoarea femeie agent de pe Bow Street, chiar şi neoficial. Nicole îi menţionase o dată sau de două ori că Lady Regina îşi exprimase interesul faţă de munca aceasta.

Clătină din cap.

— Scuzele mele, milady, dar pentru moment nu angajăm.

Lady Regina îşi lăsă capul într-o parte. Strânse din buze.

— Îmi pare rău să aud asta, domnule Oakleaf, dar nu acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

El se încruntă.

— Nu?

— Nu.

Ea clătină din nou din cap, iar el fu captivat de sclipirea albastră din ochii ei. Ceva din felul în care ea îl privi îl făcu să se simtă… dorit… admirat. Îşi aminti de sentimentul acela de la Surrey, de parcă erau amândoi părtaşi la aceeaşi glumă.

— Atunci… de ce te afli aici? întrebă.

Îl surprinsese. Glasul îi sună mai tăios decât dorise.

— După cum am spus, am o propunere pentru dumneata, dar aş prefera să îţi împărtăşesc detaliile… în particular.

— În particular? repetă Daffin, scărpinându-şi din nou ceafa.

Îl mânca pielea de ceva asemănător suspiciunii. Ceva legat de felul cum vorbea ea şi de felul cum îl privea îi spunea că trebuia să se pună în gardă. Anii în care avusese de-a face cu criminali şi mincinoşi îl învăţaseră să citească cu acurateţe mişcările şi gesturile unei persoane, iar cele ale lui Lady Regina îi spuneau răspicat că trebuia să fie pregătit pentru belele. *Ce fel* de belele mai exact, rămânea de văzut.

Trase adânc aer în piept şi hotărî să invite beleaua în biroul lui.

Capitolul 3

Regina privi expresia de pe chipul lui Daffin trecând de la o uşoară iritare la confuzie, apoi la suspiciune. Bărbatul nu avea absolut nicio idee despre ce avea ea de gând să spună. Bun. Exact aşa cum îşi dorise. Cu cât ştia mai puţine, cu atât mai sinceră avea să fie reacţia lui.

Arăta la fel de decadent de chipeş ca ultima oară când se întâlniseră. Umerii lui laţi erau captivi într-o cămaşă albă apretată sub vesta de un roşu-închis, părul blond îi era dat pe spate, ochii verzi îi scăpărau de inteligenţă. Exista întotdeauna un zâmbet ascuns pe buzele lui, dar impresia ei fusese că acel zâmbet omniprezent era o faţadă. Atitudinea lui nepăsătoare ascundea ceva întunecat. Un lucru pe care ea dorea să îl descopere.

— Da… în particular.

Aruncă o privire către tânărul din spatele biroului, care părea fascinat de discuţia ei cu Daffin.

Ochii negri ai recepţionerului se uitau cu repeziciune de la unul la altul, în timp ce urmărea fiecare vorbă. Un motiv în plus pentru care să discute singură cu Daffin.

— Sigur că da.

Daffin flutură mâna în direcţia din care venise. Excelent! O invita în biroul lui. Spera că acesta avea o uşă. Una bună, mare şi groasă.

Îl urmă de-a lungul unui coridor scurt înainte ca el să o conducă într-o încăpere care, într-adevăr, avea uşă. Intră şi aşteptă ca Daffin să intre şi el, înainte de a închide uşa după ei. Aruncă o privire în jur. Biroul adăpostea un pupitru mare care ocupa mijlocul spaţiului cu un fotoliu de piele neagră în faţă. Mirosea a ei aici. Un amestec de săpun şi de arome care o făcea să îşi dorească să îşi îngroape nasul în eşarfa de la gâtul lui. Pe peretele din spatele pupitrului se afla o hartă a Londrei şi pe pupitru o cană plină cu ceea ce părea a fi cafea neagră, alături de un teanc ordonat de hârtii, o lupă şi un… Sfinte Dumnezeule, acela era un pistol?

— Pot să îţi iau haina? se oferi Daffin.

— Nu, nu stau mult. Regina aruncă o privire către uşă. Camerista mă aşteaptă în trăsură.

— Ah, desigur. Ia loc, te rog. Aşteptă ca ea să se aşeze pe fotoliu înainte ca el să ocolească pupitrul cel mare şi să îşi ocupe propriul fotoliu. Strecură pistolul de pe pupitru într-un sertar. Riscurile meseriei.

— Înţeleg, răspunse ea, încuviinţând din cap.

Daffin îi scrută chipul.

— Ţi-aş oferi ceva de băut, dar mă tem că nu am ceai.

— Dar coniac? răspunse ea, iar glasul îi tremură uşor din nou.

Ochii lui se lărgiră, ceea ce o făcu să zâmbească.

— *Dumneata* ai dori un coniac?

Ea îşi îndreptă spinarea şi îşi drese glasul:

— Da, te rog.

Regina nu ştia dacă îi plăcea coniacul, însă Nicole bea din când în când, iar Regina se hotărâse ca astăzi să fie îndrăzneaţă. Putea să fie îndrăzneaţă din toate punctele de vedere.

Daffin se ridică din nou şi merse la dulapul din colţ, unde turnă coniac în două pahare.

— Am sentimentul că s-ar putea să am şi eu nevoie de unul, zise în timp ce se întoarse şi îi înmână unul dintre pahare.

Ea îşi scoase una din mâinile înmănuşate din manşonul de blană şi luă paharul, cercetându-l cu luare-aminte.

El se duse să se aşeze din nou în spatele pupitrului şi bău o gură zdravănă din propriul pahar. Chipul lui uşor sever nu trăda nimic.

— Mă bucur să te văd, milady.

Ah, banalităţi. Lucru la care ea excela.

— Da, au trecut câteva luni. Şi eu mă bucur să te văd. Şi apoi: Te rog să îmi spui Regina, aşa cum făceai în Surrey.

El rânji larg şi încuviinţă din cap.

— Am auzit că sănătatea unchiului tău s-a îmbunătăţit.

— Un pic, da. Suntem recunoscători pentru fiecare zi alături de el.

Unchiul Edward suferea de mulţi ani de o boală de plămâni. Faptul că încă trăia era pur şi simplu un miracol. Unul pentru care era foarte recunoscătoare, chiar dacă în momentul de faţă bătrânul îi făcea zilele negre. Ultimatumul ducelui fusese parte din motivul pentru care ea se afla astăzi aici.

— Ce mai face bunica ta? întrebă apoi Daffin.

Bunica Reginei, Lady Harriet, era o bătrână arţăgoasă, care spunea şi făcea lucruri scandaloase, de obicei în timp ce îşi flutura în aer batista nelipsită. Aceasta ştia că Reginei i se aprinseseră călcâiele după Daffin. Însă nu avea nici cea mai vagă idee până unde era dispusă să meargă nepoata ei ca să pună mâna pe el.

— Este foarte bine, mulţumesc.

De data asta, Regina îşi drese glasul:

— Am citit despre tine în ziar.

O expresie iritată trecu pe chipul lui Daffin. Mai luă o gură din băutură. Aparent, publicitatea nu îi făcea plăcere. Lucru interesant, dar nu surprinzător. Fără îndoială că oamenilor cu secrete le displăceau reporterii care îşi băgau nasul în treburile lor, iar Regina bănuia că Daffin avea o mulţime de secrete. De acea o fascina atât de mult. Nici faptul că arăta ridicol de bine nu strica.

— Spuneai că ai o propunere pentru mine, zise el în cele din urmă, aruncându-i o privire care dădea de înţeles că terminase cu conversaţia de complezenţă.

Hm. Astăzi nu părea să aibă chef de flirt. Nu era un semn bun pentru a-l face să accepte să se culce cu ea. Dar ea ajunsese până aici. Putea la fel de bine să îi dea înainte. Ca să prindă puteri, gustă din coniac, care îi arse gâtlejul şi îi făcu ochii să se umezească. La dracu'! Ar fi trebuit să exerseze băutul de coniac mai înainte. Nicole făcea să pară simplu. Adevărul era că avea gust de otravă. Regina prefera mai degrabă vinul.

— Da, reuşi să rostească, înecându-se.

— Şi acea propunere este?

Daffin bătu darabana cu degetele pe suprafaţa pupitrului de lemn. Făcea tot posibilul să pară nepăsător, dar era curios. Ea îşi dădea seama. Excelent!

— Ziua mea de naştere este pe 13 ianuarie, anunţă ea, cu stomacul zvârcolindu-i-se şi cu paharul tremurându-i în mână.

Îl aşează pe pupitru ca să nu şi-l verse în poală. Nu ar fi putut niciodată să îi explice lui Genevieve de ce pelerina îi mirosea de parcă ar fi făcut o baie în alcool.

— Astăzi este 13 decembrie.

— La mulţi ani? se hazardă el, ridicând din sprâncene.

Regina închise imediat gura. Dumnezeule, se descurca foarte prost când trebuia să vorbească în prezenţa lui. Repetase scena de nenumărate ori în dormitorul ei. O memorase, se jucase cu inflexiunea, cu tonul. Schimbase formularea de o sută de ori înainte de a se opri la discursul perfect. Dar faptul că îl vedea pe Daffin în carne şi oase o distrăgea. Statura, umerii lui laţi, părul blond şi ochii verzi ageri, precum şi apa lui de colonie, care umplea biroul cu mirosul ei curat de mirodenii şi o făcea să se înfioare într-un mod plăcut – toate astea făcură să îi zboare din minte discursurile exersate. Încercă să îşi amintească următoarea replică. Ceva legat de un cadou pe care şi-l dorea?

— Am hotărât ce mi-ar plăcea de ziua mea, anunţă ea.

La naiba! Nu acesta era felul în care dorise să se exprime. O făcea să pară poruncitoare, probabil pe bună dreptate.

Sprâncenele lui Daffin rămaseră ridicate. O privi îndelung, cu capul aplecat într-o parte, cu un amestec de confuzie şi îngrijorare pe chip, ca şi cum ea era un prizonier scăpat de la azilul de nebuni şi ar fi fost sarcina lui să o convingă să se întoarcă acolo fără să provoace o scenă.

— Doreşti să ţi-l cumpăr eu? întrebă el lent.

Ea râse pe jumătate, fornăi pe jumătate, şi regretă numaidecât zgomotul. Ah, minunat! Se afla aici ca să îi ofere omului virginitatea ei şi tocmai scosese cel mai

neatrăgător sunet imaginabil. Treaba asta mergea prost. Ca să aibă vreo speranţă să salveze această misiune, trebuia să treacă la subiect.

— Nu, eu a, adică… doresc ca *tu* să fii cadoul de ziua mea.

Daffin făcu ochii cât cepele.

— Poftim?

— Adică…

Se aşeză pe marginea scaunului, transpiraţia picurându-i între sâni. Respiraţia îi deveni neregulată. Bătu cu vârful pantofului pe podeaua de lemn într-un ritm sacadat. Nervozitatea o făcu să rostească impulsiv:

— Pot să te plătesc, dacă doreşti.

Daffin se încruntă.

— Să mă plăteşti? Pentru ce, mai exact?

Vai. Dumnezeule. Mare. Dăduse greş întru *totul.* Se gândi să sară pe fereastră, numai că, probabil, avea să sfârşească prin a-şi scrânti glezna ori prin a-şi murdări rochia. Şi apoi, nu numai că asta ar fi fost o laşitate, dar cum avea să mai dea vreodată ochii cu omul dacă li se întretăiau cărările? Şi era probabil ca asta să se întâmple. Daffin era unul dintre prietenii lui Mark şi ai lui Nicole.

— Scuzele mele.

Trase adânc aer în piept şi se forţă să o ia de la capăt. Înghiţi cu greu.

— Permite-mi să îţi explic.

Daffin se lăsă pe spate în fotoliul său, privind-o cu o curiozitate făţişă.

Regina îşi apăsă palma înmănuşată pe abdomen ca să îşi potolească nervii care îi alergau înnebuniţi prin stomac.

— Pentru aniversarea mea de 30 de ani – de fapt, înaintea ei –, am decis că trebuie să… că doresc să… Se făcu roşie ca focul la faţă. Să scap de…

Îl privi cu ochii mari, neputând să forţeze vorba să iasă din gâtlejul ei uscat.

— De… o îndemnă el, privind-o în continuare cu ochii îngustaţi.

— Virginitate, izbucni ea.

Înhăţă paharul şi dădu pe gât o cantitate indecentă din băutură, ceea ce nu reuşi decât să o facă să aibă un acces de tuse.

Când, în cele din urmă, se opri din tuşit şi îşi întoarse privirea chinuită către el, pe faţa lui Daffin era un amestec de surpriză şi… interes? Acesta trase de eşarfa pe care o purta la gât, vârând un deget sub ea ca să o lărgească. Deschise gura să spună ceva. O închise, apoi o deschise din nou. În cele din urmă, de pe buzele lui perfecte ieşiră nişte vorbe.

— Mă gândeam că la asta te referi, dar trebuia să mă asigur.

— Înţeleg, zise ea, încuviinţând din cap.

Ah, de ce el nu îi dădea un indiciu despre ce simţea? Expresia lui redeveni impenetrabilă.

Daffin îşi înclină capul într-o parte şi îşi trecu un deget peste marginea paharului său.

— Am auzit ce ai spus, dar mărturisesc că, spre ruşinea mea, nu reuşesc să înţeleg ce are asta de a face cu *mine.*

Apăsându-şi două degete pe gât, Regina aşează paharul de coniac pe pupitru şi îl privi în ochi. Simţea că inima ar putea să îi iasă prin gâtlej. Trebuia să îndrepte lucrurile.

— Când ne-am întâlnit vara trecută, am simţit că între noi e o legătură şi cred că şi tu ai avut acelaşi sentiment.

El îşi arcui o sprânceană.

— Aceasta, milady, este o afirmaţie periculoasă, iar eu am obiceiul de a nu comenta afirmaţiile periculoase.

Regina închise ochii preţ de o clipă. El *nu* făcea nimic să-i uşureze situaţia. Oftă uşor şi îşi muşcă interiorul obrazului, adunându-şi fiecare dram de curaj pe care îl avea. Încă de când iubitul ei văr John murise, făcuse o prioritate din a fi curajoasă. Cel puţin, asta încerca. Viaţa era scurtă şi nu obţineai ce doreşti fiind un şoarece timid.

— Mi-ar plăcea foarte mult, domnule Oakleaf, ăăă, Daffin, dacă ai fi bărbatul care… hm… mi-ar lua virginitatea.

Gata. Acum, că vorbele îi ieşiseră din gură, nu fuseseră chiar aşa de rele, nu-i aşa? Doar că erau. Putea să îşi dea seama după expresia uimită care apăru iute pe faţa lui frumoasă.

— Tu… poftim?

Fotoliul din spatele biroului scârţâi sub greutatea lui când Oakleaf se aplecă uşor înainte, holbându-se la ea de parcă ea îşi pierduse minţile. O auzise. Vedea asta în ochii lui.

Mai mult curaj. Îşi îndreptă spinarea şi rezistă impulsului de a-şi feri ochii de privirea lui pătrunzătoare.

— Sunt o fată bătrână, domnule Oakleaf.

Cât de ridicol era să îi spună „domnule Oakleaf” când tocmai îi ceruse să îi ia virginitatea?

— De ceva vreme, fără putinţă de tăgadă, sunt „fără şanse de măritiş”, cum se spune, ceea ce nu mă deranjează. Însă, având în vedere evenimentele recente din familia mea, aş dori să îmi fac un amant câtă vreme mai am ocazia să decid eu însămi cui să mă dăruiesc.

— Doreşti *ca eu* să fiu amantul tău? o întrebă.

— Da, exact.

Înghiţi în sec, simţindu-se ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul parcului îmbrăcată doar în cămăşuţă, în timp ce o mulţime de oameni căscau gura la ea.

— De ce eu?

— Cum am spus, credeam că între noi s-a înfiripat ceva, asta pe lângă faptul că Mark şi Nicole au o părere foarte bună despre tine.

Continuă să se uite cu ochi mijiţi la ea.

— Ce vrei să spui prin „evenimente recente în familia ta”?

Ea tresări. Se temuse că avea să întrebe asta. Nu era sigură că trebuia să recunoască partea care urma, dar el avea să afle destul de curând. Anunţul avea să apară în ziare după Crăciun, iar Mark avea să îi menţioneze asta, fără îndoială. Îşi îndreptă umerii şi îl privi în ochi pe Daffin.

— În curând o să mă logodesc cu contele de Dryden.

— O să te logodeşti?

Îşi imagină doar sau pe chipul lui apăruse fugar o expresie dezamăgită?

— Cu Dryden?

— Îl cunoşti? îl întrebă, cocoţându-se pe marginea fotoliului.

— Nu. Nu pot să spun că ne-am întâlnit, dar am auzit de el.

Ea oftă.

— Păi, unchiul meu este pe moarte şi vrea să se asigure că sunt la casa mea înainte să plece. Bunica e în vârstă. El îşi face griji pentru mine. Înţeleg, dar…

— Dar propunerea ta mă face să cred că nu eşti la fel de entuziasmată de oferta bunului conte ca unchiul tău.

Regina clătină nefericită din cap.

— Dryden mi-a cerut mâna cu mulţi ani în urmă, încă de când mi-am făcut debutul în societate. L-am refuzat. Asta era pe când aveam o mulţime de oferte, iar unchiul Edward era convins că voi alege un alt bărbat. Zilele acestea însă, Dryden este singurul care m-a cerut în căsătorie.

— Înţeleg, răspunse Daffin. A rămas fixat pe tine toţi anii aceştia, nu-i aşa?

Regina nu se putu abţine să nu îşi dea ochii peste cap, gest nedemn de o lady.

— Este mai degrabă fixat pe pământurile pe care le-ar dobândi ca parte a zestrei mele, se pare că nu este o persoană care să renunţe cu uşurinţă. L-am amânat ani de zile, dar unchiul Edward mi-a spus în cele din urmă să mă pregătesc să mă căsătoresc cu el.

— Ce părere au Mark şi Nicole despre asta?

— Desigur, ei îmi doresc fericirea, dar înţeleg, de asemenea, şi motivul pentru care unchiul Edward îşi face griji pentru mine. El aparţine unei epoci diferite, una în care căsătoriile se încheiau bazându-se întru totul pe numele de familie şi pe zestre.

— Iar tu nu eşti de acord cu genul acesta de aranjament? întrebă Daffin.

— Există un motiv pentru care am rămas fată

bătrână. Încă nu l-am găsit pe bărbatul cu care să doresc să mă mărit.

Privirile li se întâlniră şi o scânteie de netăgăduit sări între ei, dar Regina îşi mută privirea. Discuţia despre căsătorie era prea mult. Cum ajunseseră la asta? Ea venise să îi ofere virginitatea ei, nu să înşire motivele pentru care era fată bătrână.

Daffin îşi drese glasul:

— Pot să ştiu motivul pentru care eşti interesată să hm, îţi pierzi virginitatea înaintea căsătoriei?

Faţa Reginei se încinse. Se aşteptase şi la întrebarea aceasta, dar asta nu o făcea mai puţin incomodă.

— Nu doresc să mă căsătoresc cu Dryden şi, cu siguranţă, nu doresc să mă culc cu el. Dar unchiul Edward insistă. Dacă sunt obligată să mă căsătoresc cu contele, doresc ca măcar să îmi dau virginitatea bărbatului ales de *mine.* Îi aruncă o privire timidă. Iar bărbatul acela eşti tu.

Daffin îşi frecă colţurile ochilor cu degetul mare şi cel arătător. Oftă adânc. Avea umerii încordaţi. Ea observă, şi acest lucru o făcu să devină mai agitată, o făcu să bată mai rapid cu piciorul în podea.

— Admit cu sinceritate că m-am simţit atras de tine când ne-am întâlnit în Surrey. Eşti o femeie frumoasă şi fermecătoare, nu încape nicio îndoială.

Regina înghiţi în sec.

— De ce am impresia că următoarele cuvinte pe care ai de gând să le rosteşti sunt „cu toate astea”?

Daffin se aplecă în faţă şi arcui o sprânceană.

— *Cu toate astea,* eu rezolv cazuri pentru recompense. Nu accept bani pentru a-mi satisface amantele.

Ea tresări. Partea despre bani nu fusese de bun-gust. Ar fi trebuit să se ţină de planul iniţial şi să fi oferit asta doar ca pe un stimulent, dacă părea ezitant, dar nervii ei afurisiţi o dăduseră peste cap şi o spusese fără să gândească. Ar putea la fel de bine să fie sinceră cu el.

— Îmi pare rău. Am auzit că domnii plătesc uneori pentru servicii atunci când îşi pierd virginitatea; am

presupus că obiceiul *ar putea* fi aplicat ambelor sexe în… circumstanţele corecte.

Tresări din nou. Nu. Cu siguranţă asta nu era de ajutor.

El clătină din cap, dar un zâmbet slab încă i se juca pe buze. Lucrul acesta era încurajator. Poate că nu avea să o dea afară din biroul lui.

— Se pare că m-ai confundat cu o prostituată, milady. *Ar trebui* să fiu supărat pe tine. Dar cum, în mod limpede, eşti nepricepută la astfel de conversaţii, sunt dispus să îţi ofer prezumţia de nevinovăţie.

Ah, Doamne! Îl insultase. Bineînţeles că îl insultase. Dar faptul că afirmase că avea să-i acorde prezumţia de nevinovăţie îi reaprinse speranţa.

— Să mă ofer să te plătesc a fost o idee proastă, recunosc. Scuzele mele, dar cel puţin… te vei gândi la asta? Fără nicio plată, se grăbi să adauge.

— Nu.

Îşi strânse buzele.

Speranţa suferi o moarte iute şi umilitoare. Îşi ridică încet paharul de coniac la gură şi îi goli conţinutul dintr-o singură înghiţitură uriaşă şi extrem de necesară. Cel puţin gâtlejul ei era amorţit. Abia dacă simţi lichidul arzând-o în drum către stomacul ei.

— De ce?

Speră că glasul ei sunase calm şi rezonabil, şi nu irascibil.

Daffin îşi încrucişă braţele în faţa lui, pe pupitru.

— Din două motive. Mai întâi, eşti verişoara a doi prieteni buni de-ai mei, iar eu nu mă încurc *niciodată* cu doamne care au legătură cu prietenii mei. Este un mod sigur de a strica o prietenie.

— Dar Mark nu…

— În al doilea rând, mi-ai spus că eşti pe cale să te logodeşti şi, oricât de atrăgătoare ai fi, nu sunt atât de nemernic, încât să fiu de acord să pun coarne unui viitor mire, chiar dacă nu eşti din cale-afară de dornică să te căsătoreşti cu el. Infidelitatea nu este stilul meu.

Regina clipi des.

— Dacă nu suntem căsătoriţi, nu înseamnă că îi pun coarne.

Daffin îşi arcui o sprânceană.

— Oricum ar fi, am standardele mele.

Regina oftă şi îşi mută privirea. Era un bărbat de onoare şi nu avea să se culce cu ea. La naiba! Se temuse de asta. O refuzase cu două scuze absolut rezonabile, dar asta nu făcea situaţia să fie mai puţin jenantă. Îi venea să intre în podea de ruşine. În schimb, se forţă să îl privească în ochi şi încuviinţă încet din cap. Îşi făcuse curajul de a-i face o propunere indecentă. Trebuia să rămână curajoasă şi după ce o refuzase. Aşează paharul gol de coniac pe pupitru. Ar fi putut să îl contrazică, dar asta nu ar fi făcut decât şi mai dureroasă respingerea lui. Nu?

— Nu ai dori ca… măcar să te gândeşti la asta?

Foarte bine. Nu se putu împotrivi unei ultime încercări disperate.

El clătină încet din cap. Îşi muşcă buza de jos într-un fel care o făcu să dorească să îşi încrucişeze picioarele.

— Este tentant, dar am luat deja o hotărâre.

Se ridică şi se duse la uşă, o deschise şi, cu un gest larg cu braţul, îi făcu semn să iasă.

— O zi bună, Lady Regina! Crăciun fericit şi la mulţi ani! Îţi doresc noroc în căsnicie.

El făcu o plecăciune scurtă, iar Regina abia reuşi să îşi ţină în frâu lacrimile. Apoi se ridică solemn, îşi strecură mâna înapoi în manşon şi păşi către uşa deschisă.

Când trecu pe lângă el, îi şopti încetişor:

— Nu te teme. Nu voi povesti nimănui despre asta. Reputaţia ta este în siguranţă în ceea ce mă priveşte.

— Da, dar *ce* păcat!

Oftă înainte de a ieşi pe uşă.

Capitolul 4

Daffin închise uşa în urma lui Lady Regina, se întoarse la biroul său, îşi luă paharul de coniac şi dădu peste cap restul băuturii dintr-o singură înghiţitură. Mormăi şi îşi trecu o mână prin păr. Al naibii să fie dacă *asta* nu era o premieră. Dintre toate propunerile nebuneşti şi absurde. Crezuse că femeia dorea o slujbă. Se dovedise că dorise să îl angajeze pe el pentru una. Urma unui rânjet îi atinse buzele. Unul total indecent.

Nu putea să o condamne. Ea era o aristocrată. Cu relaţiile şi banii lor, cei din înalta societate credeau adesea că li se cuvenea totul şi orice. Învăţase bine acea lecţie în copilărie, nu-i aşa? Dintre toate situaţiile pe care şi le-ar fi putut imagina că avea să le genereze următoarea lui întâlnire cu Lady Regina Haversham, intrarea ei valsând în biroul lui pentru a-i cere să facă dragoste cu ea era ultimul… absolut *ultimul* lucru la care s-ar fi gândit.

O plăcea. Nu putea să nege asta. Când o cunoscuse în Surrey, îi dovedise că era practică şi relaxată. Nu îşi dăduse aere, nici nu se purtase cu superioritate, spre deosebire de unele doamne răsfăţate pentru care lucrase în diferite cazuri de-a lungul anilor. O doamnă din înalta societate îi provocase cea mai mare suferinţă din viaţă. Era mai înţelept din partea lui să fie circumspect în ceea ce le privea.

Dar Lady Regina fusese proaspătă şi amuzantă şi dornică să râdă de ea însăşi. Nu îl privise de sus. De asemenea, le fusese de ajutor în investigaţie. Ea şi Nicole fuseseră cele care rezolvaseră cu adevărat întreaga istorie. Când interogaseră ucigaşul, ele recunoscuseră o debutantă părăsită, lucru despre care Daffin şi Grimaldi nu ştiuseră nimic.

Indiferent de atracţia lui incontestabilă faţă de ea, Daffin nu avea de gând să se culce cu Lady Regina Haversham. Din exact motivele pe care i le spusese şi ei. Nu era nevoie să vorbească despre asta cu Grimaldi pentru a şti că prietenul său nu ar fi de acord, iar el aprecia prietenia cu Grim. Erau prieteni de mai mult de zece ani.

Ca ministru de interne de curând numit, prima pe

ordinea de zi era înfiinţarea unei forţe poliţieneşti în Londra. Oraşul avea cu disperare nevoie de asta. Daffin şi Grimaldi se întâlneau săptămânal să discute planurile.

Daffin nu avea nici cea mai mică intenţie de a deveni unul dintre ofiţeri. Recompensele pe care le primea erau mult mai mari decât salariul cu care ar fi urmat să fie plătiţi bărbaţii angajaţi ca ofiţeri de poliţie, dar recunoştea nevoia unei astfel de instituţii, dat fiind că oamenii săraci puteau fi rareori apăraţi de lege din moment ce nu puteau să îşi plătească propriii investigatori. Grim era un bărbat cumsecade, care făcea o treabă bună. Daffin nu avea deloc intenţia să pună în pericol prietenia lor din cauza unei aventuri murdare cu verişoara logodită a lui Grim, indiferent cât de frumoasă şi de atrăgătoare era aceasta.

Cel de-al doilea motiv pentru care Daffin refuzase să se culce cu Regina era acela că, deşi toată lumea ştia că în înalta societate existau o mulţime de legături şi de căsătorii bazate pe mulţi factori, cu excepţia dragostei, el fusese sincer când îi spusese că nu era stilul lui să înşele. Şi apoi, nu părea deloc prudent să înceapă o aventură cu o femeie care avea să se mărite în curând. Dacă din actul dragostei lor rezulta un copil? Nu. Nu şi-ar pune niciodată unul dintre copiii lui într-o astfel de situaţie, şi nu era ca şi cum el şi Regina se puteau căsători. Erau din două sfere sociale diferite. Unchiul ei nu ar fi îngăduit niciodată una ca asta.

Daffin se lăsă pe spate în fotoliul său şi privi gânditor la paharul gol pe care ea îl lăsase pe marginea pupitrului lui. Mirosul de mere zăbovea încă în încăpere. El îi refuzase propunerea, şi nu pentru că ideea de a se culca cu ea nu era tentantă. Fiindcă era. Chiar foarte tentantă. De fapt, în ultimele luni, petrecuse destul de multă vreme visând tocmai la un astfel de scenariu. În momentele lui de josnicie, poate că şi-o imaginase întinsă sub el pe birou, dând la o parte hârtiile cu o mişcare a braţului lui, în timp ce îi ridica fustele şi se elibera pe el însuşi din pantaloni şi se afunda înăuntrul ei. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-şi poată folosi cătuşele. Să o facă să cerşească îndurare.

Asta era fantezia lui, dar înclinaţia lui pentru dominare în dormitor ar îngrozi, fără îndoială, o doamnă bine-crescută ca Regina. Probabil că ea ar dori ca lumânările să fie stinse, iar cearşafurile să o acopere, ca orice virgină răsfăţată. Nu că se culcase cu multe virgine răsfăţate, dar îşi putea imagina că acestea ar fi mult mai puţin aventuroase când făceau dragoste. El era un bărbat care preţuia aventura. În pat şi în afara lui.

O fi fost el plătit de aristocraţi când venea vorba despre a le rezolva crimele, dar, la naiba, nu se culca cu femeile lor *pentru bani.* La ce naiba se gândise Regina când se oferise să îl plătească? Îl credea vreun taur comunal? Un bărbat fără moralitate? Unul care fie dădea de urma unui infractor, fie se culca cu o domnişoară din înalta societate dacă punga era destul de plină? Cel puţin păruse destul de ruşinată când el îi atrăsese atenţia că era o insultă.

Daffin avea să continue să lucreze pentru cei care îşi puteau permite să îl plătească. Numai că între timp nu avea de gând să accepte pe lângă asta o slujbă secundară de *cicisbeo*[1] pentru doamnele singuratice din lumea bună. Bine, Regina nu era încă măritată, aşa că *cicisbeo* nu era cuvântul potrivit pentru oferta ei; *amant plătit* suna mai puţin romantic, dar nici asta nu avea să se întâmple.

Daffin îşi lăsă capul să îi cadă pe spătar, simţindu-se ciudat de epuizat. La naiba cu sărbătoarea Crăciunului! Vizita Reginei fusese o altă întâlnire frustrantă în timpul sezonului care îi plăcea cel mai puţin. Se ridică şi merse la dulăpior ca să îşi toarne încă un deget de coniac. Era aproape sfârşitul zilei şi, dacă exista vreodată un motiv pentru a bea, acesta era. Se sprijini de dulăpior şi îşi încrucişă gleznele, rememorând iar şi iar în minte ultimele 20 de minute.

Oare asta era la ce se putea aştepta după apariţia articolelor din *Times*? Regina menţionase că citise unele dintre ele. În mod clar, ceva din faima lui o făcuse să creadă că el ar fi fost dornic să facă mai mult decât să

1 Curtezan al unei femei măritate, care o însoţea pretutindeni; cavaler care servea o doamnă (n.tr.)

investigheze crime pentru bani. Regretă că vorbise vreodată cu reporterul acela afurisit.

Daffin se întoarse la locul său şi îşi deschise din nou carnetul. Trebuia să facă tot ce îi stătea în putinţă să uite nefericita întâlnire cu Regina. „Nu ai dori ca măcar să te gândeşti la asta?" îl întrebase ea. Dacă nu era cu băgare de seamă, nu avea să facă nimic altceva decât asta. Trebuia să se întoarcă la cazul lui. Henry Vickery nu avea de gând să se predea de bunăvoie şi, pentru Dumnezeu, Daffin mai bine murea decât să îl lase pe hoţ să scape după cât de tare îl bătuse pe băiatul acela.

Unde mai pui că Daffin trebuia să-şi şteargă sărbătoarea Crăciunului – şi propunerea Reginei – din minte.

Capitolul 5

În timp ce trăsura unchiului ei hurui înapoi spre Mayfair, Regina stătea tăcută pe locul din faţa lui Genevieve. În mod evident, camerista era curioasă să ştie ce treabă avusese stăpâna ei pe Bow Street, dar avu destulă minte încât să nu întrebe, iar Regina nu intenţiona să mărturisească. Îşi deschise şi închise săculeţul de câteva ori, cu totul incapabilă să îşi amintească motivul pentru care deschisese afurisita asta de chestie de la bun început. O tulbura imaginea lui Daffin care o privise cu ochii aceia verzi fascinanţi şi îi spusese: „Este tentant, dar am luat deja o hotărâre".

Tentant. Tentant? Oare fusese el cu adevărat tentat ori o spusese doar ca să fie politicos? Politicos faţă de o femeie care tocmai îl insultase oferindu-i *bani* ca să se culce cu ea. Bani adevăraţi. Numerar. Monede. El avea dreptate. Ea îl tratase ca pe o prostituată. Tresări doar

gândindu-se la asta. Făcuse o treabă de mântuială din toată chestia asta.

Nu îl învinovăţi pe Daffin pentru faptul că o refuzase. Cum ar fi putut? Era o imbecilă. O idioată. Şi orice alt cuvânt la care se putea gândi pentru a descrie absurditatea monumentală cu care ieşise astăzi în lume pentru a se face de râs în faţa singurului bărbat pe care dorise cu disperare să îl impresioneze. Ba chiar să îl convingă să se culce cu ea. Nu numai că eşuase spectaculos să îl convingă de ceva, ci reuşise să îl jignească şi probabil să îl şi mânie în acelaşi timp. Acum trebuia să găsească o modalitatea de a evita să se afle în prezenţa lui pentru tot restul vieţii ei. Ceva ce, cu siguranţă, avea să fie dificil, dată fiind prietenia lui Daffin cu Mark şi Nicole, la care Regina se întâmpla să locuiască acum. Era oaspete în casa lor din Upper Brook Street.

Fusese nerăbdătoare să plece din conacul Colchester şi din Surrey de îndată ce contele de Dryden, vecinul unchiului ei, începuse să-i viziteze mai des. Se dovedise apoi că Nicole era gravidă şi trebuia să nască în primăvară. Sarcina venise la momentul perfect. Nicole menţionase într-una dintre scrisorile ei că i-ar plăcea foarte mult compania Reginei dacă aceasta era dispusă să plece de la ţară. Regina îi răspunsese imediat oferindu-şi serviciile ca însoţitoare pentru perioada cât Nicole era nevoită să stea închisă şi făcuse planuri să plece la Londra cu o râvnă care o înspăimântase pe Genevieve, când fusese trezită dimineaţa ridicol de devreme ca să înceapă să facă bagajele.

Unchiul Edward îi îngăduise Reginei să meargă pentru că era vorba despre sarcina lui Nicole. Copilul pe care îl purta în pântece era, cu puţin noroc, moştenitorul ducatului şi, dacă exista un lucru de care unchiului Edward îi păsa chiar mai mult decât să-i găsească Reginei un soţ, acesta era să se asigure că moştenitorul ducatului avea să vină cu bine pe lume. Cu toate astea, unchiul îi spusese clar că, atâta timp cât avea să se afle în Londra, Regina trebuia să se obişnuiască cu ideea că avea să se mărite cu lordul Dryden. Când Nicole îi scrisese unchiului Edward să îi spună

că ea şi Mark erau de părere că Regina ar fi trebuit să poată să îşi aleagă singură soţul, ducele dăduse un ultimatum. În regulă. Să îşi găsească un soţ potrivit în Londra în perioada Crăciunului sau să se întoarcă şi să se logodească cu Dryden.

În timpul călătoriei cu trăsura la Londra, Regina întocmise o listă cu fiecare bărbat necăsătorit potrivit pe care îl cunoştea. Un bărbat potrivit, din punctul de vedere al unchiului ei, era unul cu titlu, cu cât mai în vârstă şi mai respectat, cu atât mai bine. Unul câte unul, tăie toate numele de pe listă. Niciuna dintre posibilităţi nu era prea atrăgătoare. În plus, nu avea nici cea mai mică idee dacă vreunul dintre ei o dorea măcar. Câţiva dintre foştii ei pretendenţi se însuraseră. Puţinii care rămăseseră nu erau nu nimic mai atractivi decât Dryden. Cel puţin, dacă se mărita cu Dryden, putea să locuiască aproape de bunica ei, la moşia de la ţară.

Regina o convinsese pe bunica să stea de vorbă cu unchiul Edward despre asta, şi Lady Harriet încercase cu siguranţă, dar ducele era de neclintit în ceea ce privea dorinţa sa de a o vedea pe Regina la casa ei înainte să moară. Cu toţii bănuiau că singurele lucruri care îl ţineau în viaţă pe bătrân în momentul de faţă erau căsătoria Reginei şi naşterea moştenitorului, iar Regina îşi iubea unchiul foarte mult, chiar dacă acesta putea fi de-a dreptul învechit când venea vorba despre lucruri ca alianţele matrimoniale.

— Am greşit în ceea ce te priveşte, spusese unchiul Edward cu lacrimi în ochii lui albaştri urduroşi în dimineaţa în care Regina plecase spre Londra. Nu ar fi trebuit niciodată să îngădui să treacă atâta fără să îţi găsesc o partidă. Am de gând să îndrept lucrurile înainte să mă prăpădesc.

Regina încercase să îi explice că se împăcase cu gândul că era fată bătrână, dar unchiul Edward nu voia să audă aşa ceva. Lordul Dryden era un om decent, dintr-o familie bună şi, cel mai important, îi ceruse mâna. În cele din urmă, bunica ei se dovedi şi ea de modă veche. Ţinuse cont de dorinţele unchiului Edward în calitate de cap al

familiei şi încercase să o înveselească pe Regina spunându-i cât de chipeş şi de bogat era lordul Dryden.

Nu era nimic deosebit *de în neregulă* în ceea ce îl privea pe lordul Dryden. Bărbatul era arătos (nu ca Daffin Oakleaf, desigur, dar totuşi), indecent de bogat şi întotdeauna se purtase respectuos cu ea. Dar contele nu o iubea. O aşteptase, dar nu din dragoste, ci din dorinţa de a obţine pământul pe care unchiul ei îl promisese ca parte a zestrei. Pământul de lângă cel al familiei Dryden. Deşi o căsătorie pentru pământ şi bani nu era ciudată în lumea lor, ea tot nu se putea convinge să fie încântată de o viaţă alături de un bărbat care era mai interesat de teren decât de ochii ei. În timpul călătoriei spre Londra însă, încercase să se obişnuiască cu ideea. Poate că era egoistă, îşi spuse în sinea ei. Poate căsnicia cu Dryden nu avea să fie chiar aşa de rea. Avea să poată în continuare să meargă la Londra, iar în Surrey aveau să fie aproape de bunica şi de toţi prietenii ei din oraş. Nu putea să facă măcar atâta lucru pentru bietul ei unchi, aflat pe patul de moarte? Omul care o primise când rămăsese orfană la vârsta de 12 ani? Omul care fusese întotdeauna bun cu ea? Nu îşi dorea ca el să se liniştească şi să poată să se odihnească în pace?

Foarte bine. O să îşi anunţe logodna în *Times* curând după Bobotează. O să se mărite cu contele Dryden, cu toate că nu fusese în stare să nu se gândească la Daffin în toate aceste luni şi, dacă era să îşi petreacă restul vieţii căsătorită cu un bărbat pe care nu îl iubea, în pat cu un bărbat pe care nu îl dorea, mai întâi ar dori să îşi dăruiască virginitatea bărbatului ales de ea. Aceasta, hotărâse ea în călătoria lungă, rece şi anevoioasă către Londra, avea să fie singura fărâmă de putere pe care avea să o aibă. Singura rămăşiţă de control pe care îl putea exercita.

Numai că Daffin Oakleaf o refuzase. Se încovoie, înfrântă.

Se apropiau de casa lui Mark când trăsura făcu un viraj brusc la stânga. Genevieve ţipă. Amândouă femei se rostogoliră într-o parte, izbindu-se cu putere de peretele trăsurii. Trăsura se zgâlţâi şi se îndreptă la loc, roţile lovind

caldarâmul cu o hurducătură.

Respirând greu, Regina dădu la o parte perdeaua de la fereastră ca să vadă ce se întâmplase. O altă trăsură se îndepărta în goană, cu o viteză ameţitoare. Inima îi bubui nebuneşte. Părinţii ei fuseseră ucişi într-un accident de trăsură. Era una dintre cele mai mari spaime ale ei.

— Eşti bine? strigă către vizitiu, forţându-şi respiraţia să revină la normal.

— Tocmai voiam să pun aceeaşi întrebare, milady, răspunse strigând vizitiul.

— Suntem bine, strigă ea. Chiar dacă puţin zdruncinate.

— Nu vă faceţi grijă, milady. Aproape am ajuns.

De îndată ce trăsura trase în faţa casei impunătoare a lui Mark, Regina şi Genevieve coborâră cu ajutorul unui lacheu. Regina se duse către partea din faţă a trăsurii şi se uită la vizitiu.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Trăsura aceea a apărut de nicăieri, milady, explică bărbatul. Aproape ne-a scos de pe drum.

— Exact ca săptămâna trecută, zise Regina, muşcându-şi buza şi privind îngândurată în pământ.

Mark îşi folosise trăsura astăzi, aşa că Regina o împrumutase pe a unchiului ei pentru ieşirea nefericită din după-amiaza aceea. Săptămâna trecută, când ea şi Nicole luaseră trăsura unchiului Edward ca să meargă la cumpărături, un incident similar avusese loc la întoarcere. Îl ignoraseră ca fiind un accident pe drumurile aglomerate ale Londrei. De altfel, cu toţii fuseseră în alertă de când cu uciderea vărului John vara trecută. Regina se temuse că nu se vor mai simţi niciodată în siguranţă. Săptămâna trecută fusese una. Incidentul repetat de astăzi făcu să i se zburlească părul pe ceafă.

Ea şi Genevieve urcară treptele de piatră până la uşa casei vărului ei şi intrară în foaier. Genevieve dispăru iute, în vreme ce Regina îi dădu manşonul şi pălăria majordomului şi îşi scoase mănuşile.

Servitorul o privi îngrijorat.

— Sunteţi bine, milady?

— Nu. Adică da. Foarte.

Se strădui să rămână pe loc şi îi îngădui lui Abbot să o ajute să îşi dea jos pelerina. Apoi îi întinse mănuşile şi se obligă să numere până la zece, oprindu-şi goana inimii. Trebuia să o găsească pe Nicole.

— Unde e doamna? îl întrebă pe majordom.

— E în birou, cu Excelenţa Sa.

Fir-ar să fie! Regina sperase ca să o găsească singură pe Nicole ca să poată vorbi cu ea despre incidentul din trăsură şi despre întâlnirea dezastruoasă cu Daffin. Mark avea tendinţa să fie din cale-afară de protector când venea vorba despre verişoara lui şi despre soţia lui însărcinată. Nu i-ar fi plăcut să audă că Regina aproape fusese răsturnată de pe drum de două ori până acum. Cât despre incidentul cu Daffin, ea nu îi spusese lui Nicole despre planurile ei de a face o vizită pe Bow Street şi de a-i propune s-o scape de virginitate. Se temuse că Nicole ar fi convins-o să se răzgândească. După rezultatele dezastruoase de astăzi, nu putea să ţină pentru ea. Umilinţa cerea să fie împărtăşită.

Îşi îndreptă umerii şi se îndreptă spre birou. Poate reuşea să prindă privirea lui Nicole şi să îi indice cumva că trebuia să discute cu ea fără să îl alerteze pe Mark. Ultimul lucru pe care îl dorea era să îi îngăduie lui Mark să afle că se făcuse de râs în ultimul hal. Ruşinea cauzată de *asta* ar fi putut foarte bine să o trimită mai devreme în mormânt. Daffin promisese să nu pomenească nimănui despre asta. Nu avea niciun motiv să se îndoiască de el. Acesta se dovedise întotdeauna a fi un gentleman desăvârşit, ceea ce făcea ca propunerea ei ruşinoasă să fie şi mai umilitoare.

Când se apropie de uşa biroului vărului ei, voci ridicate plutiră pe coridor.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme, Nicole?

Tonul lui Mark era aspru şi se simţea în el mânie combinată cu teamă.

— Nu am crezut că era ceva care să merite menţionat, serios, răspunse vocea senină a lui Nicole.

— Doresc să mergi la moşia unchiului Edward în

Surrey cât se poate de curând şi să stai acolo până după Crăciun.

— Dar asta înseamnă să mă ascund, răspunse Nicole, cu glasul ferm şi hotărât. Refuz să mă ascund.

Regina se încruntă. Despre ce vorbeau verii ei? Nedorind să tragă în continuare cu urechea, ciocăni fără întârziere în cadrul uşii deschise.

Mark ridică privirea. Avea o expresie încruntată pe chip, care se îmblânzi când o recunoscu pe Regina.

— Intră.

— Regina, iată-te, zise Nicole.

Frumoasa ei verişoară era lungită pe o canapea din piele neagră aflată lângă perete în vreme ce Mark stătea în spatele biroului său.

— Vrei, te rog, să-i spui soţului meu care mă adoră că vom fi absolut în regulă dacă rămânem în Londra până la Crăciun? Apropo, pari agitată.

Mark deschise gura, evident ca să riposteze, dar Regina îl opri.

— De ce să nu stăm în Londra? întrebă ea, ignorând dinadins remarca lui Nicole despre faptul că părea agitată. Credeam că treaba aceasta a fost deja hotărâtă.

Hotărâseră cu toţii să rămână în Londra până la Crăciun. Mark începea să fie exagerat de îngrijorat din cauza pruncului? Dacă aşa stăteau lucrurile, de ce nu pomenise de asta mai înainte?

— Vrei, te rog, să îi spui soţiei mele, răspunse Mark, privind-o încă fix pe Nicole, cu braţele încrucişate la piept, că nu există nicio posibilitate de a-i îngădui să rămână în Londra dacă se află în pericol?

— Pericol?

Privirea din ochii măriţi ai Reginei o întâlni pe cea a lui Nicole.

— La ce te referi?

Nicole îşi dădu ochii peste cap.

— Am făcut greşeala să-i spun lui Mark despre micul nostru accident cu trăsura, de săptămâna trecută.

— Da, iar eu sunt convins că s-ar putea să nu fi fost

un accident, răspunse Mark.

Regina îşi muşcă buza. Nu avea încotro. Trebuia să îi spună lui Mark despre ceea ce tocmai i se întâmplase. Avea să fie furios dacă afla că îi ascunsese asta.

Regina se duse şi se aşeză pe marginea canapelei, cu şoldul aproape de abdomenul uşor rotunjit al lui Nicole. Regina inspiră adânc.

— Nu sunt întru totul convinsă că greşeşte. Adineauri, eu şi Genevieve am avut un incident asemănător pe drumul spre casă.

— Ce-ai spus?

Mark ridică repede capul ca s-o confrunte.

Regina relată incidentul cât de succint şi de simplu posibil.

— Vezi? răspunse Mark, tăind aerul cu braţul.

— Aşteaptă o clipă. Deşi este, cu siguranţă, tulburător, se poate să nu fie mai mult decât o coincidenţă, dragul meu, răspunse Nicole.

— Este adevărat, adăugă Regina, încuviinţând din cap, deşi nu prea credea asta.

— Nu există a doua opţiune, continuă imperios Mark din spatele biroului său. Trebuie să plec din oraş cu afaceri până în ziua de Crăciun şi nu am de gând să vă las pe amândouă aici, unde nu pot să vă apăr.

— Accidente de trăsură au loc tot timpul, răspunse Nicole.

— Nu cu tine în trăsură, spuse supărat Mark, încrucişându-şi din nou braţele la piept.

Nicole îi aruncă o privire cu subînţeles Reginei. De când Nicole anunţase că e însărcinată, soţul ei devenise de zece ori mai grijuliu. Cele două femei glumiseră pe tema asta, dar Mark părea şi mai serios în acea seară.

— Pericolul de a trăi cu un spion, zise oftând Nicole, ridicându-se greoi de pe canapea.

Regina o ajută.

— Sunt întotdeauna atât de grăbiţi să sară la concluzii dubioase.

Îi făcu cu ochiul Reginei.

— Este nevoie să îţi amintesc că şi tu eşti spioană? răspunse Mark.

Era un bărbat chipeş cu părul şi ochii negri. Devenea şi mai chipeş atunci când se uita cu admiraţie la soţia lui roşcată, pe care era evident că o adora.

— Slavă Cerului că asta nu m-a făcut bănuitoare, spuse ea în glumă, îndreptându-se către uşă.

Regina îşi urmă prietena, recunoscătoare că Nicole părăsea încăperea fără nicio promisiune din partea Reginei.

Nicole flutură din mână spre soţul său.

— Merg sus să mă schimb pentru cină. Mai discutăm când o să fii rezonabil, dragul meu.

— Sunt rezonabil, mormăi Mark, cu glasul încă morocănos.

Când Regina o ajunse din urmă pe Nicole la uşă, îi şopti:

— Trebuie să îţi vorbesc.

— Bănuiam eu. Vino sus cu mine, şopti la rândul ei Nicole, luând-o de braţ.

— Poftim? strigă Mark după ele.

— Nimic, răspunse Nicole cu voce cântată. Doar am rugat-o pe Regina să mă însoţească sus în caz că un bandit sare din spatele casei scărilor şi încearcă să mă acosteze.

Mark se încruntă.

— Nu este amuzant.

— Ah, trebuie să recunoşti, e un pic amuzant, vere Mark, răspunse Regina, zâmbind şi trăgând-o pe Nicole pe coridor.

De cum dispăru pericolul de a fi auzite, Nicole şopti:

— Destul cu vizitiii londonezi care nu ştiu să conducă o trăsură. Doresc să aud totul despre întâlnirea de astăzi cu Daffin.

Capitolul 6

Cele două doamne urcară treptele şi merseră de-a

lungul coridorului către dormitorul opulent, decorat în mov şi argintiu, al lui Nicole, de lângă cel al soţului ei. Regina închise uşa în urma lor şi se sprijini de ea. Nu putea să respire. Corsetul îi strângea pieptul, dându-i senzaţia că plămânii ei ar fi putut să sufere un colaps. Nu era de la efortul de a urca treptele. Nu, senzaţia aceasta nu fusese cauzată decât de jena amestecată cu o doză mare de ruşine.

O privi cu atenţie pe verişoara ei, aşteptând în timp ce Nicole păşi pe covor şi luă loc pe bancheta de lângă fereastră. Verişoara ei ştia că i se aprinseseră călcâiele după Daffin, dar cum de ştia Nicole că se dusese să îl viziteze astăzi?

Nicole se descălţă şi îşi ridică picioarele pe perna de pe banchetă.

— Erai atât de roşie în obraji când ai intrat, aşa că am bănuit că aveai nevoie să stăm de vorbă. Eşti bine?

— Nu sunt sigură.

Chipul Reginei se aprinse din nou.

— M-am făcut de tot de râs.

— Vai, nu.

Nicole bătu uşor cu palma locul de lângă ea.

— Faţă de Daffin?

Încuviinţând nefericită din cap, Regina se îndreptă spre banchetă şi se aşează lângă verişoara ei.

— Da, dar de unde ştiai?

— Sunt spioană, draga mea.

Regina zâmbi auzind asta.

— Bănuiesc că ar fi trebuit să îţi spun înainte să merg, dar moţăiai şi m-am gândit că poate ai fi încercat să mă convingi să nu fac asta.

— Să te conving să nu faci ce? Ochii lui Nicole se lărgiră. De ce?

— Din cauza a ceea ce i-am spus.

Nicole ridică dintr-o sprânceană.

— Ce i-ai spus?

Regina închise ochii şi inspiră adânc. Cel mai bine era să termine iute cu asta. Avea să fie mai puţin îngrozitor

dacă avea să o facă repede, ca atunci când tragi de un ac de păr încurcat în plete.

— I-am cerut să… să… îmi ia virginitatea.

Urmă un moment lung de tăcere. Regina îşi ţinu ochii strâns închişi şi încercă să facă bancheta să o înghită cu totul. Apoi, se auzi un foşnet de material când Nicole se mişcă lângă ea şi îşi drese glasul.

— Vai de mine. Ah, păi, înţeleg. El ce a spus?

Regina deschise ochii.

— Nu înţelegi.

Gemu, holbându-se în partea cealaltă a încăperii, la vaza de argint plină cu trandafiri albi proaspeţi de pe o masă de lângă uşă.

— Nu i-am cerut doar să îmi ia virginitatea. I-am cerut să facă dragoste cu mine şi… i-am oferit bani.

Se lăsă deznădăjduită pe spătarul canapelei, îngropându-şi chipul în mâini.

— Nu ai făcut asta! şopti Nicole.

Regina îşi dădu la o parte mâinile şi o privi pe Nicole. Expresia verişoarei sale era îngrozită. Regina încuviinţă nefericită din cap.

— Ba da. Am făcut. Aş dori să pot îndrepta lucrurile, dar… nu pot. Vai, Nicole. Ce mă fac?

Cercetă trăsăturile lui Nicole în căutarea înţelepciunii şi alinării de care avea nevoie.

Nicole o bătu uşurel pe umăr. Apoi inspiră adânc, se ridică şi făcu câţiva paşi până la şemineu. Îşi prinse mâinile la spate, aşa cum făcea soţul ei când era adânc cufundat în gânduri.

— Bănuiesc că i-ai cerut să se culce cu tine din cauza calamităţii Dryden.

Nicole începuse să se refere la logodna iminentă a Reginei ca la „calamitatea Dryden”. Avuseseră discuţia aceasta de nenumărate ori de când Regina sosise la Londra. Nicole ştia că Regina se străduia să se resemneze cu viitoarea ei căsătorie, dar Nicole, care se măritase din dragoste, credea în continuare că era cumplit de nedrept.

Regina încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău, draga mea. Chiar îmi pare.

Regina îşi feri privirea, împotrivindu-se lacrimilor care ameninţau să o podidească. Nu avea niciun rost să discute din nou despre asta.

Nicole dădu din cap şi îşi schimbă tonul într-unul de autoritate calmă, ca un general strigând ordine pe câmpul de bătălie:

— Foarte bine. În regulă, atunci. Trebuie să privim asta în mod logic, ca pe o investigaţie. Începe prin a-mi spune cu exactitate care a fost reacţia lui Daffin.

Regina îşi cercetă memoria. Fermitatea şi logica lui Nicole o făcură deja să se simtă mai bine. Poate că împreună ar putea să găsească o modalitate ca greşeala ei cu Daffin să fie mai puţin îngrozitoare… dacă o studiau.

Trase adânc aer în piept.

— M-a refuzat şi a mi-a spus răspicat că el nu este o prostituată.

Nicole se opri din mers şi tresări.

— Vai de mine.

Regina îşi apăsă o mână transpirată pe fruntea care o durea.

— Da, exact. A fost îngrozitor. Nu voi mai fi niciodată în stare să dau din nou ochii cu el.

— I-ai cerut scuze?

Nicole îşi reluă mersul încoace şi încolo.

— Da. Însă m-a refuzat în continuare. A mai spus şi că, din respect faţă de tine şi de Mark, nu va pomeni niciodată despre asta.

Nicole încuviinţă din cap.

— Lucrul acesta este onorabil din partea lui.

— Ştiu, ceea ce m-a făcut să mă simt şi mai prost, gemu Regina, în ciuda faptului că l-am insultat îngrozitor, el s-a purtat decent. Nu am avut de gând să îi ofer bani, numai că m-am fâstâcit. Pentru numele lui Dumnezeu, bărbatul poartă cătuşe şi un baston. Nu m-am putut abţine. Vorbele mi-au ţâşnit din gură. Din nu ştiu ce motiv, m-a făcut să mă simt agitată.

— Pentru că eşti atrasă de el, spuse Nicole cu un

zâmbet viclean pe chip.

— Nu suntem şcolăriţe, răspunse Regina, cu nasul pe sus, după care lăsă un zâmbet şiret să îi joace pe buze. Dar da, mă atrage *până la disperare.* Ah, oare de ce în prezenţa lui devin atât de incoerentă?

— Nu părea să-ţi fie greu să vorbeşti cu el în Surrey. Presupun că propunerea pe care i-ai făcut-o este cea care te-a făcut să te fâstâceşti.

Regina îşi duse o mână la gât.

— Ai dreptate. Eram un pachet de nervi.

— Lucrurile au luat o turnură nefericită şi, cu siguranţă, pot înţelege de ce Daffin s-a simţit ofensat, dar, fără îndoială, poţi să îndrepţi lucrurile cumva.

Regina îşi încrucişă braţele la piept şi oftă.

— Cum?

— Poate că poţi să… o iei de la capăt?

Nicole flutură o mână în aer.

Regina trase în poală o pernă de mătase de culoarea lavandei şi o strânse în braţe.

— Să o iau de la capăt? Cum aşa? Sunt foarte sigură că aş prefera să mor să-l văd din nou.

Nicole pufni.

— Dacă eu şi Mark am putut trece peste ceea ce ne-am spus în urmă cu zece ani şi ne-am îndrăgostit din nou, şi tu poţi găsi o cale să o iei de la capăt cu Daffin.

Regina se crispă.

— Dar nu sunt sigură că doresc să o iau de la capăt cu Daffin. Deocamdată, cred că ar fi mai bine dacă nu aş mai vorbi cu el şi nu l-aş mai vedea niciodată. Acesta mi se pare un plan bun. De la început, ideea de a-mi pierde virginitatea înainte de nuntă a fost proastă.

— În primul rând, nu sunt întru totul împăcată în ceea ce priveşte calamitatea Dryden. Îmi doresc să ai şansa să te căsătoreşti din dragoste. De aceea trebuie să rămânem în Londra cât se poate de mult şi să nu îi îngăduim lui Mark să ne trimită la ţară din cauza câtorva incidente stupide cu trăsura.

Nicole încuviinţă hotărâtă din cap.

— În al doilea rând, să te ascunzi de Daffin nu stă în firea cuiva din familia Colchester. Trebuie să fii curajoasă ca să obţii ceea ce-ţi doreşti. Crede-mă, este o lecţie pe care am învăţat-o bine în ultimul an. Viaţa mea ar fi complet alta dacă nu aş fi fost curajoasă vara trecută, când Mark a ajuns la uşa mea în Franţa şi mi-a cerut să vin cu el acasă pentru a mă *preface* că sunt soţia lui iubitoare.

— Şi mă bucur foarte tare că a mers pentru voi, pentru că ador să vă am pe amândoi în viaţa mea. Cu toate astea, deocamdată îmi vine să mor de ruşine, spuse Regina, încuviinţând din cap. Cred că asta face cazul meu diferit de al tău.

Nicole se grăbi să se aşeze din nou lângă ea. Îşi înfăşură braţele în jurul umerilor Reginei şi le strânse.

— Nu doreşti să mori de ruşine. Doreşti să ai o aventură plăcută cu Daffin, preferabil implicând acele cătuşe pe care le admiri atât de mult, iar eu nu te condamn.

Îi făcu cu ochiul Reginei.

Regina se înroşi. Era adevărat. Fusese intrigată de cătuşele lui încă din Surrey, iar Nicole ştia asta.

— Recunosc că va trebui să te umileşti un pic, continuă Nicole. Să te umileşti şi să îţi ceri scuze, dar el nu poate să îţi poarte pică pe vecie. De altfel, ar putea exista o parte în el care se simte flatată. Vreau să spun, după ce mai reflectează un pic.

Regina o privi cu neîncredere.

— Flatat pentru că a fost tratat ca o prostituată?

Nicole clătină din cap şi strânse din nou umărul Reginei.

— Nu, nu pentru asta, ci pentru că o doamnă splendidă doreşte să petreacă o noapte cu el.

Regina scoase un oftat, umflându-şi obrajii cu aer şi apoi suflându-l afară.

— De fapt, a zis că sunt frumoasă şi atrăgătoare. Dar, chiar dacă ar fi în stare să mă ierte, cum aş avea vreodată ocazia să-i explic? Refuz să mă întorc în Bow Street. Sunt convinsă că m-ar alunga fără să mă vadă.

Nicole se trase deoparte şi îşi înfipse pumnii în şolduri.

— De ce nu mi-ai spus că a zis că eşti frumoasă şi atrăgătoare? Aş zice că acesta este un început bun. Deşi sunt de acord: întoarcerea în Bow Street nu e calea potrivită. Va trebui să ne gândim la altceva.

Îşi ţuguie buzele şi îşi plecă uşor capul pe o parte, ca şi cum ar fi căzut adânc pe gânduri.

Regina îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte, cu dosul palmei.

— Şi nu sunt de acord cu tine. Accidentele de trăsură m-au înspăimântat. Mai ales cel de-al doilea. Poate că ar trebui să-l ascultăm pe Mark.

Trecură câteva momente înainte ca pe frumosul chip al lui Nicole să apară un zâmbet. Bătu din palme şi un licăr apăru în ochii ei verzi ca spuma mării.

— Incidentele cu trăsura, desigur. Ah, Regina. O să mă iubeşti. Tocmai am ticluit planul perfect.

Capitolul 7

Daffin se zgribuli împotriva frigului care îl lovi când dădu colţul într-o alee dintr-una din zonele cele mai rău famate ale Londrei. Seven Dials era plină de scursurile societăţii, de pierde-vară, de criminali, de năpăstuiţi. Nu era ca şi cum printre locuitorii cartierului nu puteau fi şi cetăţeni care respectau legea. Prietenii lui, gemenii Cavendish, crescuseră aici. Amândoi spioni, lucrau acum de partea bună a legii, dar vechile lor teritorii mişunau de genul de ticăloşi care se încăpăţânau să rămână de partea greşită a legii.

Daffin nu fusese crescut aici. Din contră, crescuse într-o parte a oraşului care avea lustrul respectabilităţii şi mirosul banilor. Numai că nu aparţinuse niciodată acelui loc. Şi nu avea să aparţină vreodată.

Vântul rece îi pătrundea sub eşarfa de la gât, aşa că îşi trase pelerina mai bine în jurul umerilor. Un grup mic de

ştrengari neîngrijiţi cântau colinde de Crăciun la colţul străzii. Sărbătoarea Crăciunului trebuia să fie despre familie, dar Daffin nu avea familie. Nu mai avea.

Primise un pont că Henry Vickery locuia într-o casă din apropiere. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult astăzi lui Daffin decât să îl găsească pe nemernic şi să îl târască afară în cătuşe. Poate că aşa ar fi scăpat de sentimentul sâcâitor de groază. S-ar fi putut preface că nu era Crăciunul. Ar fi putut să scape anul acesta de amintiri. Nu putea sta locului. Dacă stătea, se gândea la trecut.

Trase de marginea pălăriei în jos, peste sprânceană. Când venea vorba despre amintiri, mai era una nouă, pe care părea să nu o poată uita.

Trecuseră patru zile de când Regina intrase valsând în biroul lui cu propunerea ei şocantă. De atunci, nu fusese în stare să se abţină să se gândească la ea. La naiba! Oferta fusese absurdă. Aşadar, de ce nu putea să o lase baltă? Pentru că era pentru prima dată când i se întâmpla aşa ceva? Asta continua să îşi spună. Chiar dacă nu credea.

A, mai primise propuneri din partea doamnelor, dar cele mai multe dintre acestea erau măritate şi plictisite şi căutau să le pună coarne soţilor lor banali cu un agent de pe Bow Street ca să se distreze. Regina era diferită. Cu siguranţă, era prima doamnă care îi oferise *virginitatea* ei. De asemenea, putea să îşi asume meritul de a fi prima doamnă care se oferise să îl *plătească* pentru sex. Clătină din cap. Ce naibii fusese în capul ei?

Poate că era un pic mai în vârstă decât domnişoarele din înalta societate, dar era ridicol din partea ei să creadă că i-ar fi fost greu să îşi găsească un amant. Nu avea nevoie să plătească pe cineva pentru acest privilegiu, lucru care îl făcuse să se simtă stingherit. Ea spusese că fusese alegerea ei. Dar de ce? Era adevărat că flirtaseră în Surrey, dar de ce îl alesese *pe el?* Pentru că avea încredere în el? Pentru că era în relaţii prieteneşti cu verii ei?

Păruse jenată când părăsise în grabă biroul lui săptămâna trecută. Privind în urmă, poate că fusese prea aspru când o refuzase. Propunerea ei îl luase prin

surprindere. Aflată complet în afara mediului ei, făcuse o treabă de mântuială, dar femeia trebuia să se păstreze pentru Dryden. Cel puţin, trebuia să se ofere unui tip cu acelaşi rang social. Fără îndoială, ar fi găsit pe cineva de rangul ei care să dorească să se culce cu ea.

Daffin fusese flatat şi chiar uşor tentat, dar trebuia să înceteze să se mai gândească la oferta Reginei şi să se concentreze asupra găsirii lui Henry Vickery, gunoiul care jefuise şase case din Mayfair şi bătuse cu brutalitate un băiat care livra ziare şi care fusese martor când acesta părăsea una dintre locuinţe. Din cauza lui Vickery, copilul avea să şchiopăteze toată viaţa. Lui Daffin nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să îi întoarcă favoarea.

Se opri în faţa adresei care îi fusese dată: Mercer, numărul 15. Trase adânc aer în piept, sângele îi gonea prin vene. Aceasta era partea care îi plăcea cel mai mult la munca sa. Bătu cu pumnul în uşă, apoi aşteptă câteva secunde, aplecându-se ca să audă mai bine. Agitaţie şi blesteme. Dură aproape un minut până când ferestruica şubredă din uşă se deschise şi doi ochi negri mici ca mărgelele îl priviră clipind.

— Cine-i acolo? întrebă o voce bărbătească morocănoasă.

— Cineva care îl caută pe Henry Vickery, răspunse sec Daffin. Este aici?

Ochii ca mărgelele clipiră din nou.

— Cine întreabă?

Daffin îşi puse pumnii în şolduri şi privi încruntat. Nu avea timp pentru jocuri.

— De ce nu deschizi uşa ca să îţi dau cartea mea de vizită? rosti el tărăgănat.

Ferestruica se închise brusc şi uşa se deschise încet, scoţând la iveală că bărbatul cu ochii ca mărgelele era scund şi cocoşat. Mai avea şi nişte haine murdare şi rupte şi nişte încălţări suspecte. Mirosea ca un morman de gunoi, iar părul negru slinos se ridica în toate direcţiile pe capul neîngrijit.

Daffin făcu o plecăciune.

— Daffin Oakleaf, agent din Bow Street, la dispoziţia dumitale. Eşti Henry Vickery?

— Nu-s.

Individul se strâmbă, dezvelind nişte dinţi galbeni stricaţi.

Daffin îl cercetă cu atenţie, îngustându-ţi ochii. Anii de experienţă cu mincinoşii îl învăţaseră să-i dibuie numaidecât. Bărbatul spunea adevărul, cel puţin în ce priveşte faptul că nu era Vickery. Şi apoi, pentru jafurile pe care le dăduse Vickery fusese nevoie de multă agerime fizică. Daffin se îndoia că bărbatul din faţa lui era în stare să escaladeze ziduri şi să alerge repede.

— Domnul Vickery se află aici? întrebă, trăgând de manşete.

— Nu.

Cuvântul ieşi prea iute şi pe un ton încordat. O minciună.

Daffin îşi dădu la o parte pelerina, îşi descheie paltonul şi scoase o bancnotă de o liră dintr-un buzunar interior. Ţinu bancnota între două degete.

— Dar acum? Ajută asta să îţi reîmprospătezi memoria?

Ochii bărbatului se mişcară înainte şi înapoi. În mod limpede oscila între dorinţa de a câştiga bancnota şi ceea ce era, probabil, teama de Vickery. Dar Daffin îi cunoştea pe infractori. Lăcomia avea întotdeauna câştig de cauză la cei de teapa lor.

Bărbatul înhăţă bancnota.

— Îi în odaia de sus. Prima uşă pe dreapta, la capătu’ scărilor.

Daffin îl privi cruciş pe bărbat.

— Mai e cineva aici?

Bărbatul ridică din umeri.

— S-ar putea să aibă cu el o muieruşcă.

Daffin intră precaut în apartament, scoţându-şi pistolul din buzunarul hainei. Îşi ţinu spatele la perete în timp ce ochii i se acomodară cu întunericul din spaţiul înghesuit şi urât mirositor.

— În ce direcţie?

Bărbatul făcu semn cu capul către o uşă boltită şi se dădu la o parte, strângând la piept bancnota de o liră. Rămase lângă uşa de la intrare, fără îndoială pregătit să fugă dacă lucrurile nu aveau să se desfăşoare în favoarea lui Daffin.

Daffin trecu prin uşă şi localiză rapid scara îngustă. Păstrându-şi în continuare spatele la perete, urcă fără zgomot treptele, până când ajunse în faţa primei uşi. Dinăuntru se auzeau sforăituri puternice. Dacă era, într-adevăr, Vickery în încăpere, Daffin avea un avantaj. Zâmbi în sinea lui înainte de a inspira adânc. Apoi ridică piciorul încălţat cu cizmă şi lovi sălbatic uşa, deschizând-o.

Primul lucru care ajunse la urechile lui Daffin fu ţipătul unei femei. Bărbatul cu ochii ca mărgelele avusese dreptate. Vickery nu era singur în pat. Răufăcătorul se trezi surprins şi se repezi de pe marginea patului, dar pistolul lui Daffin era aţintit asupra bărbatului înainte ca acesta să apuce să întindă mâna spre propria armă, care se afla pe o masă de lângă uşă.

— Nu aş face asta dacă aş fi în locul tău, spuse Daffin, armând pistolul şi ţintind între ochii hoţului.

Prostituata goală apucă cearşaful ca să se acopere. Ochii ei albaştri erau înnebuniţi de spaimă în timp ce se holba la Daffin şi la pistolul lui.

Vickery mârâi şi ridică lent ambele mâini, uitându-se cu ochii îngustaţi la Daffin.

— Oakleaf?

Zâmbetul lui Daffin se lărgi şi făcu o vagă plecăciune.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Am auzit că mă cauţi, bombăni Vickery.

— Acum s-a terminat, răspunse Daffin.

Permise privirii sale să cerceteze scurt prostituata. Părul ei blond murdar era dezordonat şi vânătăi îi colorau gâtul şi umerii. Avea în viaţa ei bărbaţi care o tratau prost. Cel mai probabil un peşte. Sau pe Vickery. Lui Daffin îi displăcea profund să vadă femei la mila unor bărbaţi răi. I se puse un nod în gât.

Vârî mâna liberă în palton şi scoase o guinee. O aruncă pe pat şi îi făcu semn să o ia. Ignorând faptul că era despuiată, ea se întinse repede pe saltea şi o luă. Probabil că moneda aceea era o avere pentru ea. Daffin îşi încleştă maxilarul.

— Foloseşte-o ca să scapi de oricine ţi-a provocat vânătăile acelea. Dacă mergi la azilul de binefacere de pe Clancy Street, doamna Dillon de acolo are adesea slujbe pentru tinere dornice să lucreze din greu ca slujnice.

Prostituata încuviinţă din cap şi urma unui zâmbet îi apăru pe buzele crăpate.

— Mulţam, conaşule.

Întorcându-şi din nou atenţia asupra lui Vickery, Daffin se îndreptă alene către o pereche de nădragi murdari şi mototoliţi aruncaţi pe podea. O împinse cu piciorul către bărbat.

— Îmbracă-te, porunci, păstrându-şi pistolul aţintit asupra lui Vickery în timp ce hoţul se dădu din pat şi îşi puse în grabă pantalonii pe el.

Apoi Vickery îşi trase cămaşa mizerabilă peste cap şi îşi înfăşură neglijent eşarfa murdară în jurul gâtului. Odată ce hoţul fu cât de cât decent, Daffin scoase cătuşele din haină şi le prinse în jurul încheieturilor lui Vickery. Făcu semn cu pistolul către uşă.

— Să mergem.

Vickery ieşi din încăpere înaintea lui Daffin.

— Nu încerca nimic, Vickery. Eşti cea mai rea speţă de ticălos, un hoţ care răneşte copii. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să am o scuză să te trimit pe lumea cealaltă.

Spunând asta, ameninţându-l din spate pe ticălos cu pistolul coborâră scările şi trecură pe lângă bărbatul cu ochii ca mărgelele, care îşi ascunsese între timp bancnote de o liră undeva în hainele lui dubioase.

Câteva minute mai târziu, ajunseră la trăsura lui Daffin, care îi aştepta, şi porniră în direcţia curţii magistraţilor. Daffin se sprijini de perne, cu pistolul aţintit asupra lui Vickery, care îl privea în căutarea unui semn de slăbiciune. Chiar şi în cătuşe, mizerabilul ar fi putut încerca

să îi apuce arma şi să îl ucidă fără să clipească, aşa că Daffin îşi ţinu degetul pe trăgaci cu fermitate.

Îl avea pe bărbatul pe care îl căuta. Henry Vickery avea să îşi primească răsplata. Avea să meargă la închisoare pentru un timp foarte, foarte îndelungat. Daffin era mulţumit să încheie cazul înainte de sărbători. Dar ce avea să lucreze ca să nu se gândească la Crăciun?

Capitolul 8

— Nu, milord. Nu s-a întâmplat nimic. Am fost în totală siguranţă astăzi când am ieşit la plimbare.

Regina intră în salon. Mark stătea lângă bufet, cu o băutură în mână. Nicole şedea pe canapea, privind interacţiunea dintre soţul ei şi unul dintre rândaşi şi dându-şi ochii peste cap. Rândaşul stătea lângă uşă, strângându-şi în mâini pălăria şi tremurând în cizme.

— Nu a încercat nimeni să vă scoată de pe drum? vru să ştie Mark.

— Nu, răspunse rândaşul.

— Dragul meu, ţi-a spus tot, pentru numele lui Dumnezeu, zise Nicole. Nu s-a întâmplat nimic.

— În regulă. Asta este tot.

Mark îl expedie pe rândaş fluturând din mână şi se întoarse la locul său. Expresia îi rămase furtunoasă.

Regina se duse până la Nicole şi se aşeză pe canapea.

— Ai ieşit astăzi?

Nicole inspiră adânc.

— Cât timp te-ai ocupat de corespondenţă în dormitorul tău, am decis să îi fac o vizită mamei.

— Nu ar fi trebuit să mergi singură, insistă Regina.

— Exact asta încercam şi eu să îi spun, interveni Mark.

— Susanna era cu mine, spuse Nicole, referindu-se la camerista ei.

Îşi coborî privirea asupra mâinilor sale. Am fost foarte

bine.

Regina clătină din cap.

— Ah, Nicole, trebuie să promiţi că data viitoare o să mă aştepţi. M-am ocupat de corespondenţă doar pentru că trăgeai un pui de somn.

Nicole îşi dădu după ureche o şuviţă din părul ei roşu.

— Ştiu, dar nu am putut să dorm şi trebuia de mult să îi fac mamei o vizită. M-am gândit să termin odată cu asta şi să te scutesc.

Regina nu zâmbi la gluma lui Nicole. Inima îi bubuia de teamă, încă de la cel de-al doilea incident cu trăsura, după ce plecase din Bow Street săptămâna trecută, îşi făcea griji. Era foarte posibil ca familia ei să fie în pericol.

— Cred că ar trebui să îi spui lui Mark ce mi-ai spus aseară, o îndemnă Nicole.

Regina o privi clipind des.

— Poftim?

— Ştii cum ai spus că ai simţit că erai… urmărită.

Regina înghiţi în sec. Într-adevăr, aseară îi *menţionase* despre asta lui Nicole. Nu dorise să îşi alarmeze verii, dar ea, Genevieve şi un lacheu avuseseră de făcut ieri câteva comisioane şi în tot timpul acesta ea se uitase peste umăr. Era convinsă că nu era decât imaginaţia ei foarte bogată, însă nu se putuse abţine.

Mark îşi întoarse atenţia asupra Reginei.

— Este adevărat?

Îi cercetă chipul, cu o expresie plină de îngrijorare.

— Sunt sigură că sunt doar nervii mei, răspunse Regina. După cele două incidente cu trăsura, nu pot să nu simt că…

— Te afli în pericol? zise Nicole.

Regina îşi drese glasul:

— Nu sunt în largul meu.

— De ce nu mi-ai spus, Regina? S-a întâmplat ceva ieri? întrebă Mark.

— Nu. Nimic. Călătoria spre casă cu trăsura a fost complet lipsită de evenimente.

Mark merse până la canapea şi îşi înfruntă soţia cu

privirea. Chipul i se înmuie în timp ce se uita la ea. În ochii lui strălucea iubirea.

— Trebuie să plec în Northumbria peste două zile. Nu am de gând să vă las pe amândouă aici singure cu nesiguranţa asta, iar tu nu poţi veni cu mine. Călătoria ar fi prea grea pentru tine.

— Chiar crezi că cineva încearcă să facă rău uneia din noi? întrebă Regina, cu un nod în gât.

Mark clătină din cap.

— Nu ştiu. Merse către şemineu. Dar am început să le spunem oamenilor că Nicole e însărcinată. Este posibil să existe cineva care să dorească să-l elimine pe viitorul moştenitor al ducatului.

Nicole îşi aşeză o mână protectoare peste abdomen.

— A doua oară nici măcar nu eram în trăsură cu Regina.

— Individul responsabil de asta poate că nu a ştiut lucrul acesta.

Nicole încuviinţă din cap.

— Bănuiesc că este adevărat. Sau… cineva îi vrea răul Reginei.

Strânse mâna Reginei cu ochii plini de îngrijorare.

— O altă posibilitate, fu de acord Mark. În orice caz. Intenţionez să îmi anulez călătoria.

Ochii lui Nicole se lărgiră şi se ridică brusc în capul oaselor.

— Nu! Nu îţi poţi anula călătoria. Visul tău a fost să devii ministru de interne şi poziţia aceasta implică multe călătorii. Nu voi permite să îţi anulezi planurile de parcă nu aş fi în stare să-mi port de grijă. Nici Regina nu va permite asta.

Mark îşi arcui o sprânceană.

— Cred că eşti pe deplin în stare să-ţi porţi de grijă, draga mea, dar trebuie să îţi amintesc că nu eşti tocmai în apele tale zilele acestea?

Nicole afişă un zâmbet.

— Asta este o aluzie la faptul că în ultima vreme mai trag câte un pui de somn?

La rândul lui, Mark zâmbi larg.

— Sunt de acord, zise Regina încuviinţând ferm din cap. Nu doresc să îţi schimbi programul din cauza asta. S-ar putea să nu fie nimic.

Mark îşi lăsă paharul pe masă şi veni să se aşeze în genunchi în faţa lui Nicole. Îi luă mâinile.

— Aş muri dacă ţi s-ar întâmpla ceva, draga mea. Niciun post nu e mai important pentru mine decât sănătatea şi siguranţa ta.

Se întoarse către Regina şi o bătu uşurel pe mână.

— Şi refuz să permit ca o verişoară de-a mea să fie rănită. Nu cât timp se află în casa mea.

Un zâmbet drăgăstos transformă chipul frumos al lui Nicole când trasă linia sprâncenei întunecate a soţului său cu vârful degetului.

— Sigur că nu, dragul meu, dar nu eşti singura persoană care ne poate proteja. Dacă am rămâne aici cu cineva care să se ocupe cum se cuvine de siguranţa noastră?

Mark se încruntă.

— Ce vrei să spui? Nu am de gând să las vizitiul şi rândaşul să se ocupe de siguranţa voastră. Idioţii ăia doi ar fi putut să vă omoare dacă lucrurile ar fi mers altfel.

Nicole îşi încrucişă braţele la piept.

— Vizitiul şi rândaşul nu sunt antrenaţi pentru astfel de lucruri, dar dacă am angaja pe cineva care este?

Mark se încruntă şi mai tare.

— Pe cine?

Nicole aruncă o privire vicleană spre Regina.

— Dacă l-am angaja pe Daffin Oakleaf să fie garda noastră personală?

Capitolul 9

Regina crezu că o să vomite. Nicole îi spusese că ticluise un plan, dar ea nu se aşteptase la *asta.* Daffin, aici?

Sfinte Dumnezeule, putea oare să dea ochii cu el? Dacă el accepta, ea avea să fie extrem de tentată să o şteargă acasă la unchiul ei, în Surrey, cu sau fără Dryden, dar asta nu avea să o protejeze pentru prea mult timp. Unde mai pui că ar fi fost o laşitate din partea ei. Iar Nicole avea nevoie de ea.

— Daffin? Chipul lui Mark se înmuie treptat. Hm. Nu m-am gândit la asta.

Nicole îşi împreună mâinile în poală.

— Mi se pare că îmi amintesc că a spus că nu are familie. Nu face prea multe de sărbători. Ar putea sta cu noi aici, în casă, şi apoi să ne însoţească în Surrey înainte de Crăciun, unde vei veni şi tu.

Mark îşi mângâie bărbia.

— Cred că este o idee lăudabilă. Mi-aş încredinţa propria viaţă în mâinile lui Oakleaf.

— Şi viaţa pruncului tău nenăscut? îl provocă Nicole.

— Într-adevăr, spuse solemn Mark, privind în ochii soţiei sale.

— Hm, nu sunt sigură că este o idee bună, interveni Regina, cocoţată pe braţul canapelei.

I se simţea nefericirea în voce.

Nicole o lovi uşor cu piciorul înainte ca Mark să se întoarcă spre ea.

— Poftim? De ce?

Regina refuză să se uite la Nicole. Îşi drese glasul:

— Vreau doar să spun că… domnul Oakleaf este un bărbat ocupat. Crezi că va avea timp să se oprească din vânătoarea de criminali şi alţii asemenea ca să facă pe garda personală?

— Nu strică să-l *întrebăm,* spuse Nicole, înghiontind-o din nou cu piciorul pe Regina.

— Regina are dreptate.

Mark se întoarse din nou către Nicole.

— S-ar putea ca Daffin să nu fie disponibil.

— Dar dacă îi spui că este o favoare special pentru tine… insistă Nicole.

— Ai dreptate, zise Mark. Nu strică să-l întreb. O să-i

fac o vizită mâine-dimineaţă, la prima oră.

Se ridică şi se îndreptă către uşă.

— Vere Mark! strigă Regina chiar înainte ca acesta să părăsească încăperea.

El se opri şi se întoarse spre ea.

— Da?

— O să te asiguri că o să-i spui domnului Oakleaf că înţelegem perfect dacă nu ne poate ajuta?

Nicole o lovi cu piciorul mai tare de data aceasta, iar Regina îşi înăbuşi scâncetul.

Mark se încruntă.

— Din contră, intenţionez să fac tot ce îmi stă în putinţă pentru a-l convinge să accepte.

*

De îndată ce Mark părăsi încăperea, Nicole o lovi din nou cu piciorul pe Regina.

Regina sări de pe locul ei şi se aplecă ca să îşi frece glezna dureroasă.

— Încetează să mă mai loveşti cu piciorul.

— Trebuia să te lovesc, ripostă Nicole. Strici planul.

Regina se întoarse cu faţa către ea.

— Ce plan?

Nicole îşi dădu ochii peste cap.

— Planul în care vă aduc pe tine şi pe Daffin sub acelaşi acoperiş, dându-ţi astfel suficient timp pentru a-ţi explica greşeala pe care ai făcut-o în biroul de pe Bow Street şi pentru a-l fermeca din nou.

Regina căscă gura.

— În primul rând, nu sunt sigură că a rămas destul farmec în mine pentru a trece peste ceea ce i-am spus în Bow Street şi, în al doilea rând, nu ar trebui să ne facem griji pentru dezastrul idiot cu Daffin când una din noi este ţinta unui nebun.

Nicole îşi încrucişă braţele la piept.

— În primul rând, nu există decât o singură cale de a afla cât farmec ţi-a mai rămas. Farmecul nu este deloc

infinit. Şi în al doilea rând, *dacă* există un nebun pe urmele noastre – şi încă am îndoielile mele –, vom fi perfect în siguranţă cu Daffin aici.

Regina clătină din cap.

— Chiar crezi că Daffin va fi de acord să vină şi să vegheze asupra noastră?

Se rugă ca răspunsul să fie nu.

— Dacă Mark îl roagă, da, zise Nicole aprobând cu fermitate din cap. Şi apoi, Daffin lucrează pentru recompense. Mark ştie cât să îi ofere pentru a-i răsplăti efortul.

— Nu i-am spus lui Daffin că locuiesc cu voi, spuse Regina. Nu a venit vorba.

— Sunt sigură că Mark îl va informa.

Regina se plimbă de colo-colo pe covorul din faţa şemineului.

— Dacă nu este absolut sigur că cineva ne vrea răul, nu este nedrept să îi ocupăm timpul când ar putea să prindă răufăcători adevăraţi?

— Nu ştim *cu siguranţă* dacă cineva *nu este* pe urmele noastre, răspunse Nicole. Şi apoi, cred că lui Daffin îi va face plăcere. Va fi alături de o familie în perioada Crăciunului.

Regina se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Am lucrat îndeaproape cu Daffin şi se întâmplă să ştiu că nu îi place Crăciunul.

Regina nu se putu abţine să nu caşte gura de uimire.

— Nu îi place Crăciunul? Vai, nu am auzit niciodată un astfel de lucru! De ce i-ar displăcea cuiva Crăciunul? Este o perioadă plină de râsete, familie, mâncare, veselie.

Nicole lăsă să îi scape un oftat.

— Da, dar Daffin nu are familie.

Regina se întristă pe neaşteptate.

— Îmi pare rău să aud asta.

Nicole oftă din nou.

— În fiecare decembrie munceşte până nu mai poate, ca să nu se gândească la asta. Anul acesta, nu facem decât

să îi dăm un lucru asupra căruia să se concentreze şi, în plus, se va bucura de compania noastră în perioada sărbătorilor. Asta, dacă acceptă. Îmi displace profund să mă gândesc că va fi singur-singurel.

— E îngrozitor de trist.

Mintea Reginei lucra intens. Ce se petrecuse cu familia lui Daffin?

— Bănuiesc că, atunci când priveşti lucrurile astfel, faptul că îl angajăm pentru a veghea asupra noastră nu este un lucru chiar aşa de rău, chiar dacă se dovedeşte în final că eram în perfectă siguranţă.

— Exact, răspunse Nicole. Şi apoi, va fi plătit. Este un plan absolut minunat, pentru toată lumea. Se va întoarce la cazurile lui adevărate odată cu Bobotează.

— Dacă acceptă, îi reaminti Regina. M-am purtat prosteşte cu el. Poate că ar trebui să mă întorc în Surrey şi să îl las să te păzească doar pe tine aici, în Londra.

Nicole se schimbă la faţă.

— Nici vorbă. Asta ar strica tot planul. Şi apoi, dacă te întorci în Surrey, vei fi nevoită să-l vezi pe Dryden. Ca să nu mai pomenesc de faptul că Daffin trebuie să te păzească şi pe tine.

— Da, m-am gândit la calamitatea Dryden. Ar putea fi singurul motiv pentru care mă aflu încă aici.

Buzele Reginei zvâcniră.

— Prostii, răspunse Nicole. De altfel, trebuie să ne întâlnim cu toţii în Surrey în Ajunul Crăciunului. Te-am ajunge din urmă.

Regina ridică din umeri.

— Ştiu, dar, cel puţin, ar exista o amânare.

Îi zâmbi larg lui Nicole.

— Vorbeşti ca o laşă şi nu eşti deloc laşă, Regina. Trebuie să înfrunţi asta cu capul sus. Cere-i din nou scuze lui Daffin şi întreabă-l dacă aţi putea să o luaţi de la capăt.

Regina îşi muşcă buza.

— Nu ştiu dacă pot.

— Sigur că poţi. Unde este spiritul acela al familiei Colchester? Cel puţin promite-mi că, dacă Daffin este de

acord să vină, nu o să dai bir cu fugiţii, ca un hoţ în mijlocul nopţii.

— Nu. Nu.

Regina flutură ambele mâini în aer.

— Aveam de gând să plec pe timp de zi.

Nicole pufni.

— Ştii la ce mă refer.

— În regulă.

Regina îşi lăsă capul să cadă şi scoase un suspin înfrânt.

— *Dacă* Daffin va fi de acord, voi rămâne.

Paul, secretarul, se sprijini cu un umăr de cadrul din lemn al uşii care ducea în biroul lui Daffin.

— Ghiceşte cine se află aici ca să te vadă, de data asta.

La naiba! Nu o altă doamnă care căuta faima. Daffin nu mai putea să suporte. Se opri. Aşteaptă. Nu era Regina, nu? Venise să îşi ceară scuze sau să îi facă o altă propunere indecentă? Sincer, niciuna din variante nu l-ar fi surprins. Femeia era imprevizibilă.

— Cine? întrebă el tărăgănat, temându-se însă de răspuns, dar dacă era să fie sincer cu el însuşi, ar fi admis că dorea să fie ea.

— Marchizul de Coleford.

Daffin expiră lung.

— Ah, spune-i lui Grim să intre.

Probabil că aceasta avea să fie doar o altă discuţie legată de forţele poliţieneşti din Londra, dar, cu toate astea, stomacul lui Daffin se strânse într-un nod. Oare Regina îi pomenise vărului ei de întâlnirea pe care o avusese cu el? Desigur, Daffin nu avea deloc de gând să aducă vorba despre asta, însă, dacă Grim avea să o facă, era nevoit să discute. Al naibii de stânjenitoare treabă!

Câteva momente mai târziu, Grimaldi păşi agale în biroul lui. Indiferent unde se afla, fostul general părea întotdeauna să studieze un câmp de luptă. Ochilor lui ageri nu le scăpa nimic. Impunea respect.

Daffin se ridică şi scutură mâna marchizului înainte de

a-şi relua locul. Cercetă chipul lui Grimaldi. Acesta avea o expresie dură.

— Mă bucur să te văd, Grim, spuse Daffin.

Bărbatul de Piatră. Erau zile când porecla avea sens. Însă de când el şi Nicole erau din nou împreună, zilele acelea erau din ce în ce mai rare.

— Asemenea.

Grimaldi se lăsă în fotoliul din faţa biroului lui Daffin.

— Dar astăzi nu mă aflu aici pentru a discuta despre forţele poliţieneşti.

Daffin se foi în fotoliul lui. La naiba! La naiba! La naiba!

— Nu?

— Nu. Mă aflu aici pentru a discuta o problemă personală. Una care are de a face cu familia mea.

Daffin se frecă la ceafă cu o mână. Nu avea să fie uşor.

— Uite ce este, Grim, i-am spus…

— S-ar putea ca Nicole să fie în pericol.

— Poftim? întrebară amândoi în acelaşi timp.

Daffin se aplecă în faţă şi scrută chipul prietenului său.

— Ce dracului spui? Cine o ameninţă pe Nic?

— Nu ştiu. Dar al naibii să fiu dacă nu am de gând să aflu. Necazul este că am programat să plec din oraş mâine pentru o vizită de afaceri în Northumbria. Am nevoie de cineva care să vegheze asupra ei. Cineva în care să am încredere. Am nevoie de tine, Oakleaf.

Faţa trasă a prietenului său îi spuse lui Daffin că Grim era serios.

— Ce s-a întâmplat?

Daffin ascultă în timp ce marchizul îi povesti despre cele două aproape accidente şi despre sentimentul Reginei că era urmărită. Când Grim încheie, Daffin se lăsă pe spate în fotoliul său şi îşi trecu o mână prin păr.

— Verişoara ta, Regina, locuieşte cu voi?

— Da, este însoţitoarea lui Nicole pe perioada sarcinii. Este foarte posibil ca ea să fie ţinta celui vinovat.

Daffin clătină din cap.

— Cine ar dori să o rănească pe vreuna din ele? Şi de ce?

Grimaldi îşi frecă bărbia.

— Nu ştiu, dar vreau să îl găsesc pe nemernic şi să îl sfâşii bucată cu bucată.

— Şi eu la fel, spuse Daffin.

Nicole era vechea lui prietenă şi fostă colegă. Nu suporta gândul că cineva putea să îi facă rău, mai ales acum, când era însărcinată şi vulnerabilă. În ceea ce o priveşte pe Regina, ei bine, nu ştia ce simţea pentru ea, dar era al naibii de sigur că nu dorea să păţească ceva.

— M-am gândit că vei simţi la fel, zise Grim. Nicole are încredere în tine. Ea, personal, a întrebat de tine.

— Chiar aşa?

Grim încuviinţă din cap.

Daffin nu putea să nu se întrebe dacă Regina nu îi povestise lui Nicole despre vizita ei şi despre propunerea pe care i-o făcuse. Şi asta ar fi putut fi stânjenitor.

— Şi Lady Regina? Este de acord?

Grim clipi des.

— Nu văd de ce nu ar fi.

Daffin îşi primise răspunsul. Dacă Regina îi spusese lui Nicole, Nicole nu îl informase şi pe soţul ei.

— Nicole crede că ai putea fi liber de Crăciun, continuă Grimaldi.

Daffin se foi din nou. Genul acesta de discuţie îl făcea să nu se simtă în largul lui.

— De fapt, chiar sunt. Tocmai am încheiat cazul care mă chinuia de săptămâni întregi.

— Nu ai planuri să petreci cu cineva perioada Crăciunului?

— Nu, răspunse Daffin, pe ton retezat.

— Excelent. Nu am menţionat faptul că te voi plăti dublu faţă de onorariul tău obişnuit ca să ai grijă de ele.

Daffin ridică o palmă.

— Onorariul obişnuit este suficient. Aş fi făcut-o şi gratis dacă mi-ai fi cerut-o.

— Onorariul tău obişnuit şi încă jumătate, şi nu vom mai pomeni despre asta niciodată, insistă Grimaldi. Trebuie să vii în seara asta ca să fii acolo când voi pleca, mâine-dimineaţă. Mă aştept să aplici măsuri de securitate în oraş, să le însoţeşti oriunde vor merge. Nicole este de neclintit în ceea ce priveşte faptul că nu doreşte să fie prizonieră în propria casă.

Daffin zâmbi forţat.

— Asta este Nic.

— Săptămâna viitoare, o să le însoţeşti pe doamne în Surrey, unde voi veni şi eu de Crăciun. Vei petrece sărbătorile cu noi.

Daffin încuviinţă din cap.

— Promit că le voi proteja. Dacă nemernicul încearcă din nou ceva, orice, îl voi doborî.

— Nu mi-ar plăcea nimic mai mult, răspunse Grimaldi, ridicându-se în picioare.

Daffin se ridică şi el şi cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— Atunci, aşa rămâne.

— Ne vedem diseară.

Grimaldi se îndreptă spre uşă.

— Încă ceva. Mi se pare că îmi amintesc că vara trecută, în Surrey, tu şi Regina aţi flirtat. Poate că este de la sine înţeles, dar mă aştept ca, atâta vreme cât te afli sub acoperişul meu, atitudinea ta să rămână în întregime profesională.

Capitolul 11

Regina se plimba de colo-colo în faţa ferestrelor de la dormitorul ei. Daffin Oakleaf venea să locuiască aici. În seara aceea. Şi avea să stea cu ele în perioada Crăciunului. Avea să le însoţească în Surrey. Avea să se afle în preajma lui cea mai mare parte a următoarelor două săptămâni. Ar fi fost un vis devenit realitate dacă nu era un coşmar

absolut.

Îi promisese lui Nicole că nu avea să fugă, dar, deocamdată, singurul gând din mintea ei era să îşi ia lucrurile, să le zvârle în cufărul ei şi să sară într-o diligenţă de Surrey. Însă nu putea să îi facă asta lui Nicole.

Trebuia să îşi ceară din nou scuze şi să îndrepte lucrurile (sau măcar să încerce, pe cât posibil) cu Daffin. Apoi avea să se poarte ca şi cum nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Avea să se ţină departe de el. Cel puţin cât de departe putea în vreme ce se aflau sub acelaşi acoperiş.

Ciocănelul greu din alamă de la uşă se auzi în foaier o dată, de două ori. Reginâ zbură din dormitorul ei şi de-a lungul coridorului până la palierul aflat la capătul scărilor. Rămase cu spatele la perete, ascultând ca o persoană vinovată, care trage cu urechea, în timp ce majordomul deschise uşa.

— Bună seara, domnule Oakleaf, rosti Abbott.

— Bună seara.

Sunetul vocii adânci a lui Daffin îi făcu pielea de găină. Îşi scoase capul de după colţ.

El stătea în foaier şi o pelerină neagră îi acoperea umerii. Îşi scosese deja pălăria şi i-o dăduse majordomului. Apoi îşi dădu jos pelerina din jurul umerilor largi şi i-o înmână şi pe aceasta majordomului. Ultimele fură mănuşile. Era îmbrăcat cu o vestă roşie, o haină neagră, pantaloni cenuşii şi cizme negre. Ah, cum umplea pantalonii aceia! Părul blond îi era ciufulit din cauza pălăriei, dar îşi trecu degetele lungi prin el ca să şi-l aranjeze. Zâmbetul de pe buzele lui o făcu să suspine. La naiba! Deja leşina după el, iar el nici măcar nu intrase cum trebuie în casă. Asta nu prevestea nimic bun pentru următoarele două săptămâni.

„Recapătă-ţi controlul, Regina Haversham”, se mustrului în gând. Fluturii pe care îi simţea în stomac însă îi dădeau de înţeles că s-ar putea să treacă ceva vreme înainte să poată fi în stare să facă asta.

Dedesubt, Mark intră în foaier şi îl bătu pe umăr pe Daffin.

— Mă bucur să te văd, Oakleaf. Îţi mulţumesc că ai

venit, deşi te-am anunţat atât de din scurt.

Doi lachei înaintară grăbiţi ca să ia în primire cufărul lui Daffin.

Regina îşi lipi din nou spinarea de perete şi închise ochii. Şansele ca Daffin să îi fi pomenit despre nefericita ei propunere lui Mark erau minime. Mark şi-ar fi anulat călătoria în Northumbria şi nu i-ar fi îngăduit lui Daffin să intre pe uşă dacă ar fi ştiut care erau planurile verişoarei sale cu privire la acest bărbat. Avea încredere în promisiunea lui Daffin de a nu spune nimic, dar gândul că Mark ar fi putut afla îi făcu nervii să i-o ia razna.

„Totul va fi absolut perfect”, se mustră din nou în sinea ei. „Trebuie să încetezi să fii atât de nătăfleaţă”.

— Este doar un bărbat, pentru numele lui Dumnezeu, şopti ea. Un bărbat absolut splendid şi minunat făcut, cu ochii de culoarea frunzelor de primăvară şi cu umeri care te fac să ţi se usuce gura.

Râse de propria imbecilitate. Ah, bietul Daffin Oakleaf nu avea nici cea mai mică idee în ce se băga. Trebuia să găsească o modalitate ca să treacă peste atracţia pe care o simţea faţă de el şi să se poarte ca şi cum nu era decât un tip cu înfăţişare mediocră pentru următoarele două săptămâni. Da, acesta avea să fie planul ei.

— Daffin! se auzi din foaier vocea senină a lui Nicole. Mă bucur atât de mult să te văd. Îţi mulţumesc că ai venit. Nu îţi pot spune ce mult îţi apreciem ajutorul cât timp Mark este plecat.

— Este plăcerea mea, răspunse Daffin.

Regina îşi muşcă buza. Îşi dorea să îl audă spunându-i *ei* din nou acele vorbe. În schimb, vorbele care se tot repetau în mintea ei erau: „Se pare că m-ai confundat cu o prostituată”. Acestea o torturau, împreună cu amintirea expresiei de pe chipul lui când le rostise.

Trăgând iute aer în piept şi apăsându-şi mâna pe piept, îndrăzni să arunce din nou o privire pe după colţ. De data asta, Daffin o privea fix în faţă. Îngheţă. Respiraţia i se opri în gâtlej şi inima îi bubui nebuneşte.

Îşi închise strâns ochii şi făcu o grimasă. Ah, minunat!

O prinsese în timp ce îl spiona. Avea să înceteze *vreodată* să se facă de râs în faţa acestui bărbat?

Foarte bine. Nu avea să fie o nătăfleaţă. Era vremea să coboare să dea ochii cu el. Fără ocolişuri.

*

În timp ce se îndrepta către casa lui Grim, Daffin se întrebase când avea să o vadă. Aparent, Regina nu aştepta nici ea cu cea mai mare nerăbdare reîntâlnirea stânjenitoare, dat fiind că se tot învârtise la etaj, ascunzându-se parţial în spatele unui perete.

Când o surprinsese holbându-se, panica se aşternuse peste trăsăturile ei frumoase. Apoi ea îşi închisese ochii. Când îi deschisese din nou, privise într-o parte, părând gata să se întoarcă şi să o ia la fugă de-a lungul coridorului. Apoi devenise brusc calmă, îşi îndreptase umerii, îşi ridicase bărbia şi coborâse scările ca o regină care se îndrepta către tron.

Purta o rochie verde-deschis care era strânsă sub sâni şi cădea pe trupul ei unduindu-se molatic. Decolteul – scoţând în evidenţă moviliţele palide şi mătăsoase ale sânilor ei – îl făcu să i se usuce gâtlejul, aşa că se concentră asupra chipului ei captivant. Trăsăturile ei păreau făurite din alabastru. Ten curat, obraji roz, buze roşii şi ochi albaştri luminoşi deasupra cărora se înaripau delicat sprâncene negre. Întotdeauna avea o expresie inteligentă, de parcă evalua totul şi pe toţi cei din jur. În acelaşi timp avea aerul unei iubitoare de distracţie şi o sclipire în ochi, de parcă nu se lua prea în serios. Lui îi plăcea asta la ea. Probabil prea mult.

Daffin rămase tăcut în picioare în timp ce Regina traversă foaierul larg în direcţia lui. Părul ei negru era strâns în vârful capului şi se purta cu graţie, chipul ei fiind perfect calm, ca şi cum cobora să întâmpine orice alt oaspete. Nu se putu abţine să nu se întrebe ce avea ea să spună odată ce ajungea lângă el. Femeia venise în biroul lui şi îi făcuse o propunere indecentă. Era imprevizibilă. Îl ţinea

în suspans. Iar lui îi plăcea şi asta.

Putea să îşi dea seama ce gândeau cele mai multe femei, cei mai mulţi oameni, înainte ca aceştia să rostească o vorbă. Cu Regina nu avea niciodată nici cea mai mică idee ce avea să spună în următoarea clipă. Stătea ca pe ghimpi, aşteptând să audă.

Daffin acceptase slujba aceasta din două motive: Nicole şi Mark. Punga nu îl tenta. Nu avea nevoie de ea. Voia să îşi ajute prietenii. Faptul că Regina avea să se afle acolo după întâlnirea lor stânjenitoare era un lucru la care *încercase* să nu se gândească prea mult. Încercase şi eşuase, ceea ce era din cale-afară de periculos, dat fiind că Grim aproape îl avertizase să îşi ţină mâinile acasă. Daffin îi promisese Reginei că nu avea să le spună prietenilor lui ce propunere îi făcuse şi avea de gând să îşi respecte promisiunea. Dar *ea* avea să o facă?

Dacă era cu adevărat sincer cu el însuşi, ar fi recunoscut şi că, acceptând misiunea aceasta, gândurile nu aveau să îi zboare către fantomele care îl bântuiau în perioada Crăciunului. Gândul acesta nu era tocmai exact. Avea să petreacă Crăciunul cu o familie fericită… ultimul lucru pe care îl dorea. Cu toate astea, acceptase să îşi ajute prietenii şi avea să îi ajute. Avea să dispară, pur şi simplu, când aceştia aveau să sărbătorească. Nu avea să fie prea greu.

— Ah, Regina, iată-te, strigă Nicole când Regina li se alătură în foaier. Ţi-l aminteşti pe Daffin Oakleaf?

Lui Daffin nu îi scăpă tonul uşor sec al lui Nicole.

— Da, desigur. Domnule Oakleaf, este o plăcere să te revăd.

Vocea Reginei era vioaie. Buzele ei rostiră amabilităţile pe care orice doamnă respectabilă le-ar rosti atunci când întâmpină un oaspete în casa verilor ei. În mod limpede avea de gând să se poarte ca şi cum întâlnirea din biroul lui nu avusese loc. Foarte bine. Avea să facă şi el la fel. Îi respecta discreţia.

Nicole întinse mâna şi o trase pe Regina mai aproape de cercul lor. Fusese imaginaţia lui, sau Nicole chiar îi

aruncase o privire plină de subînţeles? La naiba! Dacă ea ştia, misiunea aceasta avea să fie, cu siguranţă, mult mai incomodă decât se aşteptase. Nicole nu era genul care să se prefacă a nu observa stânjeneala. Mai degrabă o semnala şi discuta despre asta. El putea doar să spere că Regina o rugase pe Nicole să păstreze tăcerea.

— Lady Regina, rosti Daffin făcând o plecăciune. Ultima oară când ne-am întâlnit, circumstanţele au fost… nefericite.

Se referise la întâlnirea lor de la moşie, când dăduseră de urma ucigaşului vărului ei, dar privirea speriată din ochii ei îi spuse că ea crezuse că el se referea la întâlnirea lor din Bow Street.

— Înmormântarea vărului dumitale, clarifică el numaidecât.

Chipul ei redeveni calm, iar Nicole o prinse de mână.

— Da, Regina a fost drăguţă. A venit la Londra să stea cu mine pe perioada sarcinii mele. Numai că încă nu am început să stau închisă în casă, încheie Nicole râzând.

Grimaldi îşi drese glasul:

— Ne retragem în birou ca să discutăm mai confortabil?

Daffin îi urmă pe cei trei de-a lungul foaierului şi pe coridorul către birou. Încercă să nu observe legănatul graţios al şoldurilor Reginei în timp ce aceasta mergea în faţa lui. Nici aroma de mere pe care o răspândea părul ei şi care făcea să îţi lase gura apă.

Nicole îi invită în încăpere înainte să se întoarcă spre majordom şi să ceară frumos o tavă cu ceai. Închise uşa în urma lor. Daffin şi Grimaldi aşteptară ca doamnele să ia loc primele, desigur. Regina se lăsă pe un fotoliu aflat lângă canapeaua care ocupa centrul încăperii. Nicole se aşeză pe canapea, iar soţul ei i se alătură, lăsându-l pe Daffin să ocupe fotoliul aflat de partea cealaltă a canapelei, îndreptat direct cu faţa spre Regina.

— Ştim cu toţii motivul pentru care te afli aici, începu Grimaldi, privindu-l solemn. Am cerut servitorilor să patruleze casa 24 de ore din 24. Nu ne asumăm niciun risc.

Grimaldi aşează protector o mână peste mâna mult mai mică a soţiei sale.

Majordomul îi întrerupse, întorcându-se cu tava de ceai.

— Mulţumesc, Abbott.

Nicole îi făcu semn să lase tava pe masa din faţa lor.

Daffin aşteptă ca servitorul să părăsească încăperea înainte să vorbească:

— Servitorii ştiu ce se petrece?

Se aplecă în faţă şi îşi încrucişă antebraţele pe coapse, cu capul aplecat.

— Unii dintre ei ştiu, desigur, răspunse Grimaldi. Vizitiii şi rândaşii, cu siguranţă. Bănuiesc că bârfa a ajuns şi la ceilalţi servitori.

— I-am pomenit despre asta şi Susannei, recunoscu Nicole, turnând ceai pentru toţi.

— Eu nu i-am spus nimic lui Genevieve, interveni Regina.

Îşi luă ceaşca de ceai de la Nicole şi sorbi. Ce trecea oare prin capul acela minunat al ei? Era jenată? Spera că el nu avea să spună nimic?

El nu putea decât să se întrebe dacă ea avea să îşi reînnoiască oferta, îşi drese glasul şi se forţă să îşi reîntoarcă atenţia asupra problemei în discuţie.

— Bun, răspunse Daffin. Ar trebui să vorbim cât mai puţin despre asta, până când vom şti mai bine ce se petrece.

— Sunt de acord, adăugă Grimaldi. O să discut cu menajera şi cu majordomul pentru a ţine în frâu bârfele.

— Excelent. Acum…

Daffin scrută chipurile doamnelor.

— Are vreuna dintre voi vreo idee cine ar putea dori să-i facă rău?

Nicole îi întinse lui Daffin o ceaşcă de ceai.

— M-am tot gândit la asta. Mie mi se pare că Regina ar putea fi ţinta. Ea este cea care s-a aflat în trăsură a doua oară, nu eu.

Daffin întâlni privirea Reginei.

— De asemenea, ai avut sentimentul că erai urmărită, corect?

Regina aprobă din cap şi mai luă o gură de ceai.

— Da, dar nu mă pot gândi la nimeni care ar dori să îmi facă rău.

— Nu ai recunoscut trăsura? întrebă Daffin.

— În niciuna din dăţi, răspunse Regina.

— Vizitiul mi-a spus că nici el nu a recunoscut-o, adăugă Grimaldi. Şi nu e sigur că a fost aceeaşi de ambele dăţi.

— Dacă ţinta este Regina, spuse Daffin, făptaşul trebuie să o fi urmărit ca să ştie de unde venea trăsura. Trebuie să fi ştiut cine se afla înăuntru.

— Cu toate astea, încă nu vreau să elimin posibilitatea ca Nicole să fie ţinta, adăugă Grimaldi, cu maxilarul încleştată. Nu putem fi siguri că vinovatul ştia.

— Este adevărat, admise Nicole. De obicei ieşim împreună.

— Dacă Nicole este ţinta, ar putea foarte bine să fie din cauza pruncului, spuse Daffin.

Grimaldi încuviinţă din cap.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

— Dacă Nicole este ţinta, primul pe care ar trebui să-l avem în vedere este succesorul la titlu. Bănuiesc că tot domnul Cartwright e.

Daffin îl întâlnise pe domnul Cartwright vara trecută, în Surrey. Cartwright ar fi fost cel care ar fi urmat să moştenească ducatul dacă un codicil neobişnuit nu i l-ar fi acordat lui Grimaldi ca moştenitor de sex masculin din partea mamei sale. Mama lui Grimaldi fusese fiica fostului duce.

Cartwright nu li se păruse nici lui Daffin şi nici lui Grimaldi a fi un ucigaş, iar numele lui fusese eliminat.

— Cartwright este angajat la una dintre reşedinţele mele din nord, zise Grimaldi. Am de gând să îi fac o vizită cât timp mă voi afla acolo. Mă îndoiesc serios că are ceva de-a face cu asta, dar nu strică să discut cu el. Îl plătesc cu o sumă substanţială, dar cine ştie? Poate că doreşte să

câştige mai mult.

— Dacă aşa ar sta lucrurile, atunci şi tu ai fi în pericol, răspunse Daffin.

Nicole întinse mâna şi o apucă pe a soţului ei.

— Da, răspunse Grimaldi. Dacă intenţia este de a ucide moştenitorii familiei Colchester, ar avea sens să înceapă prin a-l elimina pe viitorul moştenitor şi să îl ia mai târziu în colimator pe viitorul duce.

Instinctul lui Daffin îi spunea că domnul Cartwright nu avea nimic de a face cu asta.

— Este mai puţin suspect, poate, dar, pe de altă parte, nu ar trebui să excludem un alt motiv.

Nicole îşi lăsă capul într-o parte.

— Cum ar fi?

— Răzbunarea?

Daffin îi întâlni privirea speriată.

— Ai fost agent Bow Street şi spion, Nic. Îţi pot spune din experienţă că cel puţin unul dintre aceste posturi generează foarte multă mânie… din partea oamenilor pe care i-am închis. Fără îndoială că şi tu ţi-ai făcut destui duşmani.

— Iar eu îţi pot spune că acelaşi lucru este valabil şi pentru cealaltă slujbă, adăugă Grimaldi.

Nicole încuviinţă alene din cap.

— Şi dacă Regina este ţinta?

Daffin o privi din nou în ochi pe Regina.

— Atunci trebuie să întreb: cine sunt duşmanii *dumitale,* Lady Regina?

Capitolul 12

Daffin se trezi devreme a doua zi de dimineaţa, pentru a-şi lua rămas-bun de la Grimaldi. Apoi se apucă să inspecteze fiecare centimetru al exteriorului casei marchizului ca să verifice dacă era sigură, în afara uşii principale, mai exista o uşă în spate, o intrare a servitorilor

şi puţul pentru cărbuni. Puse la lucru o echipă de lachei care să se asigure că toate ferestrele de la parter erau bine închise. Avea de gând să le testeze el însuşi mai târziu.

Apoi, stătu de vorbă cu menajera şi întocmi o listă cu fiecare servitor, negustor şi persoană care făcea livrări şi intra şi ieşea din casă. Voia numele oricui i se permitea accesul în reşedinţă sau care ar fi putut găsi ocazia să se strecoare înăuntru. Avea să inspecteze încuietorile de la dormitoarele doamnelor după ce acestea se trezeau.

Atât Regina, cât şi Nicole erau încă în pat când Daffin se opri în cele din urmă pentru o clipă ca să mănânce ceva în salonaşul luminos şi aerisit. O servitoare foarte prietenoasă, pe nume Louise, îi servi micul dejun. Aceasta reveni adesea ca să vadă dacă îi mai trebuia ceva. În timp ce mânca, în mintea lui năvăleau aceleaşi întrebări: Cine ar dori să-i facă rău Reginei sau lui Nicole? Ţinta era copilul lui Nicole? Era şi Grimaldi în pericol? Dacă Regina era ţinta, care ar fi putut fi motivul? Când o întrebase aseară, Regina negase cu fermitate că îşi făcuse alţi duşmani, în afară, poate, de familia ucigaşului lui John.

Daffin reflecta încă la toate astea când Regina intră în încăpere. Purta o rochie de zi din bumbac alb şi arăta la fel de frumoasă ca întotdeauna. În acea dimineaţă obrajii îi erau îmbujoraţi. Daffin ridică surprins privirea când ea se opri în faţa lui.

— Nicole nu este aici, jos, nu-i aşa? întrebă ea.

El se uită peste ambii umeri.

— Nu o văd, răspunse cu un zâmbet larg.

Regina încuviinţă din cap şi se lăsă pe scaunul de vizavi de el.

— Cred că este încă în pat. În ultimul timp doarme până mai târziu.

— Este şi normal, răspunse Daffin.

Regina schiţă un zâmbet.

— Sper că nu te superi că am intrat astfel aici, dar nu eram sigură când vom mai avea o altă şansă de a discuta singuri.

O privi în ochi.

— La ce te gândeşti?

— Daffin. Regina îşi coborî şi mai mult glasul. Era şoptit şi grăbit şi al naibii de sexy. Doresc să îţi cer scuze. Din nou. Pentru felul necuviincios în care m-am purtat în biroul tău, săptămâna trecută. Eram foarte copleşită de înfăţişarea ta chipeşă şi de propriile emoţii, dar asta nu este o scuză pentru felul cum m-am purtat. Sper din suflet că mă poţi ierta.

El încercă să nu zâmbească. Nu voia să creadă că râdea de scuzele ei sincere. Probabil erau cele mai şarmante pe care le auzise vreodată.

— Nu este nevoie de nicio altă scuză, milady. Aproape că am uitat de hm, întâlnirea noastră. Sunt gata să uit că a avut vreodată loc.

Nu îşi putu ascunde amuzamentul când văzu expresia uşurată de pe chipul ei. După întâlnirea lor, biata femeie purtase, în mod clar, pe umeri povara vinovăţiei. Să se scuze mărturisind că fusese tulburată de înfăţişarea lui, cu siguranţă, nu făcea rău nimănui. De fapt, era chiar adorabil. El ghicise deja că era destul de nepricepută şi neinformată în ceea ce priveşte rânduielile lumii. Făcuse o încercare stângace de a-i face avansuri. Nu se produsese nicio pagubă. Bineînţeles că nu avea nici cea mică intenţie să se culce cu ea, dar chiar şi aşa. Era aproape logodită, iar Grimaldi l-ar fi ucis.

— Mulţumesc.

Îi zâmbi, arătând tânără, proaspătă şi frumoasă. Ar fi fost o cruzime să îi reproşeze greşeala. Îi ceruse scuze de două ori, după socoteala lui. Acum el se putea ocupa de sarcina de a o proteja. Să îşi facă treaba. Doar pentru asta se afla aici. Chiar dacă mirosul de mere îl aţâţa.

— Asta va face să fie mult mai uşor să lucrăm împreună, adăugă ea.

— Să lucrăm împreună?

Ridică o sprânceană.

— Ca Nicole să fie în siguranţă, răspunse Regina.

— Atunci eşti sigură că nu tu eşti ţinta?

— Eu nu am trecutul pe care îl au Nicole şi Mark. De

ce ar dori cineva să îmi facă rău?

— În meseria mea, am văzut o groază de motive. Refuz să elimin posibilitatea înainte de a fi siguri.

— Foarte bine, cedă ea. Sunt gata să fac orice îmi stă în putinţă ca să te ajut să-l prinzi pe acest bărbat.

— Mulţumesc.

Daffin îşi înclină capul. Îi plăcea că Regina era dornică să-l ajute s-o protejeze pe Nicole. Era curajos şi decent din partea ei. Îi mai plăcea şi faptul că, în ciuda primei lui impresii când o văzuse seara trecută, ea nu avea intenţia să se poarte ca şi cum nimic nu se întâmplase între ei doi. Îşi asuma responsabilitatea pentru acţiunile ei şi îşi adunase curajul ca să-i ceară din nou scuze. Asta demonstra caracter.

Trecură câteva momente de tăcere înainte ca să spună:

— Nicole îmi spune că nu îţi place Crăciunul.

Vocea ei sună melancolic, ca şi cum ar fi fost dezamăgită să afle asta.

Furculiţa i se opri la jumătatea drumului către gură. De unde naiba ştia Nicole? Fusese chiar aşa de transparent?

— Nu este perioada mea preferată, nu, răspunse el, sperând că Regina avea să priceapă că nu dorea să discute despre asta. Abia îşi rezolvaseră problema. Nu dorea alta.

Din fericire, Louise intră în încăpere, împiedicând-o pe Regina să adreseze o altă întrebare. Servitoarea se opri brusc când o văzu pe Regina.

— Milady, zise, părând uşor tulburată. Nu mi-am dat seama că sunteţi aici.

— Aş dori nişte ceai şi pâine prăjită, dacă nu te deranjează, răspunse Regina.

— Deloc.

Louise se duse lângă Daffin. Stând mult prea aproape, se aplecă în faţă şi îşi expuse partea superioară a sânilor în faţa lui.

— Pot să vă mai aduc ceva, domnule Oakleaf?

— Deocamdată nu, mulţumesc, răspunse el, cu

privirea aţintită asupra Reginei.

Treaba asta era stânjenitoare.

Louise plecă să aducă ceaiul, iar Regina îşi încrucişă braţele la piept, cu sprâncenele arcuite şi cu o urmă de zâmbet pe buzele ei îmbietoare.

— Hm. Se pare că ai o admiratoare.

— Servitoarea?

Îşi împinse obrazul cu limba şi ridică din umeri.

— Poate.

Regina îşi dădu peste cap frumoşii ei ochi albaştri.

— Aiurea, poate! Aproape că a leşinat din cauza ta.

Daffin sorbi din nou din cafea.

— Trebuie să recunosc că, de când au apărut în ziar poveştile despre mine, am observat o creştere în ceea ce priveşte… atenţia femeilor.

Regina se lăsă pe spătarul scaunului şi îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Louise nu citeşte ziarul. Leşină pentru că arăţi ca un zeu grec coborât din Olimp. Se lovi cu palma peste gura. Vai de mine. Nu am vrut să spun asta cu voce tare, mormăi ea din spatele degetelor.

Cu un zâmbet viclean pe buze, Daffin îşi turnă încă o ceaşcă de cafea.

— Acum nu mai poţi să îţi retragi spusele. Crezi că sunt un zeu grec.

— Nu. Cred că *arăţi* ca un zeu grec. Este o diferenţă şi, dacă eşti un gentleman, vei uita şi faptul că am spus asta.

— Mă voi *preface* că uit, o corectă el, făcându-i cu ochiul.

La naiba! Flirta cu ea? Uitase cât era de uşor. Cât de simplu era să se afle în compania ei. Îi amintea de femeia dulce şi amuzantă pe care o întâlnise vara trecută în Surrey. Asta nu era de bine. Pentru următoarele două săptămâni avea să se afle în compania unei femei superbe care i se oferise deja şi pe care *nu trebuia să o atingă.* Flirtul trebuia să înceteze.

Capitolul 13

Regina aproape că dansă până în dormitorul ei. Daffin fusese de acord să uite de întâlnirea stânjenitoare din Bow Street. Era adevărat, comentariul legat de zeul grec fusese nefericit, dar era imposibil ca el să *nu* ştie cât de chipeş era. Nu-i aşa? În orice caz, cu sau fără gafa cu zeul grec, până la urmă nu avea să fie jenant să se afle în aceeaşi casă cu el. Chiar reuşiseră să revină la tachinările vesele pe care le împărtăşiseră în Surrey. Uşurarea o inundă. Pasul îi era uşor ca aerul.

Refuză să se gândească la faptul că tocmai aceeaşi tachinare era cea care o provocase să îi facă propunerea, din capul locului. Era o femeie în toată firea, responsabilă de mintea ei şi stăpână pe nevoile ei. Putea să petreacă multe nopţi sub acelaşi acoperiş cu un bărbat care arăta ca şi cum ar fi fost cioplit în marmură şi să nu se năpustească asupra lui. Trebuia să o facă.

— Regina? Tu eşti? strigă Nicole din dormitorul ei când Regina trecu pe lângă el.

— Da, răspunse strigând Regina.

Zâmbetul i se lărgi. Slavă Domnului! Nicole era trează. Regina îi putea spune cum reuşise să îndrepte deja lucrurile cu Daffin.

Împinse uşa lui Nicole, deschizând-o, şi păşi înăuntru. Verişoara ei era încă în pat şi se întindea, părul ei roşu minunat fiind împrăştiat pe cearşafurile albe din spatele ei.

— Bună dimineaţa.

Regina închise uşa în urma ei şi merse către scaunul tapiţat cu catifea de culoarea lavandei, aflat lângă patul lui Nicole.

— Cum ai dormit? întrebă Nicole.

— Groaznic, recunoscu Regina. Dar lucrurile par să se îndrepte. Azi-dimineaţă am avut o conversaţie discretă cu Daffin, în salonul pentru micul dejun, şi el a fost de acord să

uite, hm, nefericita mea propunere.

— Ah, minunat.

Nicole se frecă la ochi.

— Ştiam că te va ierta. Este foarte înţelegător.

— Da, este frumos din partea lui.

Regina inspiră adânc şi apoi expiră.

— Acum putem să ne apucăm de treabă şi să îl găsim pe monstrul care încearcă să ne facă rău.

Un zâmbet se ivi pe colţul buzelor lui Nicole.

— Mai degrabă m-aş ocupa de planul tău de a-l seduce pe Daffin.

Regina ţâşni de pe scaunul ei şi îşi puse pumnii pe şolduri.

— Nicole Huntington Grimaldi, ai înnebunit? Este absolut de neconceput să mă fac din nou de râs în faţa acestui bărbat.

Nicole flutură o mână în aer.

— Bineînţeles că nu. Tocmai despre asta este vorba. De data aceasta vei fi mult mai subtilă.

Regina se aplecă şi îşi aşează palma pe fruntea lui Nicole.

— Ai febră? Frigi?

— Nici un pic.

Nicole izbucni în râs şi dădu la o parte mâna Reginei.

— Sunt perfect sănătoasă şi zic că următoarea ta acţiune ar trebui să fie seducţia.

Ochii îi sclipiră.

— Abia m-am împăcat cu el. Nu am de gând să mă fac din nou de râs. Deşi recunosc că *se poate* să îi fi spus azi-dimineaţă că arată ca un zeu grec.

Regina tresări.

Nicole râse şi clătină din cap.

— Am văzut cum te privea aseară, când credea că nu te uitai. Este interesat. Şi apoi nu sugerez să îi *spui* că îl seduci. Tocmai asta este ideea seducţiei. Este o artă subtilă.

Regina îşi frecă fruntea şi gemu.

— Mă tem că nu sunt din cale-afară de subtilă. Iar arta

mea este şi ea pusă la îndoială. De altfel, am terminat cu încercările de a-mi face un amant.

Nicole se încruntă.

— Acum este rândul meu să îţi pipăi fruntea. Apleacă-te. De obicei nu renunţi atât de uşor.

— Mi-am învăţat lecţia destul de repede, mulţumesc, răspunse Regina încuviinţând ferm din cap. Umilinţa devastatoare reuşeşte asta.

— Ah, cui îi pasă de un pic de umilinţă? Ai spus că te-a iertat deja. Încă mai vrei să îţi pierzi virginitatea, nu-i aşa?

Regina se înroşi şi aruncă o privire spre uşă.

— Vorbeşte mai încet.

— Ei bine, vrei sau nu? întrebă Nicole şoptind tare.

Regina îşi încreţi nasul şi clipi lent.

— Nu.

— Minţi. Întotdeauna îţi încreţeşti nasul când minţi.

Regina se îmbufnă.

— Bine, da, vreau. Vorbi şi ea tot în şoaptă: Dar Daffin m-a refuzat şi nu se întâmplă să mai fie alţi candidaţi.

— Daffin este cel pe care îl doreşti şi pe Daffin îl vei avea. Şi apoi, nu m-am chinuit atât ca să îl aduc aici doar ca să îţi pierzi tu spiritul de luptătoare, pentru numele lui Dumnezeu.

Regina îşi încrucişă braţele la piept şi se holbă la ea.

— Nu aveam nicio idee cât de multe ai face pentru viaţa mea amoroasă.

Nicole chicoti.

— Orice pentru verişoara mea preferată din familia Colchester.

Reginei i se strânse inima.

— Dacă o dau din nou în bară, şi Daffin îşi dă demisia ca să scape de mine?

Nicole netezi cearşaful din poala ei.

— Nu ne va părăsi până când Mark nu se va întoarce. Daffin a fost de acord să ne protejeze. Are prea multă onoare ca să plece. Nicole se întinse şi îşi aşeză mâinile pe umerii Reginei. Ai avut emoţii când ai fost în Bow Street. Nu erai în elementul tău. Nu îl mai văzuseşi din vară. Zic că

primul lucru pe care ar trebui să îl faci este să petreci un timp alături de el. Să devii relaxată în prezenţa lui. Vorbeşte cu el. Fii normală.

Regina pufni.

— Uşor de spus, dar greu de făcut. Mă face să mă simt foarte… anormală.

Nicole îşi retrase mâinile. Îi aruncă Reginei o privire cu subînţeles.

— Acesta nu e un lucru rău. Odată ce te simţi mai în largul tău cu el, poţi flirta din nou. Este foarte simplu. Doar să nu îi mai oferi din nou bani.

Aşteptă până când privirea îngrozită a Reginei zbură către a ei înainte să izbucnească în râs.

Un ciocănit la uşă îi întrerupse râsul.

— Intră, strigă Nicole.

Susanna deschise uşa, cu tava cu micul dejun în mâini.

Regina se ridică şi porni spre coridor.

— Te las să mănânci.

— Întoarce-te în cursul dimineţii, după ce mă îmbrac. Adu-ţi evantaiul. O să-ţi arăt cum să îl foloseşti în cel mai eficient mod, strigă Nicole după ea.

Regina se opri lângă uşă.

— Nu, categoric nu. O să fac ceva mult mai important decât să mă joc cu un evantai stupid.

— Ce anume?

— O să-l întreb pe Daffin cum putem să ne dăm seama care din noi este ţinta.

Capitolul 14

Daffin inspectă fiecare fereastră de la cele două etaje inferioare ale casei. Lacheii făcuseră o treabă bună când le securizaseră, dar Daffin tot găsi un loc sau două care puteau fi consolidate. Ajunsese la jumătatea inspecţiei când dădu în sufragerie peste o fereastră cu o încuietoare

stricată. Era nevoit să o bată în cuie. După ce făcuse rost de un ciocan şi nişte cuie de la băieţii din grajduri, Daffin se apucase de treabă când Regina intră în sufragerie.

Purta tot rochia albă de mai devreme. Mirosea a mere şi încă îl făcea să îi lase gura apă. Nu avea să fie uşor să o ignore dacă ea avea să continue să apară astfel. Însă nu putea să fie nepoliticos cu una dintre doamnele casei, pe care jurase să o protejeze. Trebuia însă să fie profesionist şi să o trateze ca pe oricare altă doamnă din înalta societate pentru care lucrase. Respectuos, dar rezervat.

Nu ajuta faptul că îl distrăgea prin simpla ei prezenţă, că ochii ei aveau culoarea cerului de după-amiază, iar buzele ei erau precum căpşunele coapte şi… La naiba! Asta nu era de bine. Absolut deloc.

— Cum merge? întrebă ea cu un glas vesel şi prietenos.

— Destul de bine, mormăi el, cu trei cuie între buze.

Ea făcu semn către ferestre.

— Este absolut necesar să le baţi în cuie?

Daffin scoase cuiele din gură.

— Doar pe asta. Încuietoarea e stricată. Deşi un răufăcător priceput poate sparge un geam cu mâna dacă ştie ceva meserie.

Ea se cutremură.

— Adevărat?

— Da, însă ferestrele trebuie să fie prost făcute. Ferestrele acestea sunt foarte bune.

Regina se aplecă peste umărul lui.

— Arată-mi. Cum ai sparge geamul dacă ai putea să o faci?

El chicoti şi clătină din cap. Puse cuiele pe podea. Apoi îşi trecu mâna de-a lungul părţii de sus a geamului şi arătă către cele două colţuri de sus.

— Aici şi aici, spuse. Adeseori geamul este desprins. Într-o fereastră prost construită, ţi-ai putea băga podul palmei aici, în mijloc. Dacă ciocăneşti lemnul suficient de tare, geamul ar aluneca. Desigur, trebuie să fii destul de iute să îl prinzi ca să nu se facă ţăndări şi să nu faci pe

cineva să vină să vadă ce e cu zgomotul ăla.

Regina scrută cu privirea fereastra.

— Nu am ştiut. Nu mă face să mă simt în siguranţă.

Daffin chicoti din nou. Lovi cu podul palmei cadrul ferestrei. Geamul rămase intact.

— Vezi? Este bine făcut. Nu există niciun motiv de îngrijorare.

Regina se apropie mai mult de el şi mirosul de mere se intensifică. „Ignoră-l. Ignoră-l. Ignoră-l”.

— Acesta este primul caz pe care l-ai luat… de genul acesta? Să protejezi pe cineva, adică, îl întrebă.

Îşi vârî cuiele înapoi în gură.

— Nu, mormăi.

Iată. Răspunsuri tăioase şi scurte ar putea să o descurajeze să continue conversaţia. Hotărâse deja că cea mai bună cale de a face faţă atracţiei faţă de ea era să petreacă cât mai puţin timp posibil în compania ei. Se afla aici cu o misiune pe care trebuia să o ducă la îndeplinire şi o distragere ca Regina îi putea afecta abilitatea de a o face.

— Ai dori să ţi le… dau eu?

Făcu semn către cuie. Urma unei îmbujorări îi păta obrajii. Oare era încă jenată în prezenţa lui? La urma urmelor, îl numise un zeu grec. Adevărul era că ea arăta ca o zeiţă, doar că era una care se îmbujora şi îşi muşca buza într-un fel care făcea să îl strângă pantalonii.

Daffin se oţeli. Îşi culese cuiele de pe buze şi le puse cu grijă în palma ei întinsă. Li se atinseră degetele. Păru uşor indecent. Ce naiba? Nu mai fusese niciodată până atunci aţâţat sexual doar de atingerea mâinii unei femei.

— Mulţumesc, şopti, străduindu-se să îşi întoarcă atenţia asupra muncii lui.

— Pe cine ai mai protejat?

Aranjă cuiele în palma ei într-o linie perfect dreaptă. Îi plăcea ordinea. S-a notat.

— Am protejat cândva o contesă. Şi o vicontesă. Nu în acelaşi timp.

Încercase să mai protejeze pe cineva. Încercase şi eşuase. Nu pomenise niciodată despre asta şi nu avea de

gând să înceapă acum. Însă întrebările Reginei îl făceau să îşi amintească. Regretul puse stăpânire pe el.

— Contesa şi vicontesa au fost scoase de pe drum de trăsuri misterioase? întrebă Regina, cu o urmă de zâmbet pe buzele ei îmbietoare.

Daffin bătu unul dintre cuie înainte să-i arunce o privire.

— Nu. Una se temea de tatăl ei, iar cealaltă dorea protecţie pentru bijuteriile ei.

Zâmbetul rămase în colţul gurii ei.

— Ai fost angajat să protejezi *bijuterii?*

El încuviinţă din cap. Nu se putu nici el abţine să nu zâmbească. Suna ridicol când spuneai asta cu glas tare. Întinse mâna după un alt cui, iar Regina i-l înmână. Mâinile li se atinseră din nou. El îşi umflă obrajii.

— Şi ai acceptat slujba? continuă ea.

— Da. Am primit slujba aceea când eram mult mai tânăr şi când aş fi făcut aproape orice avea legătură cu securitatea pentru bani. Arcui o sprânceană. Înţeleg că tu nu te temi că îţi vor fi furate bijuteriile, milady?

Ea râse.

— Niciodată. Nu am multe bijuterii, iar cele pe care le-am moştenit de la mama sunt mult mai puţin importante pentru mine decât, să spunem, prietenii şi familia mea. Aş da orice bijuterie pe care am avut-o vreodată să îl am înapoi pe John.

Daffin încuviinţă din cap.

— Desigur.

Glumele lor făceau să fie uşor să uite circumstanţele în care se cunoscuseră. Probabil că îi era îngrozitor de dor de vărul ei.

— Ţi-a murit vreodată cineva apropiat? întrebă ea.

El privi în gol fereastra, fără să vadă, preţ de câteva momente.

— Da… mama mea.

Clătină din cap şi îi făcu semn Reginei să îi dea un alt cui. Când mâinile li se întâlniră din nou, un curent îl traversă şi i se opri în vintre. Se întoarse cu spatele la ea ca

să cerceteze fereastra. Trebuia să schimbe subiectul.

— Sunt bucuros să spun că nu mai accept cazuri care au de a face cu păzirea bijuteriilor.

— Îţi mulţumesc că ai acceptat cazul nostru, zise ea încet.

Daffin bătu cuiul în rama ferestrei.

— Nu am de gând să stau cu mâinile în sân şi să las ca prietenii mei să fie răniţi dacă pot să împiedic asta.

Regina încuviinţă din cap.

— Sper că mă consideri şi pe mine o prietenă.

— Mi-ar plăcea. Se întoarse cu faţa la ea şi îi zâmbi larg. Crezi că poţi fi prietenă cu un zeu grec?

Un zâmbet apăru pe buzele ei.

— Va fi o provocare, dar cred că pot să fac faţă.

Îi dădu ultimul cui, apoi îşi frecă braţele ca şi cum i-ar fi fost frig. Focul era aprins în şemineu, dar se afla în partea cealaltă a încăperii.

— Şi celălalt caz? continuă ea. Cel în care doamna se temea de tatăl ei.

— Da, răspunse Daffin. O obligase să se mărite cu un viconte bogat, sperând să capete înapoi o parte din bani. Însă fiica lui a refuzat să îi dea vreun ban, iar el a ameninţat-o.

Regina îşi ţinu răsuflarea. Sunetul fu abia perceptibil, însă el auzi.

— Nu îmi pot imagina că un tată se poate purta atât de îngrozitor cu propriul copil.

Daffin folosi ultimul cui. Nu îşi putea imagina un tată care să fie bun cu copilul lui.

— Am văzut o mulţime de taţi care nu s-au purtat decât groaznic cu copiii lor.

— Păcat, murmură ea. Îmi pare rău să aud asta.

Spre uimirea lui, ochii ei erau umezi.

— Tatăl tău s-a purtat îngrozitor cu tine?

Ea îi cercetă profilul.

Daffin îşi încleştă maxilarul. De ce îl afectau lacrimile ei? Nu ar fi trebuit să fie atât de direct cu ea.

— În felul lui.

La naiba! De ce spusese asta?

— Nu te-a… bătut, nu-i aşa? întrebă Regina, cu ochii lărgiţi.

— Nu. Dar dacă este un lucru pe care nu îl pot tolera, acesta este ca un om în toată firea să facă rău unui copil. De curând, am băgat un individ în închisoarea de la Newgate, tocmai pentru un astfel de delict.

Regina îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă trup. Păşi către el.

— Eşti nobil, nu-i aşa?

El îşi încruntă sprâncenele.

— Nu aş spune asta.

— Ba da, eşti. Eşti un om bun, Daffin. Mi-am dat seama din clipa în care te-am întâlnit.

Daffin ridică din umeri ca pentru a se scutura de vorbele ei. Nimeni nu îi mai spusese până atunci că era un om bun. Nimeni nu îi spusese că era nobil.

— Şi tatăl meu a fost un om bun, continuă Regina, privind afară pe fereastră. Dar a murit tânăr. Tatăl tău este încă în viaţă?

— Nu.

Auzind tristeţea din glasul ei, lui Daffin i se puse un nod în gât, dar era mai bine ca ea să vorbească despre familia ei decât să întrebe despre a lui.

— Mama ta a fost sora ducelui. Corect?

Bătu ultimul cui în rama ferestrei.

Ea încuviinţă din cap, privindu-l din nou în ochi.

— Da. Mama mea, unchiul Edward şi mama lui Mark, mătuşa Mary, au fost fraţi. Fiecare dintre ei a avut câte un copil: eu, John şi Mark.

Daffin fluieră.

— Nu au fost o familie prolifică, nu-i aşa?

— Nu.

Regina clătină cu tristeţe din cap.

— Acum John este mort. Îl avem numai pe Mark pe care ne bazăm să ducă mai departe numele familiei.

Daffin testă cadrul ferestrei să se asigure că nu cedează. Cu ciocanul încă în mână, se întoarse cu faţa spre

ea.

— Cum rămâne cu tine şi cu Dryden?

— Bănuiesc că este şi aceasta o posibilitate.

Oftă şi îşi feri privirea, frecându-şi din nou braţele.

— Aş prefera să nu mă gândesc la asta.

— De ce nu te-ai căsătorit până acum? întrebă el.

Ea trase adânc aer în piept şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu am găsit pe cineva la care să ţin suficient de mult ca să mă căsătoresc. Spre marea nefericire a bunicii. Părinţii mei au fost fericiţi împreună. Speram să am o căsnicie ca a lor.

El mută ciocanul în cealaltă mână.

— Şi nu a apărut niciodată o iubire?

Ea îşi înclină capul pe o parte, cu un zâmbet melancolic pe buze.

— Nu a apărut niciodată o iubire. Se scutură şi îşi frecă din nou braţele. Nicole încă mai are speranţe pentru mine. Este unul dintre motivele pentru care doreşte să rămânem în oraş.

Daffin îşi înclină capul într-o parte.

— Ce vrei să spui?

— Unchiul Edward mi-a spus că îmi dă timp până la Crăciun să îmi găsesc un soţ pe placul meu.

Daffin fluieră.

— Chiar aşa?

Ea arătă în continuare melancolică.

— Eu şi Nicole avem de gând să mergem mâine-seară la un bal de Crăciun la Hillards.

Daffin ridică din sprâncene.

— La vânătoare de soţi?

Ea îşi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă de păr.

— Bănuiesc că poţi să îi spui astfel, deşi nu îmi fac speranţe prea mari. Am avut mai mult de zece ani să găsesc iubirea. Mă îndoiesc că o voi găsi într-o săptămână.

— Îşi urez noroc, milady. Stai liniştită, vă voi însoţi ca să vă protejez, aşa că poţi să te ocupi fără grijă de treaba asta şi să îţi găseşti un soţ.

De ce i se strângea stomacul gândindu-se la ea dansând cu un oarecare de sânge albastru la un bal?

Regina se scutură şi se îndreptă către uşă.

— Că veni vorba. De fapt, am intrat ca să te întreb ceva legat de investigaţie. Există vreo cale prin care să descoperim dacă nebunul acesta o vizează pe Nicole sau pe mine? Fără să o punem în pericol pe Nicole.

Daffin îşi puse mâinile în şolduri.

— Şi să te pui în schimb *pe tine* în pericol?

Regina îşi puse şi ea mâinile în şolduri.

— Nu îmi fac griji pentru mine.

— Eşti curajoasă. Daffin îşi frecă bărbia. De fapt, mă gândeam la ceva. De fiecare dată când ai fost vizată, te aflai în trăsura unchiului tău. Corect?

— Da. Regina încuviinţă din cap. Crezi că este o coincidenţă?

Daffin cătină lent din cap.

— În meseria mea, nu cred în coincidenţe. Cred că s-ar putea ca *tu* să fii ţinta.

Regina îl privi în ochi.

— Foarte bine, atunci. Doresc să mă ofer ca momeală.

Capitolul 15

Regina urcă încetişor scările către dormitorul lui Nicole. Verişoara ei dorea ca ea să flirteze cu Daffin. Nu dorea ca Regina să renunţe la ţelul ei iniţial de a-l convinge să se culce cu ea. Dar Regina nu mai simţea că era corect. Daffin nu era doar chipeş. Era un om bun. Era un bărbat nobil. Genul de bărbat care dorea să îşi protejeze prietenii. Genul de bărbat care urmărea un infractor care rănise un copil. Ea îl tratase ca pe un obiect. Îl numise un zeu grec. Dar el era o persoană. O fiinţă umană cu gânduri şi sentimente… şi cu un trecut. Un trecut despre care bănuia că fusese complicat.

Descoperise că era uşor de vorbit cu el. Îi spusese ce

nu mai spusese nimănui altcuiva, şi anume că spera încă la o căsătorie din dragoste. Bănuia că ideea unei căsătorii din dragoste fusese întotdeauna caraghioasă. Dacă până la matura vârstă de 30 de ani nu se măritase din dragoste, exista oare vreo şansă să se întâmple acum? Dar Daffin nu păruse să o judece, aşa cum făceau oamenii din clasa ei socială.

Oare părinţii lui se căsătoriseră din dragoste? Nu părea dornic să vorbească despre ei, iar tatăl lui fusese îngrozitor, după spusele lui Daffin. Cum aşa? Şi cum murise mama lui? Regina avea sentimentul că lui îi fusese greu să spună şi atâta cât spusese. Adineauri, în sufragerie, simţise că între ea şi Daffin se înfiripase o legătură, oricât de efemeră. El nu dorise să vorbească despre trecutul său, deşi ea avusese impresia că voia să se destăinuie cuiva. Poate că erau o povară lucrurile pe care el le găsea dureroase. Ea nu avea să îi spună lui Nicole. Nu dorea să înşele încrederea pe care Daffin şi-o pusese în ea.

Ciocăni la uşa lui Nicole.

— Intră, se auzi vocea veselă a verişoarei sale.

Nicole şedea la pupitrul ei, visând cu ochii deschişi. Îşi aruncă pana şi se întoarse spre Regina.

— Cum crede Daffin că putem să descoperim care dintre noi este vizată?

Regina merse încet către ea, frecându-şi braţele.

— A spus că nu crede că a fost o coincidenţă faptul că ambele atacuri au avut loc asupra trăsurii unchiului Edward.

— Hm. Ce părere are despre asta? întrebă Nicole clipind.

— Crede că este posibil ca eu să fiu ţinta.

Nicole încuviinţă gânditoare din cap.

— Îmi displace profund să cred asta, însă ar putea fi adevărat. Doar că nu ştiu cine ar dori să îţi facă rău.

— Nici eu. Nu are nicio noimă.

Regina oftă.

— Lui Daffin nu i-a plăcut sugestia mea de a mă oferi ca momeală.

Nicole îşi dădu ochii peste cap.

— Bineînţeles că nu. Nu doreşte să te pună în pericol, dar nu putem rămâne prizoniere în casa asta.

— Sunt de acord. A spus că, dacă dorim să ieşim, trebuie să îl anunţ şi va face pregătirile necesare. I-am spus deja despre balul de la Hillards de mâine-seară.

Nicole îşi puse un braţ pe spătarul scaunului.

— Este caraghios din partea mea să sper că cele două accidente nu au fost decât o coincidenţă? Poate că nu este nimeni pe urmele nici uneia dintre noi.

— Sper din tot sufletul că ai dreptate. Bănuiesc că vom afla mai devreme sau mai târziu. Acum.

Regina făcu semn cu capul către scrisoarea care se afla în faţa lui Nicole.

— Cui îi scrii?

— Încercam să îi scriu prietenei mele, Daphne Cavendish. Dar ştii cât de mult îmi displace să scriu.

— Daphne Cavendish? Este căsătorită cu vicontele Spy, nu-i aşa?

— Aşa este, soţul ei, Rafe, este bun prieten cu Mark. La fel şi fratele geamăn al lui Rafe, Cade. Ultima oară când am avut veşti de la ea, avea probleme cu papagalul verişoarei ei.

— Cu *ce?* întrebă Regina, uşor şocată. Ai spus papagal?

— Da, răspunse Nicole. Este o poveste foarte lungă, dar după ce verişoara ei în vârstă de 13 ani, Delilah, a descoperit că a avut un pirat în familie – insistă că Cade este pirat, dar îţi jur că de fapt este corsar – fata a devenit obsedată să facă rost de un papagal. Rafe i-a făcut pe plac, şi acum fata are unul şi se pare că nu este altceva decât o bătaie de cap.

— Cum aşa? întrebă Regina, zâmbind încă.

Ochii lui Nicole sclipiră.

— Conform ultimei scrisori a lui Daphne, acesta repetă tot ce aude şi, ca şi cum asta nu ar fi destul de enervant, mai şi *muşcă.*

— Pe toată lumea? întrebă Regina.

— Nu. Doar pe anumiţi oameni. Delilah insistă că este gelos.

Nicole izbucni în râs.

— Fata aceea pare a fi un personaj deosebit, spuse Regina clătinând din cap.

— Este, fu de acord Nicole. Ar trebui să o întâlneşti într-o zi, curând. I-ar plăcea la nebunie să te ajute să îţi găseşti un soţ. Adoră să facă pe peţitoarea. Deşi recunoaşte că este o peţitoare îngrozitoare în momentul de faţă, susţine că are nevoie de ocazii pentru a exersa.

— Abia aştept să o întâlnesc pe Delilah, spuse Regina, dar aş avea nevoie de cea mai experimentată peţitoare din ţară ca să găsesc un soţ mai bun decât Dryden în decurs de o săptămână.

— Hm.

Nicole se holbă la perete, pierdută în gânduri.

— Cea mai pricepută peţitoare din ţară, ha?

— Cine? o îndemnă Regina.

— Mentorul lui Delilah. O cunoşti pe ducesa de Claringdon? Lucy Hunt?

*

În seara aceea, după cină, Regina stătea în salonul din faţă, citind revistele, când la uşă se auzi o bătaie uşoară. Se întunecase, şi servitoarele aprinseseră lămpile. Ridică privirea şi îl văzu intrând pe Daffin. Intimidată, îşi dădu o şuviţă de păr după ureche, îşi drese glasul şi se ridică în capul oaselor. Apoi se lăsă să alunece puţin, ca să nu pară că se străduia prea tare.

— Lady Regina, spuse el.

— Da?

Se strădui din răsputeri să pară indiferentă. S-o fi hotărât ea că aveau să fie doar prieteni, dar el era în continuare chipeş. Şi inteligent. Şi amuzant. Şi curajos. Şi… ah, putea să continue la nesfârşit.

— Aş putea să… îţi vorbesc?

— Desigur.

Închise uşa în urma lui şi veni să se aşeze lângă ea pe canapea.

— M-am gândit la ce mi-ai spus.

Astăzi spusese o mulţime de lucruri.

— Despre?

— Despre cum să determinăm cine este ţinta.

Spinarea ei se îndreptă ca o vergea şi ochii i se lărgiră.

— Te-ai răzgândit? Eşti gata să mă foloseşti ca momeală?

— Ca momeală, nu, dar cred că este important să te separăm de Nicole data viitoare când părăsim casa.

Regina închise revista şi încuviinţă din cap.

— Pot oricând să găsesc comisioane de făcut şi mai este şi balul de mâine-seară.

Daffin se aplecă în faţă pe locul lui.

— Da, cred că balul va fi perfect, iar eu voi fi acolo, alături de tine, să mă asigur că vei fi în siguranţă.

Regina încuviinţă. Simţi crampe în stomac. Încă se temea de un alt accident de trăsură, dar ideea de a-l ajuta pe Daffin să îl doboare pe nebunul – dacă acesta exista – care îi viza familia o făcea să se simtă utilă, exact ca atunci când se aflau în Surrey şi ajutase la găsirea ucigaşului lui John.

— Ce sugerezi?

— Există cineva, în afara lui Nicole, care poate merge cu tine mâine-seară şi să îndeplinească rolul de însoţitoare?

Regina trecu absentă cu mâna peste coperta revistei.

— Interesant că ai adus vorba despre asta, pentru că Nicole i-a scris mai devreme ducesei de Claringdon ca să îi ceară să ne însoţească.

— Excelent. Dacă o putem convinge pe Nicole să rămână aici, am putea să îl obligăm pe netrebnicul acesta să facă o mişcare. Şi dacă nimic nu se întâmplă… poate că până la urmă Nicole este ţinta.

Un zâmbet apăru pe buzele Reginei.

— Sunt gata, dacă şi tu eşti.

Seara următoare, Lucy Hunt sosi la reşedinţa lui Mark

şi acceptă numaidecât să îşi trimită trăsura înapoi acasă şi să o folosească în schimb pe a unchiului Edward. Fusese un chin să o convingă pe Nicole să rămână acasă, dar, în cele din urmă, aceasta înţelese raţionamentul lui Daffin.

Regina o plăcu imediat pe Lucy. Ducesa era senină şi amuzantă. Cu părul negru şi ochii de două culori diferite (unul albastru, celălalt căprui). Era glumeaţă şi avea o memorie aproape enciclopedică despre aristocraţie, inclusiv cine era şi cine nu eligibil. Primi vestea necesităţii prezenţei lui Daffin cu seninătate, în timp ce o informă pe Regina că spera foarte tare că nu avea, în realitate, un nebun pe urmele ei. Fu de acord să ţină problema secretă şi rămase foarte calmă în faţa posibilităţii ca trăsura lor să fie atacată.

Regina, Daffin şi Lucy se îngrămădiră în trăsură.

— Îndrăznesc să spun că va fi o aventură, spuse Lucy de îndată ce se aşeză pe bancheta cu perne de catifea. Unde mai pui că nu m-am aflat niciodată până acum sub protecţia unui *agent de pe Bow Street.* Lui Jane Upton îi va părea rău că a ratat asta. Adoră să experimenteze lucruri despre care să poată scrie într-o carte.

— Mi-a ajuns cât s-a scris despre mine în ultimul timp, zise cu o jumătate de zâmbet Daffin.

Lucy îşi bătu obrazul cu degetul.

— Ah, da, am citit despre dumneata în *Times.* H.J. Hancock pare a fi fascinat de isprăvile dumitale. Îşi dădu o buclă neagră după ureche. Nu pot spune că îl condamn. Viaţa mea pare foarte banală în comparaţie cu a dumitale, domnule Oakleaf.

Restul călătoriei până la bal fu plină de flecăreală, căci Lucy turui numele domnilor eligibili, în vreme ce Regina oferi câte o scuză absolut logică pentru care fiecare dintre aceştia nu era neapărat preferabil contelui de Dryden. Daffin şedea în faţa doamnelor, cu spatele la vizitiu, cu chipul ca de piatră, cu ochii aţintiţi pe fereastră după orice semn de pericol. Nu păru să ia seama la conversaţia lor.

Cei trei se aflau la bal de nicio oră când Lucy o trase

deoparte pe Regina. Merseră în spatele unui ghiveci cu un palmier, aflat la marginea ringului de dans. Lucy făcu semn cu capul către sala de bal.

— Vezi pe cineva care îţi place, draga mea? întrebă Lucy. Îi cunosc aproape pe toţi de aici.

— Pe unii dintre ei mi-i amintesc de la debutul meu în societate, răspunse Regina oftând.

— Mă gândeam că vicontele Barclay ar fi bun, deşi este evident faptul că este mai puţin chipeş decât Dryden şi mai puţin bogat.

— Aceasta este problema, răspunse Regina. Nu este nimic anume *rău* la Dryden. Pur şi simplu nu îl iubesc, iar el nu mă iubeşte pe mine.

— Înţeleg întru totul, draga mea. Mă iroseam rămânând nemăritată când soţul meu, Derek, a intrat în viaţa mea, dar am ştiut imediat că el era special.

Regina scrută chipul ducesei.

— Cum? Cum de ai ştiut?

— De fiecare dată când eram în compania lui mă simţeam un pic rău de la stomac. Dar, cu siguranţă, într-un fel bun.

Regina înghiţi în sec. Avea acelaşi sentiment… de fiecare dată când se afla în compania unui anumit agent de pe Bow Street.

— Ştii la ce mă refer, nu-i aşa? Un zâmbet entuziasmat luminează chipul lui Lucy. Ai simţit şi tu asta. Spune-mi. Faţă de cine?

Regina clătină din cap. Ultima persoană cu care unchiul şi mătuşa ei i-ar fi permis să se căsătorească era un agent de pe Bow Street sau oricare alt bărbat fără titlu. Lucrul acesta fusese înrădăcinat în ea de când era copilă. Soţul ei trebuia să fie un membru al aristocraţiei. Altfel avea să fie o proscrisă. În plus, Daffin îi respinsese avansurile, iar chestiunea căsătoriei nu apăruse niciodată între ei. Nu avea de gând să se facă din nou de râs faţă de el întrebându-l dacă nu ar dori să o ceară de soţie. Nu. Daffin nu era potrivit. Arătase limpede că refuza să se încurce cu ruda unui prieten, iar Mark îi era prieten. Ideea

de a se căsători cu Daffin era ridicolă. Asta era tot.

— Nimeni, minţi Regina. Doar că… felul în care descrii asta este exact ceea ce îmi doresc. Îmi doresc să mă luminez de fiecare dată când soţul meu intră în încăpere. Mă tem că nu voi simţi niciodată asta pentru Dryden.

— Înţeleg, draga mea. Uneori, peţitorii care par să fie cei mai acceptabili, pur şi simplu nu sunt, dintr-un motiv absolut greu de explicat. Părinţii mei aproape că ajunseseră la disperare din cauză că nu îmi găseam niciodată perechea.

Ducesa îşi scoase evantaiul din săculeţ şi îl flutură rapid în faţa chipului său.

— În ceea ce îl priveşte pe Dryden, am auzit că Lady Rosalind Millingham umblă după el de când şi-a făcut debutul în societate, în urmă cu cinci ani. Biata femeie ar fi trebuit de mult să îşi găsească un soţ.

Regina oftă din nou.

— Din partea mea, îl poate avea.

— Ce spui de lordul Treadwell? propuse Lucy, în timp ce ochii ei cercetau sala de bal.

Regina aruncă o privire spre masa cu răcoritoare, acolo unde îl văzuse pe Lord Treadwell cu câteva minute în urmă.

— Da. Pare… amabil.

— Vai de mine, *amabil.*

Lucy se strâmbă.

— Cel mai rău cuvânt din lume când vine vorba să vânezi un soţ. Se situează pe acelaşi loc cu *plăcut* şi *decent.*

Regina îi aruncă lui Lucy un zâmbet şters şi ridică din umeri.

— Păcat că ducele de Huntley este un pic cam tânăr.

Lucy îşi închise brusc evantaiul.

— Ar fi perfect, deşi aş spune că deja am ales pe cineva pentru el pe viitor.

Ochii îi sclipiră.

Regina abia dacă asculta. Se presupunea că trebuia să îi acorde ducesei atenţie şi să caute un soţ, dar privirea

ei scruta mulţimea, în căutarea lui Daffin. Acesta le îngăduise doamnelor să pătrundă în mulţime înaintea lui, în vreme ce el păstră distanţa. Regina avusese o discuţie scurtă şi discretă cu Lady Hillard, pentru a-i explica situaţia. Slavă Domnului că Lady Hillard nu era o bârfitoare. Fusese repede de acord să se poarte ca şi cum Daffin era doar un alt oaspete la petrecere. Păru încântată, de fapt, să îl aibă ca oaspete în casa ei pe faimosul agent de pe Bow Street despre care se scrisese în ziar.

Cât despre Daffin, nu păru amuzat de petrecere. Se încadra în decor atât de perfect încât, uneori, Regina se văzu nevoită să se uite de două ori pentru a-l găsi. Din când în când, îl surprindea vorbind cu cineva, dar privirea lui rămânea aţintită asupra ei. El îşi făcea datoria, ea ştia asta, dar nu putea să nu tresară de fiecare dată când descoperea ochii aceia verzi privind-o cu intensitate din partea cealaltă a aglomeratei săli de bal. Se simţea un pic rău de la stomac. Dar într-un fel plăcut. Exact aşa cum descrisese Lucy. La naiba!

— Ah, iată-l pe marchizul de Morvenwood, spuse Lucy, cu un zâmbet felin pe chip. L-am căutat toată seara. Este văduv de peste un an. A revenit recent pe piaţa căsătoriilor. *Foarte* căutat. Trec pe la el să îl salut şi îl aduc să te cunoască.

Fără prea mare interes, Regina o privi pe Lucy plecând. Ştia că era cel mai rău soi de persoană în căutarea unui soţ, dar nu se putea abţine. Se întâmpla ca fanteziile ei să fie, pur şi simplu, pline de Daffin.

Câteva momente mai târziu, Lucy veni înapoi cu marchizul de Morvenwood pe urmele ei. Regina îl scrută cu ochii îngustaţi pe bărbat. Nu şi-l amintea din zilele ei vechi, când se afla pe piaţa căsătoriilor. Când îşi făcuse ea debutul în societate, el era deja căsătorit deja. Marchizul avea aproape 40 de ani, era înalt, cu ochi căprui-închis şi cu păr castaniu, un pic argintiu la tâmple. Cu siguranţă, era un tip care arăta decent. Însă ceva din ochii lui făcea ca aceştia să pară duri, poate obosiţi. Fără îndoială că pierderea soţiei îţi făcea asta. Simţi o urmă de compasiune

faţă de bărbatul acesta.

— Regina, iată-te, exclamă Lucy de parcă nu plecase de lângă ea cu doar câteva momente în urmă. Tocmai îi spuneam marchizului ce dansatoare minunată eşti.

Regina aproape că se înecă cu şampania pe care o sorbea. *Nu* era o dansatoare minunată. Nu fusese niciodată. Mai degrabă avea să-l calce pe picioare pe marchiz decât să îl impresioneze.

Lucy făcu prezentările, iar marchizul făcu îi o plecăciune Reginei.

— Milady, rosti. O plăcere.

— Trebuie neapărat să dansaţi următorul vals, declară Lucy şi, ca şi cum vorbele ei invocaseră muzica, începu să se audă un vals.

Urma unui zâmbet apăru pe buzele marchizului.

— Ar fi onoarea mea.

Îi întinse braţul Reginei, care îi dădu iute paharul lui Lucy şi îşi aşează mâna înmănuşată pe mâneca marchizului.

Regina reuşi să danseze întregul vals fără să îl rănească pe marchiz. Se simţea foarte mulţumită în sinea ei, când acesta o surprinse spunând:

— Ai dori să vezi sera?

— Sera?

Îl privi clipind. Îl auzise bine?

— Lady Hillard îmi spunea mai devreme despre trandafirii ei premiaţi, continuă el. Speram să dau o fugă să îi văd. M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să mă însoţeşti.

Poate că trecuseră ceva ani de când Regina nu-şi mai căutase în mod activ un soţ, dar îşi amintea foarte bine că domnii nu le cereau doamnelor să plece cu ei în secret la astfel de evenimente. Poate că marchizul îşi permitea una ca asta datorită vârstei ei înaintate. Era cât pe-aci să îl refuze, când el adăugă:

— Scuzele mele. Văd că cererea mea te face să te simţi stânjenită. Uit de mine. Soţiei mele i-ar fi plăcut foarte mult să vadă trandafirii şi trebuie să îmi amintesc că ea nu mai este aici. Voi merge singur.

Dintr-odată, Regina se simţi meschină să refuze să

vadă nişte flori. În mod clar, bărbatul era încă îndrăgostit de răposata lui soţie. Nu dorea să îi facă avansuri nedorite.

— Ne vedem acolo, îi spuse. Şi mie îmi plac foarte mult trandafirii.

Marchizul îi zâmbi şi îşi luă la revedere, iar Regina se întoarse şi aproape dădu peste Lucy.

— Ei bine? întrebă ducesa, bătând cu pantoful în podea. Cum a fost dansul? Vreo scânteie?

Ridică din sprâncenele ei negre.

— Mă tem că nu, răspunse Regina. Pare un bărbat foarte amabil căruia îi e teribil de dor de soţia lui.

Lucy se cutremură.

— Vai, draga mea, iată din nou cuvântul acela: „amabil”.

— Nu sunt sigură ce ar fi mai rău: să fiu căsătorită cu Dryden, care mă va ignora cu siguranţă, ori să fiu căsătorită cu un marchiz care îşi doreşte să fiu soţia lui decedată.

Lucy strâmbă din nas.

— Nici una din variante nu pare atrăgătoare, draga mea. Speram că vei simţi o scânteie.

O scânteie? auzind cuvântul, Regina ridică ochii să cerceteze din nou sala de bal în căutarea lui Daffin. Nu îl văzu.

— O să mă-ntorc în câteva minute, îi spuse Regina lui Lucy.

Nu avea niciun rost să rişte un scandal spunându-i lui Lucy unde se ducea. Şi apoi, nu avea să stea mult. Nimeni nu o să îşi dea seama. Ar trebui să îi spună lui Daffin. Dar Daffin, pentru prima oară în seara aceea, era de negăsit. Îşi muşcă buza şi aruncă o privire spre uşă. Probabil că marchizul o aştepta. Nu avea să lipsească multă vreme.

Îşi croi drum către uşă şi aşteptă până când începu un vals nou, înainte să se întoarcă, suflecându-şi fustele şi să se strecoare afară din sala de bal, îndreptându-se în direcţia serei. Îşi aminti drumul dintr-un tur al casei pe care i-l făcuse Lady Hillard în urmă cu mult timp. De-a lungul coridorului, la dreapta şi apoi la stânga, la capătul galeriei

lungi cu portrete se afla sera.

În clipa în care deschise uşile de sticlă care dădeau în încăperea umedă, mirosul de trandafiri o copleşi. Închise ochii şi îl inspiră, bucurându-se de parfum. Ce loc minunat! Şi sera de la conacul Colchester fusese întotdeauna unul dintre locurile ei preferate.

— Lady Regina, se auzi din spatele ei glasul marchizului, făcând-o să tresară. Îţi mulţumesc că ai venit.

Regina deschise ochii. Arbuştii de trandafiri erau luminaţi de lumânări care sclipeau, şi întregul aranjament era cât se poate de romantic, îşi dori ca Daffin să se fi aflat acolo, ceea ce era ridicol, desigur, pentru că ea şi Daffin nu aveau, nu puteau, să fie romantici.

— Vino pe aici, spuse marchizul, luând-o de mână şi conducând-o pe o cărare îngustă printre flori.

O trase spre mijlocul încăperii, unde erau complet ascunşi vederii de la uşă. Fiori reci o trecură pe şira spinării.

— Un… unde sunt trandafirii pe care doreaţi să mi-i arătaţi? Care sunt?

— Aceştia.

Marchizul arătă către nişte trandafiri roz minunaţi de pe partea cealaltă a unei bănci din piatră din mijlocul serei.

— Ah, chiar *sunt* minunaţi!

Regina făcu câţiva paşi. Avea de gând să îi adulmece, să exclame din nou cât de minunaţi erau şi apoi să se scuze şi să se întoarcă în sala de bal. Regreta deja hotărârea de a veni. Ar fi trebuit măcar să aştepte să îl găsească pe Daffin şi să îl anunţe unde se ducea.

Îşi suflecă fustele ca să ocolească banca din piatră când mâna marchizului ţâşni şi o apucă de braţ. O trase şi o strânse la piept, strivindu-şi gura de a ei. Mirosul de alcool din respiraţia lui era copleşitor.

Se zbătu în braţele lui şi reuşi să îşi desprindă gura de pe a lui.

— Milord, întreceţi măsura.

Buzele lui alunecară pe gâtul ei şi îi acoperi pielea de sărutări.

— Ba nu. Ştiai ce voiam când ai fost de acord să vii. O

femeie nu ajunge la vârsta ta fără să cunoască astfel de lucruri. Nu ar trebui să îţi cauţi un soţ. Ar trebui să îţi cauţi un protector. Eu aş putea să fiu un astfel de bărbat pentru tine.

Lacrimi ţâşniră din ochii Reginei. Încercă să îl împingă, dar el era mult prea greu.

— Sunteţi nebun, murmură. Nu!

Mintea începu să îi alerge. Dacă striga, cineva ar fi putut veni în goană, dar, în acelaşi timp, ea ar fi fost surprinsă într-o poziţie compromiţătoare şi fie ar fi devenit o paria, fie ar fi fost obligată să se mărite cu nemernicul acesta. Apatia contelui de Dryden era de preferat decât să fie nevoită să îşi petreacă restul vieţii cu desfrânatul marchiz de Morvenwood.

Următorul lucru pe care îl ştiu fu că trupul masiv al marchizului fu tras departe de ea, zbură prin aer, aterizând apoi grămadă departe, de partea cealaltă a băncii.

— Doamna a spus nu.

Daffin stătea lângă Regina, cu mâinile în şolduri, cu ochii scăpărând. Maxilarul îi zvâcnea în timp ce îl sfredelea cu privirea pe marchizul întins pe jos.

Ochii marchizului se aprinseră. Teama era întipărită în trăsăturile lui.

— Dacă te prind că o mai atingi vreodată, o să devii eunuc în câteva clipe. M-am făcut înţeles? scrâşni Daffin.

Abia atunci Regina se uită în jos şi observă că Daffin avea un pumnal în mână. Lama sclipi în lumina lumânărilor. Marchizul încuviinţă din cap tremurând, se ridică repede şi alergă pe lângă ei cât îl ţinură picioarele, cu coada fracului fluturându-i în urmă.

*

Daffin se întoarse spre Regina. Părul îi era ciufulit şi rochia în dezordine, dar arăta la fel de splendidă ca întotdeauna. Cum îndrăznea gunoiul acela să o atingă? Îi venea să îi dea un pumn marchizului.

— Eşti bine?

Regina încuviinţă din cap tremurând. Trase de decolteu pentru a-l aranja.

— Da. Mulţumesc.

Daffin îşi scoase batista din buzunarul hainei şi i-o întinse.

— Nemernicul acela ar trebui să fie fericit că nu i-am tăiat mâinile.

Regina îşi tamponă ochii. Încă tremura incontrolabil.

— Nu ar fi trebuit să vin aici cu el. Doar că soţia lui a murit, iar el părea atât de trist.

Ce-ar fi făcut dacă nu ar fi salvat-o Daffin? Se cutremură. Nu voia să se gândească la asta.

— Nemernicul nu avea niciun drept să facă ce-a făcut. Faptul că ai venit aici cu el nu i-a dat niciun drept să se poarte astfel.

— Ai dreptate, replică Regina încuviinţând din cap.

Îi înapoie batista.

— Dacă individul acela este genul de bărbat cu care Lucy Hunt încearcă să te cupleze, aş zice că nu face deloc o treabă bună.

Regina înghiţi în sec.

— Sunt sigură că Lucy nu avea nici cea mai mică idee că el era în stare de asta. Regina se îndepărtă şi îşi frecă mâinile în sus şi în jos pe braţe. Nu ar fi trebuit deloc să vin aici în seara asta. Nu poţi forţa o căsătorie din dragoste, mai ales cu o limită de timp.

Daffin îşi scoase haina, înaintă şi o înfăşură în jurul umerilor ei.

— Mulţumesc, îmi era frig, murmură ea.

— Mi-am dat seama. Îşi drese glasul şi o întrebă: De ce unchiul tău nu este dispus să îţi acorde mai mult timp pentru a-ţi găsi un soţ?

Regina clătină din cap.

— Spune că am avut deja 12 ani. Nu greşeşte.

Daffin lovi frunzele uscate cu vârful cizmei.

— Îmi pare rău.

— Nu ai pentru ce să îţi pară rău.

Regina înfăşură mai strâns în jurul ei haina lui.

Daffin îşi puse mâinile în şolduri.

— Nu mi-am dat niciodată seama câtă presiune se pune pe doamnele din înalta societate pentru a face o căsătorie potrivită.

— Mă tem că începe de la naştere, dar nu pot să nu mă întreb dacă nu ar fi fost totul diferit dacă părinţii mei ar fi trăit.

— Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi? întrebă Daffin.

Nu se putea abţine. Arăta atât de vulnerabilă şi de frumoasă. Îşi spusese că trebuia să stea departe de ea, dar, când o văzuse atacată de afurisitul acela de marchiz, ieşise la suprafaţă nu numai latura lui protectoare, ci, se pare, şi cea sensibilă. Chiar dorea să afle ce se întâmplase cu părinţii ei. Chiar dorea să afle mai multe despre ea.

— Au murit într-un accident de trăsură când aveam 12 ani, răspunse Regina. Bunica m-a crescut după aceea.

Îi studie profilul pentru un moment, privirea lui urmărindu-i curba obrazului, gura delicată şi bărbia încăpăţânată. Apoi se scutură în sinea lui, păşi mai aproape şi spuse cu glas scăzut:

— Şi mama mea a murit înainte să împlinesc 12 ani.

— Serios?

Îşi ridică faţa şi îl studie cu ochii aceia albaştri, scrutători.

— Da.

De ce îi spunea asta? Nu spusese nimănui niciodată. De ce îi spusese toate lucrurile pe care deja i le împărtăşise? Ceva din ea îl făcea să simtă că putea avea încredere în ea. Îl făcea să simtă că şi ea dorea să îl cunoască. Îl făcea să se simtă nobil.

— Ce s-a întâmplat cu mama ta? întrebă Regina.

El se opri o clipă, doar o clipă. Aparent, în seara aceasta, aici, între tufele de trandafiri, era timpul pentru mărturisiri.

— A fost ucisă.

Reginei i se opri respiraţia.

— Nu! Îşi ridică mâna şi îl apucă de încheietură. Îmi pare rău, Daffin. Este îngrozitor.

El îşi închise ochii. Nici lucrul acesta nu îl recunoscuse în faţa nimănui niciodată. Viaţa lui. Trecutul lui. Familia lui. Erau subiecte pe care le ţinuse bine păzite. Se îndepărtă de ea şi se aşeză pe banca de piatră.

— Atunci tatăl tău te-a crescut? întrebă Regina mergând pe vârfuri către el.

— Nu, spuse Daffin. Abia dacă mi-am cunoscut tatăl.

Poate că ea fusese înamorată de el pentru o clipă, gândindu-se că el era curajos, fermecător şi chipeş, dar, odată ce avea să afle adevărul despre familia lui, avea să îşi dea seama de greşeala ei. Poate că acesta era motivul pentru care avea reţineri să îi spună.

Cu ochii strălucind de lacrimi, Regina se întinse şi îşi puse o mână caldă pe braţul lui, chiar deasupra cotului. Atingerea ei îl arse şi îl alină în acelaşi timp.

— Acesta este motivul pentru care ai devenit agent pe Bow Street? îl întrebă. Pentru că mama ta a fost ucisă?

Şi uite aşa, ea pusese degetul pe rană, înţelesese motivul pentru care el făcea ceea ce făcea. Dar ea nu ştia adevărul. Nu ştia de ce murise mama lui sau cine fusese mama lui. Dacă ar fi ştiut, s-ar fi îndepărtat de el. S-ar fi scuzat şi s-ar fi întors numaidecât în sala de bal. În schimb, îl privea cu o compasiune sinceră în ochi. Cu lacrimi adevărate. Văzuse destule lacrimi false de-a lungul anilor, din partea răufăcătorilor cărora le părea rău doar pentru că fuseseră prinşi, ca să le deosebească pe cele adevărate de cele false. Şi îl *atinsese.* Chiar şi acum, mâna ei se odihnea pe a lui. Instinctul îi spunea să se îndepărteze. Nu ştia cum să reacţioneze când era tratat cu compasiune. Îi venea să se scuture de propria piele.

Ea îşi retrase mâna în cele din urmă şi se uită tăcută la el. Era limpede că aştepta să-i răspundă la întrebare. O întrebare care îi ardea măruntaiele. Da, acela era motivul pentru care se făcuse agent. Pentru că îşi găsise mama moartă la capătul scărilor din casa lor elegantă şi, chiar şi la frageda vârstă de 11 ani, ştiuse imediat că nu fusese un accident. Dar era al naibii de sigur că nu dorea să vorbească despre asta.

Răspunsul lui fu o aprobare scurtă din cap. Se mută la marginea băncii, făcându-i loc să se aşeze lângă el.

— Ai fraţi sau surori? întrebă ea, înghesuindu-se în spaţiul îngust.

Şoldul ei îl atinse pe al lui.

— Nu.

Era singurul şi cel mai bun răspuns pe care avea să îl dea. Nu avea niciunul care să îl recunoască. Niciunul pe care să îl recunoască.

— Atunci avem asta în comun, răspunse Regina, faptul că am crescut fără părinţi. Fără fraţi sau surori. Ai fost singuratic?

Daffin se uită, fără să vadă, la bolta de trandafiri roz aprins care împodobea spalierul alb din apropiere. Avusese de gând să o escorteze pe Regina înapoi în sala de bal. De ce se afla încă aici? La urma urmei, de ce o căutase? presupusese că viaţa ei fusese perfectă. Ea provenea dintr-una dintre cele mai bune familii din ţară. Presupusese că fusese crescută de părinţi iubitori într-o casă iubitoare plină de servitori şi bani şi veri şi prieteni şi fericire. Toate lucruri despre care el nu ştia nimic. Se înşelase în privinţa ei – ea cunoscuse durerea iar el nu era obişnuit să se înşele în privinţa nici unui lucru. Instinctele lui erau de obicei corecte.

Îl întrebase dacă fusese singuratic. De ce făcuse asta să i se pună un nod în gât?

— Bănuiesc că da, răspunse încet.

— Şi eu am fost, recunoscu ea încetişor.

Daffin se întoarse cu faţa spre ea. Făcuse o greşeală, să stea atât de aproape, unde îi putea mirosi parfumul. Tot ce avea de făcut pentru a o atinge era să întindă mâna şi, ah, cât dorea să o facă!

Gura lui coborî încet spre a ei, atât de încet, oferindu-i destul timp să se ferească. Dar ea nu se feri. Îl privi lung cu ochii aceia mari albaştri şi, când buzele lui le atinseră pe ale ei, ea se topi. Îşi ridică braţele, făcând să-i cadă de pe umeri haina lui, şi le împleti în jurul gâtului lui.

Buzele lui le despărţiră pe ale ei şi limba lui îi invadă

gura. Ea se agăţă de el, gemând uşor, iar el se întări ca piatra în pantaloni. Ea era receptivă, delicioasă – tot ce face ca un sărut să fie ceva plăcut. Îşi continuă asaltul blând al buzelor. Nu se putea opri. Era lipsit de raţiune. Îi luă faţa în mâini, ca gura ei să rămână contopită cu a lui. Buzele lui le modelau pe ale ei şi se mulau pe ele, de parcă nu se mai putea nicicând sătura. Câteva minute mai târziu, îşi desprinse în cele din urmă cu greu gura de pe a ei. Gâfâind, îi dădu la o parte braţele din jurul gâtul, îi prinse mâinile şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Ce a fosta asta? şopti ea.

— Asta… a fost o greşeală.

Capitolul 17

Regina stătu tăcută în timpul călătoriei cu trăsura spre casă. Se hotărâse să nu îi spună lui Lucy ce se întâmplase cu marchizul în seră. Nu ar fi făcut decât să o îngrijoreze pe ducesă şi să o determine să pună întrebări. Întrebări care ar fi putut-o face pe aceasta să vrea să ştie de ce lipsise Regina din sala de bal un timp atât de îndelungat. Lucy sporovăi fericită până când ajunseră în faţa casei ei.

— Poate că ar trebui să îmi fac griji pentru reputaţia ta, draga mea, spuse Lucy, uitându-se la Daffin când se dădu jos din trăsură. Dar bănuiesc că nu ai putea să te afli pe mâini mai sigure decât cele ale unei gărzi de corp, nu-i aşa?

Daffin se foi, în vreme ce Regina doar se forţă să râdă şi îi mulţumi ducesei pentru încercările de a-i găsi un soţ, chiar dacă lipsite de succes.

După ce Lucy coborî, în trăsură se aşternu tăcerea. Regina se holbă pe fereastră, încercând să înţeleagă ce se petrecuse în seara aceea. De la bun început, fusese o nesăbuinţă să meargă în seră. Pe de altă parte, asta dusese la un sărut extrem de plăcut din partea lui Daffin. Nu putea

regreta asta. Numai că el îl numise o greşeală, îl numise o greşeală şi o escortase numaidecât înapoi în sala de bal, unde o încurajase să intre pe o uşă, în vreme ce el ocoli şi intră pe o alta, pentru a nu h văzuţi întorcându-se împreună.

Ea o găsise repede pe Lucy şi inventase o scuză stupidă despre locul în care fusese şi pe care era sigură că ducesa nu o crezuse. Plecaseră după nicio oră, după ce fusese evident faptul că Regina îşi încheiase complet vânătoare de soţi pentru seara aceea.

Aruncă o privire spre locul în care şedea Daffin. Obrazul acestuia era luminat de strălucirea palidă a lumânării din lampa de pe peretele trăsurii. Părea mânios… sau hotărât. Privirea îi era lipită de fereastră, fără îndoială în căutarea unei trăsuri scăpate de sub control. Chiar credea cu adevărat că sărutul lor fusese o greşeală? I se făcea rău de la stomac (în sensul bun) când o vedea? Sau acel sărut nu însemnase nimic pentru el? „Greşeală. Greşeală. Greşeală”. Cuvântul răsuna în capul ei. I se făcea sau nu rău de la stomac, era evident că Daffin Oakleaf nu o dorea.

Trăsura se opri în faţa casei lui Mark şi umerii lui Daffin se relaxară.

— Nicio problemă în seara aceasta, şopti Regina.

Daffin încuviinţă din cap.

— Cel puţin nu de genul la care mă aşteptam.

*

În dimineaţa următoare, Daffin şedea în spatele pupitrului din biroul lui Grimaldi. Prietenul său îi spusese să folosească încăperea pentru orice treabă de care trebuia să se ocupe cât timp se afla în casă. Daffin era aplecat peste o grămadă de hârtii, citind notiţe dintr-un alt caz în care o nobilă fusese urmărită. În cazul acela, fusese implicată o răscumpărare. Circumstanţele Reginei şi ale lui Nicole erau diferite. Era limpede că intenţia clară era de a răni sau de a speria… dar poate reuşea să afle ceva din tehnicile de

investigaţie pe care le folosise în cazul similar. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să o pună pe vreuna dintre doamne în calea pericolului, dar altfel cum ar fi putut să determine care dintre ele era ţinta? După seara trecută începuse să se întrebe dacă era vreuna cu adevărat. Poate că era importantă ora. Trebuia să o scoată pe Regina singură, în timpul zilei.

Regina. Gândul la ea îl făcea să nu se poată concentra. În urmă cu o săptămână, dacă i s-ar fi spus că avea ceva în comun cu Lady Regina Haversham, ar fi negat. Acum îşi dădea seama că aveau în comun mult mai multe decât şi-ar fi închipuit. Aceasta fusese un copil unic singuratic într-o casă plină de adulţi. Fusese orfană. Îl surprinsese cu dezvăluirile, una după alta, culminând cu cea mai mare dezvăluire dintre toate: faptul că săruta excelent. Seara trecută el nu fusese în stare să îşi ia mâinile de pe ea, iar asta îl transformase în cel mai rău soi de mitocan. Femeia tocmai fusese atacată în aceeaşi încăpere cu doar câteva minute mai înainte. El îşi făcuse apariţia ca protector al ei, doar pentru a se dovedi a nu fi cu nimic mai presus decât marchizul. Ea fusese ciudat de tăcută în timpul călătoriei către casă. El nu ştiuse ce să îi spună. Dar acum ştia. Îi era dator doamnei cu o scuză.

Un ciocănit uşor îi întrerupse şirul gândurilor. Ridică privirea şi o văzu pe Regina în prag. Purta o rochie roz-deschis care se asorta cu bujorii din obrajii ei. Era splendidă. El se scutură de reacţia imediată a trupului său faţă de ea.

Regina îşi drese glasul:

— Scuză-mă. Nicole m-a trimis.

Daffin îşi încruntă sprâncenele.

— Este totul în regulă?

Regina înaintă timid în încăpere.

— Da, totul este în regulă. Mi-a cerut să te anunţ că trebuie să iasă azi după-amiază… până la croitoreasă.

— La croitoreasă? repetă Daffin.

— Pentru o probă, explică Regina.

O probă nu era un lucru pentru care Nicole ar fi putut

să o trimită pe Regina în locul ei. Trebuia să meargă amândouă. Fie.

— Da, Madame Duval, continuă Regina. Prăvălia ei se află pe Curzon Street.

Daffin încuviinţă din cap.

— A, da, cunosc locul. Când ar dori Nicole să meargă?

Se strădui din răsputeri să îţi menţină tonul complet profesionist.

— Acum se îmbracă.

— De fapt, sunt gata, se auzi din spatele Reginei glasul vesel al lui Nicole.

Marchiza năvăli în încăpere cu un zâmbet pe chip.

— Bună dimineaţa, Daffin. Ştiu că Mark doreşte să stau acasă cât mai mult posibil, dar am nevoie de rochii noi pentru sarcină. Abia mai încap în cele de acum.

Îşi mângâie abdomenul.

— Şi apoi, nu a mai avut loc niciun incident cu trăsura de zile întregi. Încep să cred că toată treaba asta nu este decât mult zgomot pentru nimic.

— O să chem trăsura.

Daffin se ridică şi trecu pe lângă cele două femei. Ieşirea acesta avea să îi dea ceva asupra a ce să se concentreze. Ceva în plus pe lângă atracţia lui nepotrivită faţă de Regina.

*

Peste mai puţin de o oră, se aflau în faţa pitoreştii prăvălii a lui Madame Duval. Ramuri de ilice şi brad decorau vitrinele de pe Curzon Street şi grupuri de colindători cântau la colţuri. Daffin trecu iute pe lângă toate, atent la orice semn că cineva i-ar fi urmărit.

Stătuse de veghe întregul drum până la croitoreasă, aruncând priviri în afara trăsurii de ambele părţi şi cercetând strada în căutarea oricărui mijloc de transport care părea să se apropie prea tare. Oarecum spre dezamăgirea lui, călătoria fusese din nou complet lipsită de evenimente. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să dea

de urma nemernicului care încercase să îi rănească prietenii, să îl bată măr şi să îl trimită la zdup înainte de Crăciun. Atunci familia Colchester ar fi liniştită, iar Daffin nu ar fi fost obligat să îşi petreacă sărbătorile cu ei, deranjând acolo unde nu îi era locul.

Intrară toţi trei în prăvălie, unde îi învălui mirosul de textile şi lavandă. Proprietara veni în grabă să le întâmpine pe marchiză şi pe verişoara acesteia.

Nicole îşi mângâie cu o mână abdomenul.

— Trebuie să merg în spate pentru probă. Eu şi Madame nu vom sta mult.

O urmă pe croitoreasă în partea din spate a prăvăliei. Regina dădu să li se alăture, dar Nicole o izgoni.

— Rămâi aici, Regina. Ţine-i companie lui Daffin.

Regina se uită într-o parte. Nu păru deloc convinsă că cea mai bună opţiune a ei era să îi ţină lui companie, dar le permise lui Nicole şi lui Madame Duval să dispară fără ea după draperiile de catifea vişinie din spate.

Daffin îşi făcu de lucru stând de pază lângă uşa de la intrare, căutând orice semn că cineva îi urmărea. Regina îşi împreună mâinile la spate şi se îndreptă alene către fereastra care dădea spre stradă. Oftă.

— Nicole încearcă să facă pe peţitoarea, dar vreau să ştii că am făcut tot ce-mi stă în putinţă ca să o descurajez.

Daffin zâmbi.

— I-ai… spus despre vizita ta pe Bow Street? o întrebă, fără să fie complet sigur că dorea să afle răspunsul.

La naiba! De ce nu putea să înceteze să se mai gândească la propunerea aceea? Îşi spusese de o sută de ori în sinea lui să o lase baltă, în mod evident, nu putea.

— I-am spus, recunoscu Regina, muşcându-şi buza în felul acela adorabil al ei. După ce a avut loc.

El tresări.

— Mi-am dat seama.

Pe buzele Reginei apăru urma unui zâmbet.

— A fost nevoită să mă convingă să nu mă ascund în dormitor pentru tot restul zilelor mele.

Daffin chicoti.

— Nu a fost chiar atât de groaznic, nu?

Cu mâinile la spate, Regina se îndepărtă câţiva paşi.

— La vremea respectivă aşa mi s-a părut.

Daffin rămase cu privirea aţintită pe fereastră, căutând în continuare orice semn de primejdie. Era cel mai bine să se concentreze asupra misiunii lui, nu asupra frumosului chip al Reginei.

— Scuzele mele. M-ai luat prin surprindere.

— M-am luat şi pe mine prin surprindere. Inspiră adânc. Daffin… eu… în legătură cu seara trecută.

El tresări din nou.

— I-ai spus lui Nicole şi despre asta?

Regina clătină din cap.

— Nu. Nu i-am spus. Şi nici nu am de gând să o fac.

El se întoarse cu faţa spre ea.

— Vreau să-ţi cer scuze pentru ce s-a petrecut aseară.

— Ar fi trebuit să-ţi spun că mă duc în seră să mă întâlnesc cu lordul Morvenwood.

— Nu, nu legat de asta. Daffin se apropie de ea. Voiam să spun că îmi pare rău că te-am sărutat.

Regina îşi îndreptă umerii şi se întoarse cu spatele ca să privească pe fereastră.

— Da. Aseară ai fost foarte clar în ceea ce priveşte faptul că tu crezi că a fost o greşeală.

— A fost o greşeală.

Oare era… supărată pe el pentru că îi spusese că fusese o greşeală? Cu siguranţă că ea îşi dădea seama că aşa era.

— Nu este că nu doream, ci că nu aveam niciun drept.

La naiba! Nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. De ce o *sărutase? Î*şi puse întrebarea pentru a suta oară. Abia porniseră cu dreptul şi apoi… se apucase să o sărute. Ar trebui să fie doar prieteni. Aşa cum el şi Nicole erau prieteni. Dar Nicole nu flirtase niciodată cu el. Nicole nu îi făcuse niciodată vreo propunere. Nicole nu avea părul ei negru în care dorea să îşi afunde degetele. Nu avea ochii ei albaştri în care dorea să se piardă. La naiba. Nu era de ajutor.

Regina se întoarse către el şi expresia i se îmblânzi.

— Este în regulă, Daffin. Mă bucur să aflu că ai dorit să o faci. Am crezut că poate prin *greşeală* te-ai referit la faptul că ţi-ai dorit să nu o fi făcut.

— Îmi doresc să nu îmi fi dorit să o fac, răspunse el, muşcându-şi buza. Nu mi-ar plăcea deloc ca Grimaldi să se întoarcă şi să mă omoare.

Se întoarse cu faţa spre el.

— Nu ar face asta. Te adoră.

Daffin arcui o sprânceană.

— M-ar mai adora după ce-ar afla că i-am sărutat verişoara care este logodită?

— Verişoara nu e încă logodită, îl corectă zâmbind.

— Verişoara aproape logodită, replică el.

Daffin cercetă din nou strada aglomerată. Nimeni nu ieşea în evidenţă. Nimeni nu părea să dea târcoale ori să îi urmărească. Cine ar dori să le facă rău acestor femei? Gândul îi goni prin minte pentru a mia oară. Aruncă o privire şi o văzu pe Regina mângâind o bucată de catifea purpurie. Îşi încrucişase din nou braţele la piept şi le frecă energic ca şi cum i-ar fi fost frig. Observase că ea făcea adesea asta. Îl făcu să îşi dorească să îşi scoată din nou haina şi să o înfăşoare în jurul ei, dar nu putea face asta aici.

— Ştii, înainte ca vărul John să fie ucis, nu m-am gândit niciodată că vreo mârşăvie s-ar abate asupra vreunuia dintre noi, spuse Regina cu vocea încordată. Cu siguranţă, nu ceva atât de oribil ca o *crimă.*

Se cutremură şi îşi coborî privirea în podea.

— Acum… nu pot să nu simt că s-ar putea întâmpla orice.

Daffin încuviinţă din cap. Era adevărat, dar ea nu ar fi trebuit să fie nevoită să îşi facă griji pentru astfel de lucruri.

— Îmi pare rău să spun că ai dreptate şi, când vine vorba despre siguranţa ta şi a lui Nicole, ar trebui să ne luăm toate precauţiile, până când aflăm ce se petrece.

Ea încuviinţă din cap. El nu observase niciodată cât de lungi şi de minunate erau genele ei.

— Proba mea s-a încheiat, anunţă Nicole, ieşind din spatele prăvăliei cu Madame Duval în urma ei. Acum putem pleca.

Regina se răsuci.

— Nu a durat mult.

Nicole trase tare de sforile săculeţului ei.

— Nu am avut de încercat decât o rochie. Celelalte vor fi croite la fel.

— Excelent, răspunse Daffin.

Cercetă strada pentru o ultimă dată, pregătindu-se să le însoţească pe doamne la trăsura care aştepta în faţa prăvăliei.

— Am putea să ne oprim la Gunter şi să luăm o îngheţată, zise Nicole, legănându-se pe călcâie.

Daffin se încruntă.

— Este mijlocul lui decembrie.

— Îngheţata este la fel de bună şi când e frig afară, replică Nicole. De fapt, este mai bună iama. Nu se topeşte atât de repede.

— Nu sunt sigur că e prudent. Daffin îşi drese glasul: Date fund circumstanţele.

Madame Duval se uită de la unul la celălalt şi ridică din sprâncene, curioasă care ar putea h acele „circumstanţe”, dar era prea politicoasă să întrebe.

— Refuz să mă comport ca şi cum m-aş aha sub asediu. Nicole îşi ridică bărbia. Doreşti o îngheţată, nu-i aşa, Regina?

Regina privi de la Daffin la Nicole.

— Îngheţata este minunată, desigur. Îmi place în mod deosebit cea cu alune, dar doresc să fii în siguranţă, Nicole.

Nicole îşi dădu ochii peste cap.

— Şi eu îmi doresc ca tu să fii în siguranţă, însă refuz să nu o laşă. Acum, mergem să mâncăm îngheţată. Insist.

Peste mai puţin de douăzeci de minute, opriră în faţa magazinului lui Gunter, în Berkeley Square. Daffin sări primul din trăsură, cercetă zona şi lăsă în jos treptele pentru a le ajuta pe doamne să coboare.

— Acum, când am ajuns aici, mi-e îngrozitor de somn,

anunţă Nicole, înăbuşindu-şi un căscat.

— Rămâi în trăsură, răspunse Regina. Vom lua noi îngheţată.

— Chiar aşa, aprobă Daffin.

O ajuta pe Regina să coboare treptele.

El şi Regina se îndepărtară de trăsură. Aşteptară câteva birje să treacă înainte de a traversa către prăvălia cofetarului.

Se auzi un pocnet.

Daffin se aruncă la pământ, trăgând-o pe Regina cu el. O acoperi cu propriul trup.

— Ţine capul jos, şopti el înnebunit.

Ridică privirea către mulţimea care se aduna. Un bărbat se desprinse şi traversă alergând piaţa.

— Avea un pistol! strigă o femeie, arătând după bărbat. A tras spre doamna, îl informă aceasta pe Daffin, făcând semn din cap către Regina.

Daffin sări în picioare şi o luă pe Regina în braţe. Smuci uşa trăsurii şi o ajută să urce înăuntru, lângă o Nicole cu ochii măriţi.

— Ghemuiţi-vă, le avertiză.

Strigă la vizitiu să le ducă acasă, apoi o zbughi în urmărirea făptaşului. Dacă reuşea să îl prindă pe nemernic, putea pune capăt speculaţiilor cu privire la cine era pe urmele lor şi din ce motiv.

Până când Daffin traversă Berkeley Square şi dădu primul colţ pe Bruton Street, unde îl văzuse alergând pe cel care trăsese, nu mai era nici urmă de bărbat. Daffin cercetă zona. Scrută fiecare centimetru din locul acela, cu ochii îngustaţi şi alerţi. Vinovatul avea construcţie şi înălţime medii, era îmbrăcat în haine de muncitor, cu o pălărie trasă pe ochi pentru a-i ascunde faţa, dar Daffin nu ştia dacă era tânăr sau bătrân. Nu-i cunoştea culoarea părului, nici vreuna trăsătură distinctivă.

La naiba! La naiba! La naiba! Se învârti în cerc. Ticălosul afurisit putea fi oriunde. În orice magazin. Ascunzându-se pe undeva. Sau poate că fugise pe o alee. Sau pândea într-unul dintre numeroasele grajduri din

spatele clădirilor. Din câte îşi dădea seama Daffin, individul putea locui în apropiere şi să se afle deja acasă. Din nou, la naiba! Era pur şi simplu o vânătoare de fantome să cerceteze de unul singur zona. Trebuia să se întoarcă la Regina şi să o apere.

Frustrat, Daffin porni înapoi în direcţia prăvăliei lui Gunter. Putea doar să spere că vizitiul le ţinuse în siguranţă. Transpirat după fugă, îşi scoase haina şi şi-o aruncă peste braţ. Tocmai dăduse colţul înapoi pe Curzon Street când trăsura ducelui opri în faţa lui. La naiba! Nu merseseră acasă.

Uşa vehiculului se deschise, iar el fu întâmpinat de privirile îngrozite ale ambelor doamne.

— Sfinte Dumnezeule, Daffin, strigă Regina. Ai fost împuşcat!

Capitolul 18

Daffin îşi coborî privirea şi văzu sânge şiroindu-i pe cămaşa albă. Cum naiba de reuşise să nu observe rana pe care o avea la umăr? Nu simţise nicio durere şi, aparent, haina lui neagră o ascunsese. Cele două doamne îl ajutară să urce iute în trăsură, iar Regina strigă la vizitiu să mâne cât putea de repede.

În vreme ce goneau spre casă, Regina îi examină rana. Se pare că glonţul doar îl zgâriase, dar asta nu le împiedică pe doamne să se poarte ca şi cum se afla în pericol de moarte. Regina îşi scoase eşarfa şi o folosi ca să oprească sângerarea. Apăsă cu putere materialul delicat pe pielea lui goală. Era atât de aproape de el, încât mirosul ei de mere făcu să i se învârtă capul. Sau poate că de vină era hemoragia. Zâmbi larg în sinea lui.

— De ce zâmbeşti? dori să afle Regina.

Chipul ei era tras şi palid. Părea aproape moartă de frică.

— Nu îţi face griji. Nu este prima oară când am fost

împuşcat, îi şopti Daffin. Dar, cu siguranţă, este prima oară când sângele îmi este oprit cu o eşarfă care este, probabil, mai scumpă decât toate hainele pe care le port la un loc.

— Ai mai fost împuşcat?

Regina păli şi mai tare.

— De două ori, răspunse Daffin.

— Ce-ai spus? întrebă Nicole, de pe bancheta cealaltă.

— Daffin spune că aceasta este a *treia* oară când s-a tras asupra lui, răspunse Regina.

Nicole încuviinţă din cap.

— În meseria lui, asta vine de la sine.

— Nu. Nu.

Daffin clătină din cap.

— Aceasta este cea de-a treia oară când am fost *lovit.* Asupra mea *s-a tras* de mai multe ori decât aş putea să număr.

Regina nu rosti niciun cuvânt. Continuă să apese eşarfa pe rană până ce trăsura opri în faţa casei lui Mark.

— Nu coborâţi până nu sunt sigur că strada este liberă, le avertiză Daffin, crispându-se de durere când întinse mâna după mânerul de la portieră.

— Domnule Hedley, vă rog să verificaţi dacă sunt trăgători pe drum înainte să îl ducem pe domnul Oakleaf în casă. Nu vă faceţi griji. A fost doar împuşcat. Nu vă grăbiţi, spuse Regina, ironia picurând din vocea ei.

— Ideea este că nu vreau să fiţi şi voi împuşcate, spuse Daffin, clătinând din cap.

Câteva momente mai târziu, atât vizitiul, cât şi lacheul semnalară că strada părea să fie pustie. Regina şi Nicole îl însoţiră pe Daffin până în foaier ca nişte mame gâşte care stau cu ochii pe oul lor. Doamnele insistară ca el să intre în primul salon şi să se întindă pe canapea, în vreme ce Nicole îi porunci lui Louise, servitoarea, să pregătească apă caldă cu săpun şi să aducă cârpe curate ca să trateze rana. Aparent, doamnele intenţionau să înfiinţeze un spital provizoriu în salon.

Când se întoarse Louise, Regina luă ligheanul cu apă şi săpun şi cârpele şi o concedie. Servitoarea ieşi cu o

expresie acră pe chip.

— De ce este atât de nefericită? întrebă Nicole.

Regina aşează ligheanul pe masa din faţa canapelei şi începu să stoarcă cârpele curate. Ridică dintr-un umăr, cu un zâmbet viclean pe chip.

— Bănuiala mea este că… dorea să îl vadă pe Daffin fără cămaşă.

În ciuda durerii din braţ, Daffin nu se putu abţine să nu pufnească în râs.

— Mă îndoiesc.

— Ascultă la mine. O vom găsi privind pe gaura cheii dacă ne-am obosi să verificăm, răspunse Regina.

Nicole îşi puse imediat mâna la frunte.

— Vai de mine. Mi se pare că mirosul de sânge îmi provoacă greaţă în condiţia mea. Regina, nu am ce face. Va trebui să tratezi tu rana.

Daffin o privi în ochi pe Regina. Aceasta înghiţi în sec vizibil.

— Sunt bine, insistă el. Nu am nevoie de o soră de caritate.

— Ba nu, nu eşti. Ai fost împuşcat, iar eu tremur, insistă slab Nicole.

Nările lui Daffin se lărgiră.

— Sunt doar furios că nemernicul a scăpat.

— Chiar şi aşa, continuă Nicole, refuz să îţi îngădui să stai în casa mea cu o rană netratată pe care ai căpătat-o apărându-ne. Regina o va îngriji. Continuă.

Spunând asta, Nicole se grăbi să iasă din încăpere.

Daffin întâlni privirea Reginei peste aburii care se ridicau din apa din lighean.

— Îmi dai voie? întrebă ea încet, făcând semn către umărul lui.

— Te rog.

O privi cum se apropie. Buzele îi erau întredeschise când se întinse peste el, iar pieptul i se ridică şi cobora. Picături de transpiraţie apărură între sânii ei. El ştia că nu trebuia să se uite, dar nu se putu abţine. Înghiţi în sec, cu greutate.

Louise adusese şi o pereche de foarfece, iar Daffin se îndepărtă de spătarul canapelei pentru a-i îngădui Reginei să îi taie cămaşa în jurul umărului rănit. Tresări o dată sau de două ori, dar atingerea ei era precisă şi blândă. Aprecie lucrul acesta. Nu încerca să se poarte cu el de parcă ar fi fost un bebeluş.

— Doare? îl întrebă.

— Nu prea tare, răspunse el, scrâşnind din dinţi. *Ca dracu'.*

— Ai dori nişte coniac?

— Mi-ar prinde bine.

Regina merse la dulăpior şi se întoarse cu o sticlă întreagă.

— Bea oricât de mult doreşti. Nu te voi judeca.

El zâmbi auzind asta.

— O soră de caritate după sufletul meu.

Scoase dopul sticlei şi luă o duşcă. Apoi încă una mai lungă.

— Nu îi spune lui Grimaldi că i-am băut cel mai bun coniac direct din sticlă.

— Eu n-o să-i spun dacă n-o să-i spui nici tu. Şi apoi, sunt sigură că Mark va înţelege, dat fiind faptul că ai încasat un glonţ care îi era menit verişoarei sale.

Daffin râmji larg.

— S-ar putea să ai dreptate.

Regina îşi întoarse din nou atenţia asupra rănii lui. Chipul îi era palid.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? o întrebă.

Ea încuviinţă din cap.

— Obişnuiam să îi ajut pe grăjdari şi pe rândaşi când fătau iepele. Sunt foarte obişnuită cu sângele.

— Sânge de cal?

El scrâşni din nou din dinţi când ea tamponă rana cu una dintre cârpe. Luă o altă gură lungă din coniac şi se concentră asupra lichidului care îl ardea în drum către stomac.

— Sângele este sânge, spuse Regina, cu ochii ei albaştri concentraţi asupra rănii lui.

— Probabil că ar trebui să îţi scoatem de tot cămaşa. Indiferent cât de mult îi va plăcea lui Louise.

— Dar ţie? o întrebă. Cât de multă plăcere îţi va face ţie dacă scoatem cămaşa de tot?

De ce dracului spusese asta? Nu băuse *chiar atâta* coniac. Încă.

— Depinde de ceea ce voi vedea când cămaşa nu mai este, răspunse cu impertinenţă Regina.

Folosind din nou foarfecă pentru a face să fie mai puţin dureros, Regina îl ajută cu delicateţe să îşi scoată cămaşa. Când pieptul îi fu complet gol, ei i se tăie respiraţia. Bun. Era exact reacţia la care sperase el. Desigur, nu dorea să o interogheze deocamdată, dar, aparent, Reginei îi plăcu ce văzu. Se simţi mândru. De ce îi păsa atât de mult de ce credea femeia aceasta despre el? Cel puţin de data asta putea da vina pe coniac. Mai luă o gură din băutura delicioasă.

*

Regina încercă să nu roşească. Faptul că i se tăiase respiraţia o dăduse destul de gol, nu avea nevoie să provoace o scenă. Dar pieptul lui era pe măsura înfăţişării de zeu grec. Era sigură că însuşi Michelangelo nu ar fi putut face o treabă mai bună dacă l-ar fi cioplit din piatră. Tare şi încreţit cu muşchi, era uşor acoperit de păr şi făcea valuri când îl atingea cu cârpa umedă fierbinte. Ea înghiţi din nou în sec.

— Scuzele mele. Îşi îndreptă din nou atenţia la umărul lui. Doar că nu am…

— Nu ai mai văzut niciodată până acum pieptul gol al unui bărbat? încheie Daffin pentru ea.

— Este chiar atât de evident?

Îndrăzni să arunce o altă privire mascată către bustul lui perfect. Era limpede că bărbatul se păstra în formă.

— În mod clar, urmărirea răufăcătorilor te ţine… în formă, murmură.

— De asemenea ridic obiecte grele şi fac şi box,

răspunse el cu un rânjet ştrengăresc.

— Asta explică tot.

Se aplecă înainte, concentrându-şi iar atenţia asupra rănii lui şi examinând-o cu atenţie.

— Este o rană adâncă, declară după câteva momente. Nu îl privi în ochi, tamponând delicat rana. Fără îndoială că va lăsa o cicatrice.

— Nu va fi prima şi, din fericire, nici ultima.

Ridică sticla în aer în semn de salut.

Ea îl privi clipind des.

— Din fericire? Adică abia aştepţi să fii rănit?

— Înseamnă că sunt viu, murmură el, ştergându-şi buzele ude cu dosul palmei.

— Unde sunt celelalte cicatrice pe care le ai? se aventură Regina înainte să îşi dea seama ce întrebare tendenţioasă era aceasta.

Rânjetul lui deveni răutăcios de-a binelea.

— Ai dori să le vezi?

Flirta din nou cu ea. Ei îi plăcu asta. Cuvintele lui o făceau să fie îndrăzneaţă.

— Depinde de locul unde se află.

— Una e pe spate.

Se aplecă încet în faţă, iar Regina se uită pe spatele lui şi văzu o cicatrice rotundă cu margini neregulate chiar sub umărul lui opus.

— O alta este pe gambă.

Se întinse şi îşi scoase pantalonii din cizmă, ridicându-i destul cât să îşi dezvăluie piciorul acoperit de păr blond şi o altă cicatrice mare de formă aproximativ rotundă pe partea laterală a gambei.

— Astea sunt toate? îndrăzni Regina.

— Nu. Dar ultima este într-un loc… intim.

Un fior traversă trupul Reginei.

— Unde? nu se putu abţine să nu întrebe.

— Pe coapsa mea superioară.

Privirea lui fierbinte nu o părăsi pe a ei.

— Bănuiesc că ar fi complet indecent din partea ta să mi-o arăţi pe aceea.

— Aşa bănuiesc, spuse el cu un oftat. Păcat.

Ea îşi ridică bărbia.

— Este o răutate din partea ta şi doar să pomeneşti de ea. Mai ales că ştii că îmi place un pic de tine.

Urma unui zâmbet apăru pe buza de jos a lui Daffin.

— Doar un pic?

Regina izbucni în râs. De data asta îi privi cu îndrăzneală pieptul de sus în jos şi apoi iar în sus. Îi întâlni ochii şi respiraţia i se opri în gâtlej.

— Exact.

— Credeam că nu vom vorbi despre asta.

Daffin aşeză sticla de coniac pe podea, lângă ei.

— Am promis să nu vorbesc despre propunerea mea indecentă. Regina înmuie din nou cârpa în vasul cu apă şi o stoarse. Apa se făcu roz.

— Nu am spus niciodată că promit să încetez să cred că eşti chipeş.

El se sprijini din nou cu spatele de pernele canapelei, cu ochii pe jumătate închişi.

— Aşadar, recunoşti că tu crezi că sunt chipeş?

— Mă tem că mai şi tare fără cămaşă pe tine. Clătină din cap. Dar gata, nu îţi mai hrănesc vanitatea când se presupune că ar trebui să mă ocup de umărul tău şi, legat de asta, vestea bună este că se pare că ai fost doar zgâriat.

Daffin îşi întoarse brusc capul ca să-şi vadă umărul.

— Sunt norocos.

Apucă din nou sticla de coniac.

— Va trebui să te cos, dar mai întâi… asta.

Regina îi luă sticla de coniac din mână, puse o cârpă curată la gura sticlei şi o răsturnă ca să aplice lichidul pe ea. Daffin îşi făcu curaj când ea îi atinse umărul cu cârpa înmuiată în alcool.

Usturimea îl făcu să se crispeze, însă uită imediat de durere când mâna Reginei îi strânse partea interioară a coapsei. Apăsă zona aflată imediat deasupra genunchiului. El nu simţise niciodată ceva atât de erotic. Privirea lui o întâlni pe a ei în timp ce ea retrase cârpa.

— Asta ar trebui să fie de ajuns, şopti ea.

„Pentru a-mi provoca o erecţie? Da”.

Pentru numele lui Dumnezeu, ea făcuse asta ca să îi distragă atenţia de la durere.

— Mulţumesc, şopti el, buzele fiindu-i la doar câţiva centimetri distanţă de ale ei.

— Şi acum partea cu coaserea, răspunse ea.

Apucă acul şi aţa pe care Louise le adusese şi ţinu acul câteva momente deasupra celei mai apropiate lumânări.

El luă din nou o gură lungă din coniac.

— Te pricepi la cusut?

— Mai bine decât Nicole, răspunse ea cu un zâmbet.

Broboane de transpiraţie i se adunară pe sprâncene şi îşi ţinu maxilarul strâns în vreme ce Regina îşi văzu în grabă de treabă. Cusu carnea zdrenţuită din patru împunsături rapide şi folosi foarfeca să taie capătul.

— Gata, asta ar trebui să fie de ajuns.

— Mulţumesc.

Daffin îşi turnă din nou coniac pe gâtlej.

Ea se îndepărtă de el şi adună cârpele şi foarfecă.

— Vei fi ca nou cât ai zice peşte.

— Nu l-am zărit deloc pe individul acela, clătină el din cap.

Regina ridică vasul cu apă.

— Să nu te învinovăţeşti. Era o stradă aglomerată. Niciunul dintre noi nu l-a văzut.

El îşi strânse pumnul.

— Până nu îl prind pe omul acesta, nu sunteţi în siguranţă când vă aflaţi în mulţime.

Ea încuviinţă din cap.

— Bănuiesc că acum este limpede că pe mine mă urmăreşte, nu-i aşa?

— Mă tem că da, răspunse Daffin.

Regina îşi îndreptă spinarea şi îl privi în ochi.

— Oricine ar fi, ştie când părăsim casa. Asta mă sperie.

— Da.

Îşi îndreptă privirea spre fereastră, în vreme ce

gândurile i se învălmăşeau.

— Ne urmăreşte.

Sprijinind ligheanul cu apă pe un şold, Regina îi dădu lui Daffin o pătură dintr-un coş aflat în apropiere. El şi-o puse peste umăr ca să se acopere.

O apucă de mână.

— Îţi mulţumesc pentru blândele tale îngrijiri, milady, îi spuse. Îţi rămân dator.

— Aiurea, mi-ai salvat viaţa astăzi. Eu îţi sunt datoare.

Îşi retrase mâna dintr-a lui şi se întoarse către uşă ca să plece.

Vocea lui Daffin o urmă.

— Dacă o să vrei să vezi cândva cealaltă cicatrice pe care o am, tot ce trebuie să faci este să mă rogi.

Regina se opri, dar nu se întoarse.

— Ai grijă. S-ar putea să accept oferta.

Capitolul 19

Regina nu putu să doarmă. Se răsuci de pe o parte pe alta ore în şir până când, în cele din urmă, renunţă. Mintea îi era plină de gânduri despre un bărbat necunoscut care aţintea asupra ei un pistol pe când ieşea dintr-o mulţime. Aruncă la o parte cuverturile, se dădu jos din pat, puse pe ea un halat şi se strecură pe scări în jos, către bibliotecă. Voia să caute o carte. Una care fie să o amuze, fie să o plictisească şi să o adoarmă.

Biblioteca era răcoroasă, iar kilometrii de cărţi emanau promisiunea plăcută şi uşor mucegăită a unei lecturi plăcute. Covorul persan era moale sub picioarele ei goale când aprinse o lumânare şi se plimbă de la un raft la altul, trecând cu ochii de la carte la alta, fără să vadă cu adevărat titlurile de pe cotoare, în timp ce gânduri legate de Daffin îi alergau prin minte.

Ultimele 24 de ore petrecute alături de el fuseseră incredibile. Nu doar că aproape fusese ucis, dar, când îi

îngrijise rana de glonţ, mai mult decât orice, tânjise după el ca o prostituată de rând. Ar fi trebuit ca măcar să fi fost în stare să îşi păstreze gândurile lascive pentru ea în timp ce el *sângera.* Dar nu, ea îi spusese cât de atrăgător era fără cămaşă pe el.

Sfinte Dumnezeule! Bărbatul avea muşchi care se întindeau pretutindeni. Umerii lui erau laţi şi netezi şi puternici, iar cei şase muşchi care ieşeau în relief pe abdomenul său sculptat o făceau să îi lase gura apă. Nu era deloc decent să se gândească la asta în timp ce el suferea de pe urma unei împuşcături pe care o încasase în timp ce o apăra pe ea. Pentru numele lui Dumnezeu, ce nu era în regulă cu ea? Mai grav, îi atinsese şi *coapsa.* Chiar dacă o făcuse pentru a-i distrage atenţia de la durere când îi pusese alcool pe rană, dar pe *coapsă?* Coapsa lui *interioară.* Ar fi putut să îl apuce de genunchi sau chiar de şold. Ah, i-ar fi plăcut să îl apuce şi de şold.

Nu numai că îl dorea. Îl mai şi plăcea. Bărbatul era nobil şi amabil şi amuzant şi flirta şi era un pic arogant. Destul cât să fie atrăgător, nu enervant. Era decent şi puternic şi, pe deasupra, protector.

Ştia că nu trebuia să îşi concentreze atenţia asupra atracţiei pe care o simţea faţă de Daffin. Trebuia să se concentreze asupra pericolului în care se afla. Căci *se afla* în pericol. Acum nu mai încăpea îndoială. Era o mare nesăbuinţă să permită ca atracţia faţă de Daffin şi flirtul cu el să o facă să uite de nebunul care era hotărât să îi facă rău.

Daffin era chipeş. Bun. Bărbatul era plin de muşchi. În regulă. Mirosea a săpun şi mirodenii şi a altceva în care dorea să îşi îngroape nasul. Foarte bine. Nimic din toate astea nu avea importanţă. Trebuia să pună imediat capăt flirtului cu el pentru ca amândoi să se poată concentra pe găsirea individului care dorea să o rănească.

Se ghemui pe canapea cu un exemplar din *Cum vă place* lângă o pereche de lumânări. Se afla acolo de mai puţin de un sfert de oră când uşa se deschise uşor, şi Daffin păşi înăuntru. În ciuda tuturor lucrurilor pe care tocmai şi le

spusese în sinea ei, stomacul ei făcu un salt mortal. Stomacurile puteau fi de-a dreptul încăpăţânate.

— Nu poţi să dormi?

Daffin îşi trecu o mână prin părul lui un pic ciufulit.

Purta un halat de mătase vişiniu peste pantaloni şi, se pare, nimic altceva. De sub halat i se zărea pieptul lat şi gol. Nu era cel mai bun început pentru presupusa lor prietenie faptul că se zgâia din nou la pieptul lui.

Regina se ridică în capul oaselor şi îşi strânse mai bine peste sâni halatul. Nu ar fi trebuit ca el să o vadă astfel. Părul îi era despletit şi lăsat liber. Nu era îmbrăcată cum se cuvenea, dar nu putea să pretindă că îi păsa. Aveau deja o relaţie atât de ciudată, încât nu părea să conteze că se aflau singuri în aceeaşi încăpere, purtând haine pentru noapte.

— Eu… nu, nu pot să dorm.

— Nici eu, zise el.

Închise uşa cu un clic atent şi se aventură spre ea, podeaua de lemn scârţâind sub paşii lui.

— Sunt îngrijorată, recunoscu Regina.

Era o uşurare să poată fi. Sinceră în legătură cu asta. Se simţise de parcă ar fi fost pe punctul de a exploda de îngrijorare până când rostise cuvintele cu glas tare. Lăsă să îi scape un oftat prelung.

Daffin încuviinţă din cap.

— Şi eu sunt îngrijorat.

Ea îşi lăsă capul pe o parte şi îl studie.

— Agenţii din Bow Street îşi fac griji?

— Da, este un secret. Să nu spui nimănui.

Ajunse la canapea şi se aşeză lângă ea. Mirosul discret al coloniei lui – un amestec de lemn de trandafir şi smochin – pluti către ea. Îşi închise ochii.

— Promit să nu spun. Îşi încrucişă degetele peste inimă. Bănuiesc că cineva cu o slujbă ca a ta are multe lucruri pentru care să îşi facă griji.

Daffin aprobă din cap. Se prăbuşi pe locul său, cu frumoasele lui picioare goale întinse înainte, îngropate în covor.

— Vreau să te fi în siguranţă. Şi tu, şi Nicole.

Regina îşi feri privirea. Picioarele lui erau minunate. Gândul acesta era neliniştitor, cu siguranţă.

— Este o responsabilitate foarte mare ceea ce faci tu.

— Nu ştiu să fac nimic altceva, murmură el.

Era atâta linişte în casă, încât timbrul lui jos vibră prin trupul ei. Părea că erau singurii oameni treji din întreaga lume.

— Ai pierdut vreodată un caz?

Regina se întoarse cu faţa către el. Se aflau la numai un braţ distanţă.

Daffin îşi înclină capul într-o parte. Îşi ridică mâna şi îşi frecă barba crescută peste zi pe bărbie.

— O dată sau de două ori. Rânji. Dar *numai* o dată sau de două ori. Ea îi studie profilul în lumina pâlpâitoare a lumânării. El zâmbise, dar exista acolo o urmă ascunsă de mânie. Sau era o hotărâre bine ţinută în frâu? Crezuse că el avea secrete. Acum era sigură de asta.

— Asta te deranjează, nu-i aşa? îl întrebă.

Daffin se uită la focul din şemineu şi îşi încrucişă braţele la piept.

— În fiecare zi sunt bântuit de cazurile pe care nu le-am rezolvat. Vocea îi fu aspră, dar sinceră. Sinceritatea lui. Aceasta era un alt lucru de admirat la el.

Regina încuviinţă lent din cap. Se juca absentă cu tivul halatului ei, încercând să îşi adune curajul să rostească întrebarea care îi stătea pe vârful limbii. Inspiră adânc.

— Ei au rezolvat cazul mamei tale?

Maxilarul lui Daffin se încleştă. Nu ar fi trebuit să îl întrebe. Era limpede că lui nu îi plăcea să vorbească despre copilăria lui, nici despre părinţii lui, dar asta o făcea să fie şi mai curioasă în legătură cu ei.

— *Ei* nu, răspunse el, cu faţa ca o mască de piatră. Eu am făcut-o.

Regina îşi închise cartea şi se uită la el cu veneraţie.

— Da?

El încuviinţă încet din cap, cu privirea concentrată încă asupra şemineului.

— La mulţi ani după ce a avut loc, dar da, l-am rezolvat.

Regina inspiră adânc şi prelung. Împinse cartea deoparte şi se întinse spre el.

— Ce i s-a întâmplat, Daffin?

El se întoarse lent şi o privi în ochi.

— Un bărbat a intrat în casa noastră şi a ucis-o. În Ajunul Crăciunului.

Lacrimile umplură ochii Reginei.

— În Ajunul Crăciunului?

— Da.

Un muşchi zvâcni pe maxilarul lui.

Regina îi scrută chipul.

— Cine a fost făptaşul? De ce-a făcut-o?

— Numele lui este Knowles. Era un criminal plătit.

— Este îngrozitor, suspină Regina, încercând să înţeleagă o astfel de tragedie.

Daffin se lăsă pe spătarul canapelei.

— Da, mă rog. Este motivul pentru care uneori mi-e greu să dorm în perioada Crăciunului.

Regina îşi ridică bărbia. Mai erau şi alte întrebări pe care dorea să i le adreseze, dar simţea că fusese nevoie de un efort deosebit din partea lui pentru a-i spune chiar şi numai atât.

— Când nu pot să dorm, de obicei citesc.

— Când eu nu pot să dorm, de obicei beau ceva, răspunse Daffin. Dar cred că am băut destul astăzi, cu sticla aceea de coniac.

Regina tresări.

— Ce îţi face umărul?

Daffin îşi privi dintr-o parte umărul şi îşi ridică braţul ca pentru a-l încerca.

— Mă doare, dar este bine. Îţi mulţumesc din nou pentru că mi l-ai bandajat.

— Cred că eşti îngrozitor de curajos să te arunci în faţa pericolului în mod constant, şopti ea.

Daffin îi adresă un zâmbet lipsit de veselie. Se dădu mai aproape de ea.

— Curajos? Sau nebun?

Ea îşi răsuci pe deget o buclă neagră, în timp ce inima îi bubuia nebuneşte în piept.

— Poate un pic din amândouă.

Tăcură amândoi şi se holbară unul la celălalt, ochii lui Daffin atât de intenşi, încât ea simţi nevoia să-şi ferească privirea. Apoi atenţia lui se mută… alunecă, de fapt, în sus, pe părul ei, pe sprâncenele ei, apoi sări jos, către nasul ei şi ateriză hotărâtă pe buzele ei. Ea şi le umezi cu limba, o reacţie involuntară, şi observă felul în care lumina lumânării păru să crească în semn de apreciere când buzele lui se depărtară.

Se aplecă mai mult spre ea, atingerea răsuflării lui, delicată pe pielea ei.

Ea îşi închise ochii.

Buzele lui erau ferme, dar se mişcară peste ale ei cu blândeţe. O trase în braţele lui, legănând-o aproape de trupul lui în timp ce se sărutau. Degetele ei urcară încet pe pieptul şi pe gâtul lui şi se împletiră în părul lui, ţinându-i capul nemişcat. Braţele lui o învăluiră, strângând-o în timp ce gura lui o devora pe a ei. Apoi mâna lui stângă coborî şi îi atinse şoldul, şi Regina crezu că avea să ia foc. Mâna lui rămase acolo, pe şoldul ei, fără să se mişte, în timp ce se sărutară de parcă nu se aveau să se sature niciodată unul de altul.

Gura lui se mută la urechea ei, iar trupul ei se cambră. Mâna lui, care se afla pe şoldul ei, o făcu să revină la loc. Apoi buzele i se plimbară pe gâtul ei, iar ea se arcui în sărutul lui. Îşi coborî gura spre decolteul ei şi începu să îi dea la o parte halatul.

— Iată-vă, se auzi glasul lui Nicole din pragul uşii, făcându-i pe Regina şi pe Daffin să tresară ca nişte copii vinovaţi.

— Vai de mine. Nu v-am întrerupt într-un moment inoportun, nu-i aşa? Aş putea să îmi trag un şut.

Regina şi Daffin se depărtară iute unul de celălalt. Daffin se retrase pe locul pe care îl ocupase cu câteva momente mai devreme, la o distanţă sigură de un braţ.

Regina îşi drese glasul:

— Noi, ăăă, nu puteam să dormim. Am venit aici amândoi şi ne-am întâlnit din întâmplare.

— Nici eu nu pot să dorm. Nicole intră încet în încăpere, cu mâna pe pântec. Sunt un ghem de nervi.

Şi ea, la rândul ei, purta un halat şi, tremurând, se strecură iute sub pătură, lângă Regina. Daffin se ridică şi se duse la şemineu să aţâţe focul.

Nicole oftă şi îşi lăsă capul pe spate.

— Ştiu că ar trebui să îi scriu lui Mark şi să îi spun ce s-a petrecut, dar nu prea mă îndur să o fac. Sunt atât de îngrijorată pentru tine, Regina. Mark va fi şi el.

— Îi pot scrie eu, dacă vrei, se oferi Daffin.

— Ah, ar fi foarte drăguţ, Daffin. Mulţumesc. Trebuie să recunosc că sunt de-a dreptul speriată. Un foc de pistol nu este de râs, adăugă Nicole cu voce tremurătoare.

— Sunt de acord, răspunse Daffin. Cred că ar trebui să plecăm imediat la moşia din Surrey a ducelui. Amândouă veţi fi mult mai în siguranţă la ţară, acolo unde o pot ţine pe Regina la distanţă de mulţimi.

Nicole încuviinţă din cap.

— Dacă bărbatul care încearcă să îi facă rău Reginei ne urmează, va fi la vedere.

— Exact.

Daffin împunse buştenii cu un vătrai, făcând scânteile să zboare în sus pe coş.

— Faceţi-vă bagajele, doamnelor. Mâine plecăm în Surrey.

Capitolul 20

Dimineaţa următoare, Daffin se trezi odată cu soarele. Erau zeci de detalii de care să se ocupe înainte ca grupul lor să poată pleca la ţară. Hotărâse deja că, cu cât ştiau mai puţini oameni despre călătoria lor, cu atât era mai bine. După ce le lăsase pe doamne în bibliotecă noaptea trecută,

se întorsese în dormitorul lui ca să-i scrie un bilet lui Grimaldi, informându-l de incidentul din Berkeley Square şi spunându-i despre planurile lor de a pleca în Surrey. Îl asigură pe marchiz că soţia şi verişoara lui erau în siguranţă şi promise că aşa vor fi în continuare. Regina nu avea să păţească nimic sub supravegherea lui. Nici Nicole.

Daffin vorbi cu menajera şi cu majordomul, instruindu-i să spună oricărui vizitator doar că familia nu era în Londra şi să nu dea niciun detaliu cu privire la locul unde plecaseră sau când aveau să se întoarcă. Le ceru de asemenea să nu împărtăşească detaliile cu niciunul dintre ceilalţi servitori.

Apoi, ieşi din casă şi se duse la grajduri ca să discute cu vizitiul şi rândaşii. Aceşti servitori aveau să-i însoţească în Surrey, dar Daffin avea nevoie de o escortă mai mare în caz că erau atacaţi pe drum.

— Aş dori să iau cu mine doi lachei. Pe cine sugeraţi?

— Pe Matthew şi pe Timothy, spuse vizitiul. Sunt cei mai buni lachei pe care îi are lordul Coleford.

Daffin se întoarse în casă şi împreună cu majordomul făcu aranjamentele necesare ca cei doi lachei să îi însoţească. Îi ceru menajerei să îi scrie un bilet ducelui şi personalului acestuia pentru a-i anunţa că aveau să sosească mai devreme decât era prevăzut şi le zise Reginei şi lui Nicole să fie gata cât se putea de devreme. Dorea să ajungă în Surrey înainte de căderea nopţii. Era mai sigur să călătorească pe lumină.

Cele două doamne erau în mod clar încă somnoroase când coborâră în foaier. Căscând, ieşiră împleticindu-se până la trăsură. Lacheii mărşăluiră în urma lor purtându-le cuferele. Cameristele se treziseră de devreme şi făcuseră bagajele.

— Gata? o întrebă Daffin pe Regina în timp ce o ajută să urce în trăsură, încercând să-i ignore parfumul de mere.

— Gata, răspunse Regina dând din cap.

— Nicole? întrebă Daffin.

— Abia aştept să plec, răspunse aceasta. Nu doresc decât ca Regina să fie în siguranţă.

— Da, răspunse Daffin. Ar fi o nebunie să rămânem în

Londra după ceea ce s-a întâmplat ieri.

Alaiul lor porni în două trăsuri, una care îi purtă pe servitori, inclusiv pe cei doi lachei şi pe cameristele doamnelor. Cealaltă, pe Daffin şi pe celelalte doamne.

Prima oră a călătoriei trecu în mare parte în tăcere. Nicole şi Regina stătură tăcute, înfăşurate într-o grămadă de cuverturi de blană. Daffin ţinu draperiile trase până când ieşiră din oraş. Odată aflaţi pe drumul spre Surrey, deschise draperiile pentru a verifica ţinutul şi pentru a vedea dacă erau urmăriţi. De asemenea, comunică adesea cu vizitiul ca să-l întrebe dacă se afla vreun vehicul în urma lor. Drumul fusese în cea mai mare parte liber, cu excepţia ciudatei căruţe sau a poştalionului care se îndreptau spre oraş.

La două ore de când îşi începuseră călătoria, Nicole se prăbuşi într-un somn adânc pe partea laterală a trăsurii. Regina trase o cuvertură până la gâtul verişoarei sale şi o mângâie uşurel.

— Zice că abia îşi poate ţine ochii deschişi acum, când este însărcinată.

— Un alt motiv pentru care trebuie să ne asigurăm că toate astea nu o supără prea tare, spuse Daffin.

— Ştiu. Împuşcătura a înspăimântat-o îngrozitor de tare, dar mi-a spus deja că doreşte să o investigheze ea însăşi.

Daffin nu îşi putu reţine zâmbetul. Era atât de tipic lui Nicole să îşi dorească să investigheze cazul familiei ei.

— Dacă nu era însărcinată, fără îndoială că l-ar fi urmărit ea însăşi pe individ de-a lungul străzii. Dar înţeleg motivul pentru care este mai precaută.

Daffin privi afară pe fereastră, la câmpiile în mişcare.

— Trebuie să fie o responsabilitate straşnică să fii părinte.

Regina trase cuvertura până sub bărbia ei şi îl privi în ochi.

— Îţi doreşti copii, Daffin?

Privirea lui se întoarse repede spre a ei.

— Nu pot să spun că m-am gândit mult la asta.

— Dar la căsătorie? îl provocă.

Daffin se întoarse cu faţa la ea şi îşi frecă fruntea.

— În meseria mea, ar fi însemna să cer foarte mult de la o soţie, să nu îşi facă griji în permanenţă pentru mine.

Regina se aşeză înapoi în colţul trăsurii.

— Atunci, niciunul dintre bărbaţii care lucrează ca agenţi pe Bow Street nu este căsătorit?

— Nu mulţi sunt.

Se uită la ea, cuibărită în blănuri. Arăta incredibil de vulnerabilă şi incredibil de frumoasă.

— Dar tu? Îţi doreşti copii?

Întrebarea ieşi înainte chiar de a apuca să cerceteze motivul pentru care dorea să afle.

Ea îşi întoarse capul şi privi pierdută pe fereastră.

— Niciodată nu am crezut că îmi doresc. Dar, cu soţul potrivit, bănuiesc că…

— Dryden?

Ea îşi masă fruntea ca şi cu ar fi durut-o capul.

— Bănuiesc că Dryden va dori copii.

— Tu de ce nu ţi-ai dorit până acum? o împunse Daffin.

— Mi-e greu să explic.

El se relaxă din nou pe locul său, aşezându-se confortabil şi încrucişându-şi gleznele picioarelor încălţate cu cizme.

— Încearcă să îmi explici.

Regina trase adânc aer în piept. Mângâie cu vârful unui deget marginea cuverturii.

— Eu… Nu am dorit niciodată ca şi copiii mei să treacă prin ce-am trecut eu.

Daffin îngheţă. Răspunsul era atât de aproape de propriile gânduri cu privire la copii, încât îl sperie. Nu întâlnise nicio altă persoană care să rostească asta în faţa lui până atunci.

— Nu vrei să creşti copii care ar putea deveni orfani, spuse el în cele din urmă.

— Exact, răspunse Regina. Ştiu că trebuie să sune ca o nebunie.

— Din contră. Îşi strânse buzele. Ştiu exact la ce te

referi. Nu am dorit niciodată să procreez un copil doar ca să îl fac să treacă prin ce-am trecut eu.

Regina îşi sprijini capul pe spatele banchetei.

— Înfiorătorul tău tată?

El încuviinţă din cap.

— Printre altele.

Regina îi atinse piciorul cu al ei.

— Dar, Daffin, *tu* nu eşti înfiorător.

Lui i se opri respiraţia în gât. Dorea să uite şi aceste vorbe.

— În orice caz, asta a fost întotdeauna teama mea.

Ea îşi retrase piciorul.

— Şi a mea.

Daffin se lăsă pe o parte şi se sprijini pe banchetă cu un cot.

— Crezi că este posibil ca teama asta să fie motivul care te-a împiedicat să te măriţi?

Regina îşi dădu la o parte o buclă care îi scăpase din coafură.

— Nu m-am gândit niciodată la asta până acum, dar bănuiesc că ar putea fi adevărat.

— Ar putea explica motivul pentru care ai rămas „fată bătrâna, cum ai spus, toţi anii aceştia. Eşti nepoata unuia dintre cei mai puternici duci din regat. Trebuie să fi avut o grămadă de oferte.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Da, şi când eşti nepoata unuia dintre cei mai puternici duci din regat, mulţi vânători de zestre vin să te caute.

Daffin îi scrută chipul.

— Nu este de aşteptat?

Regina ridică dintr-un umăr, apoi îşi întoarse din nou privirea către el şi oftă.

— Bănuiesc că da. Cei din înalta societate ştiu că părinţii mei mi-au lăsat foarte mulţi bani şi, cu averea bunicii mele şi zestrea mea, valorez foarte mult.

— Mai bine decât să fii o sărăntoacă, s-ar crede.

Regina ridică cuvertura şi mai sus.

— Poate, dar, cel puţin, o sărăntoacă ştie că soţul ei o iubeşte cu adevărat. Mă tem că sunt întotdeauna suspicioasă faţă de orice bărbat care încearcă să-mi facă curte.

Daffin îi studie chipul. O judecase greşit. Poate că nu era obişnuită cu genul de infracţiuni pe care el le vedea în mod constat, dar avea simţ practic. Putea să vadă adevărul despre oameni. Avea o coloană din oţel. După ce îşi pierduse părinţii, era limpede că devenise mai puternică faţă de lume, pentru a nu cădea pradă vânătorilor de zestre. Avea motive pentru a ţine la distanţă bărbaţii.

— În toţi anii aceştia nu ai găsit nici măcar un singur bărbat care să nu fie interesat doar de zestrea ta? Îşi înclină capul şi o privi. Dată fiind frumuseţea ta, asta mi se pare greu de crezut, milady.

— Frumuseţea mea?

Se îmbujoră.

— Nu se poate să nu ştii cât de frumoasă eşti.

O privi cu atenţie. Ea îşi coborî pleoapele.

— Bănuiesc că este aşa cum ai spus, recunoscu ea. Nu a fost doar teama de a cădea pradă unui vânător de zestre. A fost, de asemenea, şi teama de a deveni mamă. Deşi în toţi anii aceştia mi-am spus în sinea mea că ţelul meu e dragostea.

— *Dragostea?* întrebă el cu neîncredere în glas.

Ea izbucni în râs, făcând-o pe Nicole să se întoarcă în somn. Regina îşi acoperi gura cu mâna.

— Nu trebuie să o trezesc pe Nicole, zise ea în şoaptă. Dar felul în care ai rostit „dragoste” a fost atât de amuzant! Ca şi cum ar fi fost echivalentul verbal al unui gândac pe buzele tale.

Daffin îşi scărpină bărbia şi chicoti încetişor.

— Bănuiesc că nu cred prea mult în dragoste.

— Poate că nici eu, spuse Regina, concentrându-şi din nou privirea pe fereastră. Acesta ar putea fi motivul pentru care nu am găsit-o încă.

El se încruntă.

— Atunci cum te aşteptai să găseşti un soţ în Londra

înainte de Crăciun?

— A, era pur şi simplu disperare. Deja ştiu că nu există nimeni în înalta societate pe care să mi-l doresc ca soţ.

— Dryden este la fel de bun ca oricare altul.

— Bănuiesc că da.

— Atunci de ce-ai aşteptat dragostea în toţi aceşti ani?

Ea oftă.

— Când eram copilă, am întrebat-o pe mama cu cine ar trebui să mă căsătoresc într-o bună zi.

— Ţi-a dat un nume? o întrebă, brusc un pic prea interesat să audă răspunsul. Poate că dragostea Reginei nu fusese reciprocă. Poate că exista un bărbat pe care îl plăcea şi care se căsătorise cu altcineva. Gândul acesta îl nelinişti.

Ea se uită absentă pe fereastră, evident, pierdută în amintiri.

— „Fata mea”, mi-a spus, „este foarte simplu. Trebuie să te căsătoreşti cu bărbatul fără de care nu poţi să trăieşti”.

Daffin dădu încet drumul respiraţiei pe care şi-o ţinuse. Iată, *acesta* era un sfat excelent legat de căsătorie.

— Şi nu l-ai găsit niciodată pe bărbatul acela?

— Încă nu, răspunse ea. Clătină din cap, îşi întoarse privirea spre el şi zâmbi. Acum se pare că nu mai am timp.

Daffin încuviinţă din cap.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise ea după ce trecură câteva momente.

El îşi arcui o sprânceană.

— Ştii?

Ea aruncă o privire spre Nicole. Marchiza scotea mici pufăituri, dar nu se trezi. Cu toate astea, Regina îşi coborî vocea până la şoaptă.

— Te întrebi de ce ţi-am oferit cu atâta uşurinţă virginitatea mea.

Daffin trase de eşarfa de la gât.

— Poate, zise el cu glas scăzut, afişând ceea ce spera

că era un zâmbet leneş.

Ea îşi ridică bărbia.

— Pentru că doream să ştiu cum este să fac lucrurile exact aşa cum doresc eu.

El îşi întoarse capul într-o parte.

— Poftim?

Ea îşi coborî cuvertura în poală.

— Nu mă aştept să înţelegi. Eşti bărbat. Nu ai de unde să ştii cum este să ai puţine refugii în viaţă. De aceea doream să ştiu cum de ai devenit agent.

El clătină din cap.

— Nu te înţeleg.

Regina îşi întinse braţele deasupra capului.

— Nu am fost niciodată în stare să aleg ce să fac în viaţă. Întreaga mea existenţă mi-a fost planificată încă din momentul în care m-am născut. Mă fascinează să aflu că unii oameni chiar fac ceea ce îşi doresc. Ca tine. Ai dorit să devii om al legii, aşa că asta ai făcut. Presupun că îmi face plăcere să ascult despre asta. Întrebându-mă cum ar fi să am genul acesta de libertate.

El o privi printre gene.

— Ce a fost planificat pentru viaţa ta?

Ea ridică din umeri.

— Să fiu o găgăuţă ascultătoare, să mă mărit, să produc mici moştenitori. Toate astea.

— Dar nu ai făcut-o.

— Nu încă. Dar se aşteaptă în continuare asta din partea mea. Nici măcar nu mă pot căsători cu bărbatul ales de mine. Nu. Acesta *trebuie* să aibă un titlu.

Daffin îşi trecu un deget peste fereastră, continuând să o privească. Nu se gândise niciodată la cât de captiv se putea simţi cineva ca Regina.

— Întotdeauna am crezut că să fii o lady răsfăţată este cea mai uşoară viaţă imaginabilă.

Ea oftă.

— Uşoară în unele feluri, poate, dar, de asemenea, incredibil de nesatisfăcătoare. La ce sunt bună? Ce pot face eu? De aceea eram atât de nerăbdătoare să te ajut să afli

dacă eu eram ţinta. De aceea Nicole a dorit să fie agent pe Bow Street şi spion.

Daffin îşi frecă bărbia.

— Nu m-am gândit niciodată la asta din punctul acesta de vedere.

Ea aruncă o privire către prietena sa adormită. Îşi păstră glasul scăzut.

— Şi de aceea am dorit să îmi petrec noaptea cu tine. Doream să fie alegerea *mea.* Decizia mea. Doream să ştiu cum ar fi să petrec noaptea cu un bărbat frumos fără să fiu obligată să mă căsătoresc cu el pentru acest privilegiu.

— Privilegiu?

Daffin făcu ochii mari.

Regina îl privi direct în ochi.

— Sunt foarte atrasă de tine, Daffin. Nu a fost deloc un secret.

— Şi eu sunt atras de tine, recunoscu el. Şi sunt flatat, milady, crede-mă. Dar nu ar trebui să fiu cel care…

Regina flutură o mână în aer.

— Toată viaţa mea familia mi-a spus ce ar trebui şi ce nu ar trebui să fac. Ce reguli trebuie să urmez. Şi am trăit după ele. În cea mai mare parte. Unde m-a adus asta? La singurătate. M-am gândit că dacă aş putea alege bărbatul căruia să îi ofer virginitatea mea, dacă te-aş fi putut alege pe tine – pe tine, care m-ai făcut să mă simt specială pentru o scurtă vreme –, noaptea aceea ar rămâne pentru totdeauna în amintirea mea.

Pulsul lui crescu. Îşi drese glasul:

— Ar trebui să îţi oferi inocenţa cuiva care…

— Mă iubeşte? Asta aveai de gând să spui?

Râse fără urmă de umor.

Daffin nu prea ştia ce să spună.

— Cuiva special. Nu mie.

Îşi feri privirea, dorindu-şi dintr-odată să nu fi început niciodată această conversaţie.

— Tu eşti special pentru mine, Daffin. Ai fost încă din prima clipă când te-am văzut.

Aruncă pe furiş o privire către ea, căci ceva cald şi

dulce i se strecurase în suflet.

Nimeni nu îi mai spusese vreodată că era special.

Capitolul 21

Când trăsurile opriră în faţa impozantei case care era conacul Colchester, Lady Harriet, bunica Reginei coborî în grabă treptele, înfăşurată într-o pelerină gri uriaşă şi în nişte fulare colorate din lână.

Daffin scoase capul şi cercetă zona înainte de a le face semn doamnelor că erau în siguranţă şi puteau să se dea jos.

— Bunico, strigă Regina, îngăduindu-i lui Daffin să o ajute să coboare treptele trăsurii. Nu ar trebui să ieşi pe frigul acesta. Du-te înapoi în casă. Venim şi noi.

— Prostii, răspunse Lady Harriet, cu glasul înăbuşit de toate acele fulare. Vreau să vă văd pe tine şi pe Nicole tefere şi nevătămate. M-am îmbolnăvit de grijă pentru voi amândouă.

Daffin o ajută apoi pe Nicole să coboare şi le grăbi pe cele trei femei să intre în casă, strigând ordine către vizitii şi cercetând zona în căutarea oricărui semn că cineva îi urmărise sau îi pândea.

Micul lor grup intră în foaierul în care unchiul Edward îi aştepta în scaunul lui cu rotile. Majordomul luă hainele, pălăriile şi mănuşile tuturor, în vreme ce ducele şi Lady Harriet îi întâmpinară pe toţi.

— Ne bucurăm atât de tare că sunteţi aici şi că sunteţi teferi, spuse bunica, fluturându-şi batista. Mă tot plimb de colo-colo prin casa asta de zile întregi. Nu-i aşa, Edward?

Ducele încuviinţă din cap, iar Regina îşi încrucişă braţele la piept.

— Cine ţi-a spus că aveai vreun motiv de îngrijorare? o întrebă, ridicând din sprânceană, pe femeia mai în vârstă.

— Eu, recunoscu ducele. Am primit în mod regulat scrisori de la Mark şi de la domnul Oakleaf, aici de faţă.

Doar nu credeai că aş fi îngăduit ca singura mea familie rămasă să se afle în pericol şi să nu stau cu ochi pe ceea ce se petrece, nu-i aşa?

— Da, şi a mai fost şi povestea aceea din ziar, spuse Lady Harriet.

— Ce ziar? întrebă Daffin.

Ducele scoase de lângă el un ziar împăturit.

— Exemplarul de azi-dimineaţă din *Times.*

Daffin apucă ziarul şi cercetă prima pagină. Pe aceasta scria:

UN FAIMOS AGENT DE PE BOW STREET ÎI SALVEAZĂ VIAŢA LUI LADY REGINA HAVERSHAM

O lectură rapidă a articolului, scris de un anume domn H.J. Hancock, dovedi că aproape toate informaţiile erau corecte.

Daffin înjură printre dinţi.

— Cum de ştie bărbatul acela tot ce fac?

— Cine ştie, răspunse unchiul Edward, dar cu siguranţă mă bucur că te aflai acolo, domnule Oakleaf. Ar fi putut fi o poveste cu totul diferită dacă nu ai fi fost.

Regina se aplecă să îl sărute pe bătrân pe obrazul ca hârtia.

— Nu îţi face griji, unchiule Edward, acum suntem aici şi suntem tefere.

— Şi pruncul? întrebă ducele, privind-o cu atenţie pe Nicole.

— Şi el este teafăr, răspunse Nicole cu un zâmbet larg, mângâindu-şi pântecul.

— Mergem cu toţii în salon pentru ceai? zise Lady Harriet făcând semn cu capul către salonul verde. Am atât de multe întrebări despre cum aţi scăpat de un nebun, nu doar o dată, ci de trei ori!

După ce se aşezară în salon, bunica sună după ceai. Regina se lansă într-o versiune mult îmblânzită a relatării celor două aproape accidente din trăsură şi a incidentului cu pistolul. Cu toate astea, bunica şi ducele fură foarte

întristaţi. Ochii lor se lărgiră de îngrijorare şi făcură un schimb de priviri plin de subînţelesuri când auziră că Daffin fusese zgâriat de glonţ.

— Îţi mulţumesc, domnule Oakleaf, că ai atât de multă grijă de nepoatele mele. Îţi datorez foarte mult, spuse ducele, ridicând bărbia şi adresându-i-se direct lui Daffin.

— Din contră, Excelenţa Voastră.

Daffin stătea în picioare lângă şemineu, cu antebraţul sănătos sprijinit de acesta. Nu îmi datoraţi nimic. Mi-am făcut doar datoria. I-am promis lui Grimaldi că voi avea grijă de ele.

Stând pe canapea lângă Nicole, Regina se aplecă înainte şi spuse:

— Nu îl lăsa să te păcălească, unchiule Edward. Daffin a avut nevoie de copci pentru deranjul său.

— Pe legea mea! exclamă bunica, nelipsita ei batistă fluturându-i lângă obraz.

— Doar o rană superficială, vă asigur.

Daffin o privi pieziş pe Regina.

Aceasta îşi strânse buzele ca să nu zâmbească.

— Acum eşti aici şi eşti în siguranţă.

Lady Harriet întinse mâna şi mângâie genunchiul Reginei.

— Slavă Domnului. Acum, haideţi să vorbim despre ceva mai plăcut.

— A, da, zise ducele, o urmă de zâmbet luminându-i ochii albaştri urduroşi. Am o surpriză pentru tine, Regina.

— Vai, îmi plac grozav surprizele, răspunse Regina cu un zâmbet strălucitor. Ce este?

— L-am invitat pe contele de Dryden la cina de Crăciun.

*

O oră mai târziu, Daffin se plimba în jurul casei, verificând toate intrările şi ferestrele. Nu putea să scape de amintirea faptului că, mai devreme, în trăsură, Regina îi

spusese că era special. Credea că el era special? Se înşela. Nu era deloc genul de bărbat care ar fi trebuit să îşi pună mâinile murdare pe ea. Ea nu cunoştea adevărul despre el. Dacă l-ar fi ştiut, nu ar fi dorit ca el să o atingă.

Un râset plin de veselie pluti prin aerul rece. Ridică privirea şi o văzu pe Regina pe pajiştea acoperită de zăpadă din spatele conacului. Era singură şi părea să… facă un om de zăpadă. Era înfofolită într-o haină roşie de lână, un fular alb şi ghete negre, cu o căciulă roşie de lână pe cap şi cu mănuşi albe de blană în mâini. Arăta senină şi fericită. Îl făcu să zâmbească, deşi nu se putea abţine să nu îşi facă griji din cauză că se afla singură afară.

Daffin le interzisese strict ambelor doamne să iasă, dar Regina insistase să ia puţin aer. Între timp, el cercetase împrejurimile în căutarea unui semn al existenţei unui intrus. Până acum, nu găsise nimic. Cu puţin noroc, plecaseră din Londra fără ca atacatorul să îşi dea seama, dar Daffin refuza să îşi coboare garda până când nu era sigur.

Îşi schimbă traiectoria şi se îndreptă în direcţia Reginei.

— Ce faci? îi strigă.

Se întoarse ca să se uite la el şi zâmbetul i se lărgi.

— Ce pare că fac?

El îşi ţuguie buzele şi se opri lângă ea şi creaţia ei.

— Faci un om de zăpadă?

— Din contră. Este o femeie de zăpadă. Nu îţi dai seama după genele ei?

Flutură din propriile gene.

Daffin aruncă un ochi către dungile scurte, negre şi verticale de deasupra ochilor persoanei de zăpadă. Le împunse cu un deget înmănuşat.

— Gene? Din ce sunt făcute?

— Lemn-dulce, răspunse Regina, cu ochii sclipind de încântare. L-am luat de la bucătăreasă. Întotdeauna are lemn-dulce negru în perioada Crăciunului.

El îşi încrucişă braţele la piept şi o privi. Era limpede că era foarte mulţumită de isprava ei. Părea mai fericită de

când ajunseseră aici.

— Aici ai crescut, nu-i aşa?

Ea îşi ţinu privirea concentrată pe opera ei.

— Da. După ce au murit părinţii mei, unchiul mi-a devenit tutore. Bunica s-a întors aici şi s-a mutat în casa văduvei pentru a-mi purta de grijă.

Daffin se întoarse să se uite la conacul enorm.

— Trebuie să fi fost o viaţă pe cinste, să trăieşti pe o moşie ca asta.

Ea înfipse un morcov în mijlocul feţei albe rotunde a femeii de zăpadă, ca să îi facă nasul.

— Este singurul cămin pe care îl ştiu. Abia îmi amintesc de viaţa mea dinaintea accidentului părinţilor mei.

Daffin înţelegea sentimentul acela. Uneori, viaţa lui de dinaintea morţii mamei sale părea mai degrabă un vis decât realitate. Trase de mănuşi. Vântul devenea mai tăios. Partea protectoare din el îşi dori să o ducă pe Regina înăuntru, unde avea să fie în siguranţă şi la căldură.

— Cât despre femeia de zăpada, continuă Regina, pentru mine este o tradiţie în perioada Crăciunului. O fac încă din primul an în care am venit să locuiesc aici. Aruncă o privire în jur. Trebuie să recunosc că anul acesta m-am tot uitat peste umăr. Însă mă simt mai în siguranţă cu tine aici.

Îi dărui un zâmbet sfios.

— Mă bucur să aud asta, răspunse Daffin.

Să o ţină în siguranţă era prioritatea lui, dar începuse să aştepte cu nerăbdare şi discuţiile lor. Făcu semn cu capul către creaţia ei.

— Femeile de zăpadă sunt o tradiţie de-a ta. Mai ai şi altele?

— Familia noastră are tradiţia de a face schimb de mici cadouri în Ajunul Crăciunului. Nimic extravagant.

Privirea lui Daffin se abătu către pâlcul de copaci aflaţi la câţiva metri depărtare.

— Şi eu cu mama ne ofeream cadouri de Crăciun.

Nu recunoscuse asta în faţa nimănui până atunci.

Devenea din ce în ce mai uşor să împărtăşească lucruri cu Regina, dar amintirea îl făcu totuşi să simtă o durere în piept. Clătină din cap.

— Ce fel de cadouri vă faceţi?

Ea se dădu înapoi ca să privească printre gene nasul femeii de zăpadă, mută morcovul un pic spre stânga şi oftă.

— Unul dintre preferatele mele a fost un omuleţ din turtă dulce glazurat, pe care unchiul Edward mi l-a oferit când eram încă o copilă. L-am mâncat atât de repede, încât nimeni altcineva nici măcar nu a apucat să îl vadă. Bunica a râs ore întregi.

Regina îşi înclină capul într-o parte şi clipi din gene.

— Care a fost cadoul tău preferat?

Lui Daffin i se puse un nod în gât. Îşi frecă fruntea cu dosul mănuşii.

— Un pumnal. Mama mi l-a dat. În Ajunul acela dinaintea morţii sale. A fost ultimul cadou pe care l-am primit.

Regina înghiţi în sec.

— Din partea oricui? Până acum?

Daffin încuviinţă o dată din cap. Simţi o strângere de piept.

Regina păşi către el şi puse o mănuşă pe umărul lui.

— Vai, Daffin! Îmi pare atât de rău!

El clătină din cap şi se strădui să readucă jovialitatea în glasul lui.

— Spune-mi, *tu ce* îţi doreşti anul acesta de Crăciun, Regina?

Ea îşi ridică repede capul şi îl privi pieziş.

— Dacă ţi-aş spune că mi-aş dori să aflu mai multe despre tine?

El clătină din cap.

— Bănuiesc că este un cadou destul de uşor de oferit. Ce-ai dori să afli?

— Unde ai crescut? îl întrebă.

— În Londra.

Ea râse şi clătină din nou din cap.

— Da, mi-am dat seama, dar în care parte?

El îşi îngropă cizma în zăpada întărită şi trase adânc aer în piept.

— Belgravia.

Un fulger uşor de surpriză apăru în ochii Reginei când îl privi. Belgravia era o parte înstărită a oraşului. Poate nu la fel de înstărită ca Mayfair, dar destul de aproape.

— Belgravia? repetă. Atunci cum de nu ne-am întâlnit?

— Am locuit în Belgravia doar până la moartea mamei. Nu făcea parte din înalta societate.

În mod oficial.

— De ce nu?

Nu. Nu începea vorbă să explice locul mamei sale la marginea înaltei societăţi, indiferent cât de curioasă era Regina.

— Este o poveste lungă şi acum am eu o întrebare pentru *tine.*

— Foarte bine, presupun că aşa este corect. Care e întrebarea ta?

— Chiar ai de gând să te căsătoreşti cu lordul Dryden?

Zâmbetul ei păli.

— Am de ales? Este o lipsă considerabilă de bărbaţi celibatari în Surrey în perioada Crăciunului.

Încerca să fie amuzantă, dar Daffin nu râse.

O privi cu luare-aminte. Atenţia ei rămase aţintită asupra femeii de zăpadă.

— Aşadar, asta este? Ai de gând să renunţi? Nu mai cauţi dragostea?

Ea înşfăcă o bonetă verde de catifea dintr-o grămadă de lucruri aflate în apropiere, o aşeză pe capul femeii de zăpadă şi îi legă fundele sub bărbie.

— Nu mă gândesc la asta ca şi cum ar fi o renunţare. O iau mai mult ca pe o cedare în faţa sorţii.

— Asta nu pare să ţi se potrivească.

Nu îşi putu reţine urma de mânie din glas. Să o vadă pe această femeie frumoasă şi specială abandonându-se într-o căsătorie cu un bărbat care nu o aprecia… Daffin nu putea să îndure asta.

Ea se uită la el surprinsă.

— Asta este ceea ce spune Nicole.

— Nicole are dreptate, i-o tăie el.

Regina aşează două bucăţi de cărbune pe faţa femeii de zăpadă pentru a-i face ochii şi îşi şterse mănuşile una de alta, aparent terminându-şi misiunea.

— L-ai întâlnit vreodată pe contele de Dryden?

— Nu cred, răspunse Daffin.

Regina îşi trase peste urechi căciula roşie.

— Ei bine, eu da, de multe ori, şi este absolut... *de treabă.*

— Sună ca o recomandare uimitoare.

— Poate că este de ajuns să fie de treabă. Poate că să fie de treabă este totul. Ceea ce se aşteaptă de la mine este să mă căsătoresc cu contele de Dryden. Am amânat-o destul. A fost egoist din partea mea să cred că sunt specială.

El păşi înainte şi o prinse cu ambele mâini de sub coate. O privi fix în ochi.

— Regina, nu ai nici cea mai mică idee cât de specială eşti.

Capitolul 22

Regina urcă încetişor treptele către dormitorul ei. Daffin îi spusese că era specială. Îi înţelegea motivele pentru care nu dorea să se mărite cu Dryden. Înţelegea chiar şi cum era să îţi fie teamă că şi copiii tăi vor avea aceleaşi suferinţe ca şi tine. Atât de teamă, încât nici măcar nu îţi doreai să ai copii. Nu îşi dăduse niciodată seama că mai simţea şi altcineva la fel. Ce se întâmplase cu Daffin după ce mama lui murise? Rămăsese cu îngrozitorul său tată? Cum trebuie să fi fost asta pentru un băieţel? Se deschidea în faţa ei, dar încet. Ar fi vrut să îl întrebe de ce se aflase pe urmele mamei sale un ucigaş plătit, dar aceasta era o întrebare pentru o altă dată. Ca şi întrebarea

legată de locul în care ajunsese după moartea mamei sale.

Păruse un pic furios pe ea pentru că se părea că renunţase să-şi mai caute iubirea, lucru care nu avea nicio noimă, pentru că el însuşi zisese că nu credea în dragoste. Bărbatul perfect nu exista. Cel care o făcea să simtă fluturi în stomac nu era cel cu un titlu şi pământuri învecinate. Era o lecţie pe care o învăţase mult prea bine.

Intră în dormitorul ei, închise uşa şi se sui în vârful patului. Stătu în tăcere, holbându-se la focul din şemineu, până când auzi o bătaie în uşă.

— Regina? Pot să intru? strigă Nicole.

— Desigur.

Nicole deschise uşa şi intră. Veni lângă pat şi se aşeză pe marginea acestuia, cu şoldul spre Regina.

— Eşti bine, draga mea?

Regina expiră lung.

— Sincer, nu ştiu.

— Ce s-a întâmplat?

Regina îşi încrucişă calm mâinile în poală şi se holbă la baldachinul de deasupra.

— L-am sărutat pe Daffin. De două ori.

Un zâmbet viclean se strecură pe buzele lui Nicole.

— Mi s-a *părut* mie că am întrerupt ceva în bibliotecă noaptea trecută, dar nu am dorit să îmi vâr nasul.

— Este în regulă. Aveam nevoie să fim întrerupţi. Totul este atât de derutant. Nu ştiu ce să cred. El mă face să mă simt atât de… ah, nu pot să descriu. Tot ce ştiu este că doresc să îl sărut din nou.

Nicole o bătu uşurel pe genunchi.

— Ştiu, draga mea. Ştiu.

— Ţi-a spus vreodată ceva… în legătură cu ce s-a întâmplat cu familia lui?

— Nu prea multe. Nicole clătină din cap. Ştiu doar că mama lui a murit când el era mic. După aceea a mers la o şcoală cu internat.

— Ah.

Regina cugetă un moment la asta. Aşadar, nu fusese obligat să trăiască împreună cu îngrozitorul lui tată.

— Am impresia că nu a avut deloc o copilărie fericită, adăugă Nicole.

— Şi eu la fel.

Regina apucă o pernă şi o strânse la piept.

— Am făcut ce mi-ai sugerat. Am discutat cu el. Am încercat să îl cunosc şi am hotărât că îl plac. Îl plac *cu adevărat.* Dar nu sunt sigură dacă el nu este cu adevărat interesat de mine sau dacă doar crede că nu ar trebui să fie.

— Da. Acestea sunt două lucruri foarte diferite. Însă, dacă te-a sărutat de două ori, tind să cred că este vorba despre cea de a doua variantă, draga mea.

Regina expiră prelung.

— Am de gând să îl întreb.

— Cred că este o idee excelentă.

Nicole îi făcu cu ochiul.

Regina oftă.

— De ce nu poate viaţa să fie mai uşoară?

— Dacă ar fi mai uşoară, draga mea, cred că ar fi şi groaznic de plictisitoare.

Cele două femei făcură schimb de zâmbete.

— Acum, continuă Nicole. Să ne concentrăm asupra Crăciunului. Mark va fi curând aici şi ar trebui să fim cu toţii veseli şi bine dispuşi.

— Chiar ador Crăciunul, răspunse Regina înainte să îşi încreţească nasul. Măcar de n-ar veni la cină lordul Dryden.

Nicole îşi încrucişă braţele la piept şi bătu darabana cu vârfurile degetelor pe coate.

— Este regretabil. Îmi doresc ca unchiul Edward să se fi consultat cu mine înainte să îl invite, dar unchiul îşi face griji pentru tine. Nu poţi să îl condamni.

— Nu o fac, răspunse Regina. Serios. Poate că într-o zi voi învăţa să… îl iubesc… pe Dryden.

— Nu sunt sigură că aşa merge dragostea, zise cu blândeţe Nicole. Cel puţin, nu dragostea adevărată.

Regina îşi apăsă palmele pe ochi.

— Ah, destul cu contele de Dryden. Mă voi ocupa de el când voi fi nevoită să o fac. Mai degrabă aş discuta

despre cum aş putea să îl sărut din nou pe Daffin.

Starea de bună dispoziţie îi reveni.

— Vai de mine, bătu din palme Nicole. Pentru asta este vâscul.

Capitolul 23

În ziua de dinaintea Ajunului Crăciunului, Regina îşi vizită prietenii de la ţară şi pe arendaşii unchiului ei. Se duse să cumpere cadouri din sat. Îi recompensă pe servitori. Avu discuţii lungi şi plăcute cu bunica ei şi reuşi să se plimbe prin împrejurimi în căutarea unei ramuri proaspete de vâsc pe care, la căderea serii, i-o înmână fără întârziere lui Nicole, care promisese să se ocupe de toate.

Regina şedea în salonul din faţă, citind în mod ostentativ scrisori de la prieteni, dar mintea ei era în altă parte. O durea inima gândindu-se la un băiat de 11 ani care afla că mama lui fusese ucisă. Tocmai de Crăciun.

Îşi aminti de ziua aceea, de demult, când bunica venise în dormitorul ei ca să îi spună că părinţii ei nu aveau să mai revină niciodată acasă. Se juca cu păpuşile ei. După ce bunica părăsise încăperea în lacrimi, ea pusese păpuşile deoparte şi nu se mai jucase niciodată cu ele.

Cel puţin ea îi avusese pe bunica şi pe unchiul ei pe care să se sprijine. Părea că Daffin nu avusese pe nimeni. Acesta nu pomenise de niciun alt membru al familiei şi spusese că tatăl lui nu făcuse parte din viaţa sa. Ce însemna asta mai exact? Ce i se întâmplase lui Daffin? Îşi dorea cu disperare să afle răspunsurile la aceste întrebări. El avea nevoie de dragoste şi de sprijin.

Nu îl văzuse prea mult în ultimele zile. Nu existase nicio ocazie să îl prindă sub vâsc. Fusese ocupat în fiecare dimineaţă, făcând turul terenurilor moşiei. O supraveghea aşa cum un uliu îşi supraveghează puii. Regina rămase în casă, cântând la pian şi discutând cu unchiul Edward şi cu bunica. Nicole rămase şi ea în casă, încercând să facă

lucruri pe care le ura, cum ar fi să scrie scrisori şi să brodeze perne. După-amiezile, Nicole privea îndelung pe fereastră către nord. Regina aproape că putea să simtă dorul verişoarei sale. Lui Nicole îi era cu disperare dor de Mark. Acesta avea să fie aici seara următoare, la timp pentru a petrece Crăciunul alături de familie.

— Regina, strigă Nicole, care era cocoţată lângă fereastra din salonul din faţă.

— Da.

Regina intră în încăpere. Prin fereastră îl văzu pe Daffin mergând prin zăpadă spre uşa din dos.

— Ai nevoie de ceva, Nicole?

— Eşti drăguţă să verifici dacă mi-am lăsat broderia lângă intrarea servitorilor? Am fost acolo mai devreme ca să arunc un ochi afară.

Regina clătină din cap. Să rămână închisă în casă o ucidea pe verişoara ei. Şi-o imagina pe Nicole trăgând cu ochiul afară pe uşa din dos. Fără îndoială că îşi lăsase broderia acolo dinadins.

Regina se duse în partea din spate a casei. Când ajunse la intrarea servitorilor, privi la dreapta, apoi la stânga. Se aflau dulapuri de ambele părţi, dar nu era nici urmă de broderia lui Nicole.

O bucată de hârtie de pe dulap îi atrase atenţia. Numele ei era scris pe ea. Se încruntă şi o luă. Aruncă o privire pe fereastră. Daffin se îndrepta spre ea şi tocmai voia să intre pe uşa din faţa ei. Despăturind hârtia, văzu cuvintele: „Priveşte în sus” chiar în clipa în care Daffin deschise uşa şi păşi înăuntru.

Regina îşi ridică privirea spre ramura de vâsc atârnată deasupra capului ei. Daffin privi şi el în sus, apoi din nou în jos, la ea, cu o expresie bănuitoare pe chip.

Era limpede că îşi închipuia că ea plănuise acest moment. Cu toate astea, ea nu avea de gând să îl lase să îi scape. Inspiră adânc, se uită în ochii lui şi spuse:

— Sărută-mă. Este Crăciunul.

*

Daffin îşi ţuguie buzele. Într-adevăr, deasupra capetelor atârna o ramură de vâsc. Iar Regina, care stătea direct sub ea, era atrăgătoare. De fiecare dată când se aflaseră unul în compania celuilalt el sfârşise prin a o plăcea şi mai mult. Era dulce şi amuzantă şi grijulie şi amabilă. Se gândea la alţii mai mult decât la ea însăşi. La dracu', era dispusă să se mărite cu un bărbat pe care nu îl dorea pentru că voia ca unchiul ei să moară împăcat.

Gândurile pe care i le împărtăşise lui Daffin legate de faptul că dorea să îşi controleze propriul destin îl făcuseră să îşi dea seama cât de curajoasă era ea cu adevărat. Pentru o tânără cu statutul ei, să refuze să se căsătorească atâţia ani nu fusese uşor. Riscase să fie ostracizată de oamenii din lumea ei, dar ea fusese dispusă să rişte pentru a-şi lua propriile decizii în viaţă. O admira pentru asta.

Cu toate astea, părea să se afle la capătul puterilor. Responsabilitatea ei tacită o prindea din urmă şi părea resemnată în faţa sorţii. Daffin se hotărâse deja că întâi trebuia să îl întâlnească pe contele de Dryden înainte de a-şi da seama dacă o merită sau nu pe Regina. Daffin abia aştepta.

Daffin se uită la chipul frumos al Reginei. Aceasta privea în sus, spre el, cu un amestec de vulnerabilitate şi dorinţă în ochi. Nu trebuia să o sărute a treia oară. Primele două dăţi fuseseră o nebunie. Dar îşi *dorea* să o sărute. Şi apoi, ce rău putea face un mic sărut?

Aruncă o privire în jur să se asigure că nu îi vedea nimeni, apoi o trase la pieptul lui şi îşi coborî gura peste a ei. Ea oftă lipită de gura lui şi se sprijini de trupul lui, în vreme ce Daffin o strânse în braţe preţ de câteva momente preţioase. Când gurile li se despărţiră, el îi sărută şi obrazul.

— Crăciun fericit, Regina! murmură, înainte de a-şi aduna puterile şi de a se îndepărta.

Capitolul 24

— Dar, Daffin, au trecut câteva zile şi nu a existat niciun semn că ar fi cineva, insistă Nicole dimineaţa următoare.

Era lungită pe canapeaua din mijlocul salonului verde, cu o mână pe frunte şi bâţâind dintr-un picior.

— Nu mai pot sta înăuntru nicio clipă fără să înnebunesc. Nu doresc decât să fac o scurtă plimbare pe calul meu. Am nevoie de aer proaspăt. Cu disperare. *Te rog,* este Ajunul Crăciunului.

Regina şedea vizavi de Daffin, încuviinţând viguros din cap.

— Da, sunt de acord. Te rog, putem să mergem să călărim?

— Este în regulă să călăreşti în condiţia în care te afli? contracară Daffin, adresându-i-se lui Nicole.

Îşi ţinea piciorul încălţat în cizmă pe genunchi în timp ce o privea cu un amestec de bănuială şi toleranţă.

— Să alerg, nu, replică Nicole, cu glasul în continuare rugător. Dar o plimbare rapidă nu îmi va face deloc rău, iar Atalanta este un cal perfect dresat.

— Grimaldi nu ar dori ca niciuna dintre voi să meargă, răspunse Daffin.

Regina se opri şi îşi aşeză broderia în poală. Cugetă un moment asupra întrebării.

— Da, dar în toate aceste zile nu ai găsit nicio dovadă că am fost urmărite până aici. Aş zice că putem fi siguri că bărbatul care a încercat să îmi facă rău se află încă la Londra.

Daffin mormăi şi îşi frecă faţa cu mâna. Privirea i se plimbă de la o doamnă la cealaltă.

— Am sentimentul că voi regreta asta, dar fie. Însă insist să vă însoţesc.

— Nu m-am îndoit nicio clipă de asta, zise Nicole cu un zâmbet îngâmfat.

Se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre uşă.

— Merg să mă îmbrac în costumul de călărie.

*

După nicio oră, îmbrăcat în propriul costum de călărie, Daffin le însoţi pe Regina şi pe Nicole pe uşa din spate a conacului. Când porniră pe cărarea spre grajduri, Daffin se uită neliniştit împrejur. Nu îi plăcea ideea ca Regina să se afle în spaţiu deschis. Era adevărat că nu văzuse nici urmă de intrus de când se aflau aici, dar nu îi plăcea să îşi asume riscuri.

Nicole se roti în cerc şi trase în plămâni o gură sănătoasă de aer.

— Este atât de plăcut să fiu afară. Nici măcar nu mă deranjează că e atât de frig.

Regina izbucni în râs.

— Sunt de acord. A fost de-a dreptul sufocant în casa aceea.

El abia asculta. Era concentrat să îşi păstreze ochii şi urechile ascuţite, sensibile la orice zgomot ori mişcare. Servitorii obişnuiţi îşi vedeau de treabă. Ajunsese să îi cunoască pe toţi de-a lungul ultimelor zile. Nimic nu părea ieşit din comun.

— Serios, Daffin, nu se poate să crezi că cel care a tras ar putea fi tocmai aici. L-am vedea venind de la o poştă, spuse Nicole.

Daffin continuă să cerceteze ţinutul. Pajiştea era liberă şi plină de zăpadă neatinsă. Dincolo de ea, un pâlc de copaci. Nicole avea dreptate. Nimeni nu se putea apropia de casă fără să fie zărit, iar el îi pusese pe lachei şi pe rândaşi să stea de veghe 24 de ore din 24. Stătea el însuşi de pază în fiecare zi.

— Până când nu avem o idee cine este, nu ştiu de ce este în stare, ceea ce înseamnă că, dacă sunteţi afară, este posibil să fiţi în pericol.

Intrară în grajduri şi mirosul de fân proaspăt, piele şi cai le întâlni nările. Nicole făcu cu mâna unuia dintre grăjdari.

— Bună dimineaţa, Jacob. Ai pus şaua pe Atalanta?

Trimiseseră un lacheu să-i ceară grăjdarului să

înşeueze caii.

— Da, milady, răspunse grăjdarul. Se află chiar acolo, în boxă.

— Şi Excalibur? adăugă Regina.

Daffin îşi întoarse brusc capul spre ea. Ridică o sprânceană.

— Calul tău se numeşte Excalibur?

— Şi este fată, zise Regina încuviinţând. Eram un pic grandomană când eram mai mică.

Daffin clătină din cap şi rânji.

— Dă-mi voie să îmi salut fata, zise Regina, îndreptându-se spre boxă. Mi-a fost atât de dor de ea!

Acum, că se aflau în interiorul grajdului, Daffin se relaxă un pic, dar garda îi rămase ridicată. Urma să călărească în câmp deschis şi asta avea să fie periculos. Jacob ar fi trebuit să meargă cu ei pentru o protecţie suplimentară. Nu ar fi fost rău să aibă o altă pereche de ochi. Se întoarse să discute cu grăjdarul.

Un strigăt din partea Reginei îl făcu să se răsucească. Stătea lângă boxa calului ei, cu o mână la gură.

— Ce este? întrebă Daffin, apropiindu-se repede.

Regina arătă cu degetul spre şa. Daffin îşi întoarse privirea în direcţia pe care i-o indică. Îşi îngustă ochii. Între şa şi spinarea calului se zărea o bucată mică de carton.

Se întinse şi luă felicitarea. Doar şapte cuvinte erau mâzgălite pe ea.

„Sunt cu ochii pe tine, Lady Regina”.

Capitolul 25

Uşa de la intrare se trânti, şi Regina tresări. Ea şi Nicole aşteptau în salonul verde de ceea ce li se părea câteva ore. Nicole se plimba de colo-colo prin faţa şemineului, în vreme ce Regina stătea în picioare lângă uşă, aşteptând să se întoarcă Daffin. Doi lachei fuseseră postaţi la uşile salonului ca să se asigure că nimeni nu intra

sau ieşea, în afară de duce, de Lady Harriet sau de un servitor care primise aprobare. După ce le dusese pe doamne în siguranţă înapoi în casă, Daffin mersese înapoi la grajduri şi pe pajişte în căutarea unor urme în zăpadă, a oricărui semn lăsat de un intrus. Tocmai se întorsese.

Regina nu fusese niciodată mai speriată. Fusese atât de convinsă că aici era în siguranţă. Nu existase niciun semn că cineva îi urmărise din Londra, dar nu era greu de ghicit unde plecase, iar locul în care se afla conacul ducelui de Colchester nu era deloc un secret. Faptul că ştia că nebunul acela îi urmărise până la casa ei de la ţară făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Nu avea nicio noimă. Cine dorea să îi facă rău? Şi de ce?

Când Daffin intră în încăpere, Nicole se răsuci cu faţa spre el, cu ochii scăpărând.

— Nu îmi pasă că sunt însărcinată, Daffin. Doresc să te ajut. Nu pot să suport să mă gândesc că cineva stă la pândă pe proprietatea noastră. Sunt furioasă dincolo de orice cuvinte.

Daffin începu să se plimbe de colo-colo prin faţa şemineului.

— Înţeleg, Nic, dar trebuie să te gândeşti la prunc. Ia loc. Odihneşte-te. Te rog.

— Nu vreau să iau loc. Nu vreau să mă odihnesc.

Nicole aproape îşi rupse batista în două.

— Vreau să merg să îl găsesc pe omul ăsta şi să îl bat.

Daffin făcu semn spre canapea. Aşteptă ca ea să se aşeze înainte de a vorbi:

— Ştiu că nu eşti obişnuită să laşi pe alţii să facă lucrurile în locul tău, Nic, dar, în cazul acesta, trebuie să ai grijă de tine. Nu îţi pot îngădui să ajuţi la căutări când ai putea fi rănită. Ştii că ai da acelaşi sfat cuiva care s-ar afla în aceeaşi situaţie.

Nicole gemu.

— Bine. Sunt de acord, dar nu trebuie să îmi şi placă.

— Ai descoperit ceva?

Regina veni lângă Daffin. Scrută chipul acestuia. Era sumbru. Se scărpină la ceafă cu o mână.

— Sunt câteva perechi de urme în jurul grajdurilor. Toate duc spre şi de la casă… cu excepţia uneia.

— Unde au dus acele urme? întrebă Nicole, aplecându-se în faţă.

— Spre un pâlc de copaci din spatele grajdurilor, răspunse el. De acolo, dispar. Am interogat pe îndelete pe fiecare dintre servitorii de la grajduri. Cu toţii pretind că nu au văzut şi nu au auzit nimic.

Regina îşi încrucişă braţele la piept şi continuă să se plimbe în sus şi în jos, muşcându-şi vârful degetului.

— Cum se poate una ca asta? Dacă Jacob abia pusese şaua pe cal, trebuie să fi văzut ceva.

— Sunt de acord, răspunse Daffin. Cu toate astea, pretinde că nu era niciun bilet când a terminat să-l înşeueze pe Excalibur. Asta a fost cam cu un sfert de oră înainte să ieşim noi, din câte îşi aminteşte.

— Aşadar, avem de-a face cu cineva care s-a strecurat înăuntru şi apoi afară din grajduri în mai puţin de un sfert de ceas, în tăcere şi posibil fără să fie văzut.

Nicole trase de batistă.

— Se pare că avem de-a face cu un profesionist.

Daffin încuviinţă din cap.

— De asta mă tem.

*

Regina şi Nicole îşi petrecură restul după-amiezii în dormitorul lui Nicole, aşteptându-l pe Mark. Regina se simţea mai în siguranţă la etaj. Ştiind că bărbatul care încercase să îi facă rău se aflase atât de aproape, i se făcuse toată pielea de găină. Daffin Oakleaf era cel mai bun dintre agenţii de pe Bow Street. Avea să îl găsească pe făptaş. Dar avea nevoie de o pistă mai bună.

— Cine ar putea fi? întrebă Regina.

Vremea deveni mai rece după apusul soarelui, aşa că îşi trase un şal peste umeri. Se opri în faţa şemineului, frecându-şi mâinile una de alta.

— Nu ştiu, răspunse Nicole, dar oricine ar fi ar face

bine să se roage zeului infractorilor ca Daffin să îl găsească înaintea lui Mark.

Uşa de la intrare se trânti şi pe trepte răsună tropăit de cizme exact înainte ca uşa lui Nicole să se deschidă larg. Mark se grăbi spre pat şi o luă pe Nicole în braţe.

— Iubito, îmi pare rău că nu am fost acolo când nemernicul acela a tras asupra voastră.

Ochii lui Nicole se umplură de lacrimi şi se agăţă de haina soţului ei, pe care el nu se deranjase să şi-o scoată. Îşi închise ochii şi se lipi de el. Se îmbrăţişară preţ de câteva momente înainte ca Mark să se retragă şi să privească iubitor chipul soţiei sale.

— Te iubesc atât de mult, Nicole.

— Şi eu te iubesc, Mark, spuse ea, şi se sărutară cu pasiune.

Când cei doi se depărtară, Mark cercetă încăperea.

— Regina. Îmi pare rău că nu am fost acolo să te apăr. Eram atât de convins că Nicole era ţinta. Eşti bine?

— Da, răspunse Regina. Sunt.

— Unde este Daffin?

Mark atinse chipul soţiei sale cu dosul palmei.

— Eşti bine? Erai palidă când am intrat.

Nicole îl îmbrăţişă din nou, apoi bătu cu palma locul de lângă ea, pe pat.

— Mark, dragul meu, ia loc. Trebuie să îţi spun ceva.

Ochii lui se aprinseră.

— Dumnezeule. Nu. Copilul?

— Copilul este bine, răspunse Nicole. Şi eu, dar…

El îi scrută chipul.

— Spune-mi.

— Mai devreme l-am convins pe Daffin să ne îngăduie să ieşim călare, începu Nicole. Niciuna din noi nu mai suporta să stea închisă în casa asta, nici măcar o clipă.

— Aşa eşti tu, spuse Mark cu un zâmbet exasperat.

Nicole schimbă o privire neliniştită cu Regina.

— Când am ajuns la grajduri, am găsit un bilet pe şaua Reginei.

— Poftim?

De pe chipul lui Mark dispăru orice culoare.

— Ce spunea?

— „Sunt cu ochii pe tine, Lady Regina”.

Tresări.

— La naiba.

Mark se ridică şi începu să se plimbe prin dormitor, ca un leu în cuşcă. Îşi trecu mâinile prin păr.

— Mai este ceva, adăugă Nicole.

Mark continuă să se plimbe prin încăpere, dar umerii i se relaxară un pic.

— Ce anume?

Nicole trase adânc aer în piept.

— Daffin a zis că era un singur rând de urme care se îndepărtau de grajduri. Au dispărut într-un pâlc de copaci.

Mark îşi încleştă pumnii.

— Unul dintre servitori trebuie să îl fi văzut. Trebuie să îi aliniem şi să îi interogăm.

— Daffin i-a interogat deja temeinic pe servitorii de la grajduri. Niciunul dintre ei nu a văzut nimic, spuse Regina. Susanna şi doamna Bell, menajera, sunt singurii servitori pe care Daffin îi îngăduie în preajma mea în momentul de faţă. Niciuna dintre urmele din zăpadă nu era de cizme de femeie, în afară de ale noastre.

— Iubito.

Mark se duse la soţia sa şi o îmbrăţişă din nou.

— Ce vrei să fac?

— Doar strânge-mă în braţe şi haide să încercăm să avem o seară de Ajun plăcută.

— Pot face asta.

Aruncă o privire spre Regina.

— Nu te teme, Regina. Îl vom găsi pe lunaticul acesta, indiferent cine este el. Eşti în siguranţă.

— Mulţumesc, Mark. Ştiu că sunt. Am încredere totală în tine şi în Daffin. Deşi nu pot să nu îmi doresc, date fiind circumstanţele, ca unchiul Edward să îşi anuleze invitaţia la cină făcută unui anume conte.

— La cine te referi? întrebă Mark.

— A, avem o altă veste neplăcută, zise oftând Nicole.

Lordul Dryden vine mâine la cina de Crăciun... ca să îi facă curte Reginei.

Capitolul 26

— Crezi că vinovatul a rămas în grajduri? Nu s-a strecurat în casă, nu-i aşa? îl întrebă Grimaldi pe Daffin la un pahar de coniac în biroul ducelui.

— Mă îndoiesc, răspunse Daffin. Nu îmi închipui că ar fi fost atât de îndrăzneţ sau că ar fi reuşit să o facă fără să fie văzut. Oricine ar fi, acum se joacă cu noi. Vrea ca noi să ştim că se află aici.

— Dar de ce? Ce-ar avea de câştigat dându-se în vileag?

Grimaldi luă o gură de coniac.

— Asta este o întrebare bună.

După ce îl puse pe Grim la curent, cei doi bărbaţi conveniră să lase deoparte investigaţia pentru noaptea aceasta şi pentru ziua următoare, de dragul lui Nicole, dar niciunul dintre ei nu avea de gând să lase garda jos. Lacheilor li se spuse să nu o scape din ochi pe Regina. Aceştia stăteau de pază la uşa dormitorului ei chiar în timp ce Grimaldi şi Daffin stăteau de vorbă.

Odată cu căderea nopţii, tensiunea scăzu un pic pentru toată lumea, mai puţin pentru Daffin. Acesta privi scena domestică din salonul verde de la locul lui din prag, cu umărul sprijinit de tocul uşii. Ducele şedea în scaunul său cu rotile de lângă şemineu. Lady Harriet tocmai terminase de servit pe toată lumea cu vin fiert dintr-un bol de punci. Se aşeză pe canapeaua de catifea, lângă duce. Regina era cocoţată lângă ea. Nicole şi Mark şedeau vizavi de ele pe divan.

Daffin îşi privi cizmele. La anul, pe timpul acesta, aici avea să fie un prunc. Familia creştea. Cu toţii discutau şi râdeau şi cântau. O scenă de Ajunul Crăciunului perfectă. Aşa cum trebuia să fie Ajunul Crăciunului. Regina îl

întrebase dacă îşi dorea copii. El nu îşi îngăduise niciodată să se gândească la asta. Nu ştia cum funcţiona o familie fericită.

Aruncă o privire spre ea şi i se tăie respiraţia. Lumina focului se juca în părul ei, făcându-l să pară mătase albastră. Ochii îi dansau şi râsul ei lipsit de inhibiţii aducea puţină bucurie în inima lui. Sărutul lor de sub vâsc îl făcuse să îşi dea seama cât de periculos era să se apropie de ea. Chiar şi numai puţin. Dacă o săruta din nou, era posibil să nu poată fi în stare să se oprească. Fiind atât de aproape de ea, inspirându-i mirosul de mere, chiar şi atingerea buzelor ei moi peste ale lui, îl făcuseră să îşi dea seama că nu îşi dorea doar un strop din ea. Dorea mai mult. Iar aceasta era o dorinţă zadarnică şi ridicolă. Chiar dacă ea credea că îl dorea, ceea ce nu ştia despre el ar fi îndepărtat-o de el pentru totdeauna.

Când familia începu să îşi paseze cadourile pe care le cumpăraseră unul pentru celălalt, Daffin ştiu că era timpul să plece. Se retrase în umbre şi se îndepărtă uşor de uşă. Nu aveau să observe că el plecase. Nu avea niciun cadou pentru niciunul dintre ei şi, desigur, nici ei nu aveau vreunul pentru el. Locul lui nu era aici.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre bibliotecă şi coniacul despre care ştia că era într-un dulap de-acolo. Încăperea ca o peşteră era rece şi întunecată. Un foc ardea mocnit într-un şemineu uriaş. Un contrast absolut faţă de căldura şi iubirea din salonul verde. Daffin aprinse o pereche de lumânări şi îşi croi drum spre dulap. Tocmai îşi turnase un pahar de coniac când uşa se deschise în spatele lui.

— Iată-te, se auzi glasul voios al Reginei.

Se întoarse şi o privi traversând podeaua ca să vină lângă el. Purta o rochie de culoarea rubinului cu o fundă albă strălucitoare în jurul corsetului şi o alta asortată în părul ei negru. Într-o mână avea un cadou împachetat. Era o cutie mică, înfăşurată în hârtie argintie, cu o fundiţă verde smarald deasupra. În cealaltă mână avea un pahar cu vin fiert.

— Nu am vrut să întrerup sărbătoarea familiei tale, spuse fără rost Daffin.

Ea se opri înaintea lui şi mirosul de mere îi lovi nările. Mădularul i se întări. Îşi feri privirea. Cât de deplasat putea să fie? Era Crăciunul, iar el se afla în misiune.

— Nu ai întrerupt nimic, zise ea încetişor. Ar fi trebuit să ni te alături.

— Nu îmi place Crăciunul, spuse el.

— Ştiu. Dar sper că vei accepta asta… din partea mea.

Îi întinse cadoul.

El înghiţi în sec.

— Este… pentru mine?

Nu îl luă. Îl privi îndelung, ca şi cum ar fi fost un şarpe încolăcit.

— Da. Este pentru tine.

Îi dărui un zâmbet care făcu ca gândurile lui să ia razna. Ar fi vrut să o sărute din nou.

— Eu nu ţi-am luat nimic, răspunse el, cu gâtul neaşteptat de uscat.

Zâmbetul Reginei deveni poznaş.

— Putem discuta despre cadoul tău pentru mine după ce deschizi asta.

El arcui o sprânceană.

Ea nu aşteptă un răspuns.

— Atunci haide!

Îl apucă de mână, trăgându-l spre canapeaua de piele din mijlocul încăperii. Se aşeză ea mai întâi, punând cadoul alături, apoi bătu cu palma locul gol de lângă ea.

— Aşază-te.

Daffin o ascultă şi îşi mută paharul de coniac în cealaltă mână. Se lăsă pe canapea, luă o gură sănătoasă pentru a se îmbărbăta şi lăsă paharul pe masa din faţa lor. Apoi trase adânc aer în piept, luă cadoul cu ambele mâini şi îl puse în poală.

Nu se grăbi, dezlegând cu grijă funda şi trăgând de capete ca să se desfacă. Dintr-un anume motiv, dorea să savureze momentul. O emoţie ciudată i se cuibări în piept.

Ridică încetişor capacul cutiei şi se uită înăuntru. Era plină de ziare făcute bucăţele. Prin mintea lui fulgeră viziunea ultimei dăţi în care primise un cadou. Alungă sălbatic amintirea şi se strădui să pipăie printre hârtii până când mâna lui atinse ceva tare. Îl apucă şi scoase un... pumnal. Un pumnal frumos din argint cu ceea ce păreau a fi safire adevărate pe mâner.

I se tăie respiraţia. I se strânse inima. Înghiţi din nou în sec.

— De unde... de unde l-ai luat?

— Din sat. Dintr-o prăvălie micuţă din sat. După ce mi-ai spus despre primul pe care l-ai primit, l-am văzut pe acesta şi nu m-am putut abţine. Sper că îţi place.

— Să îmi placă? Se holbă la cuţitaş, fără să vadă. Da. Îmi place. Foarte mult.

Era cel mai amabil şi cel mai frumos lucru pe care îl făcuse cineva vreodată pentru el. Ea îl ascultase... şi îşi amintise.

— Mă bucur. M-am gândit că poate vei crede că sunt prea îndrăzneaţă. Îi aruncă timidă o privire, cu obrajii aprinşi. Dar mi-am zis că am fost deja necuviincioşi unul cu celălalt. De ce să ne oprim acum?

I se puse un nod în gât. Încercă să zâmbească, dar nu reuşi. În schimb, cercetă privirea ei strălucitoare.

— Foarte amabil din partea ta, Regina. Îţi sunt recunoscător. Pe buzele lui apăru un zâmbet. Ce-ai dori de Crăciun din partea mea? o întrebă, aplecându-şi capul într-o parte şi privind-o.

Aproape că spera ca ea să îşi repete cererea pentru un sărut.

— Aşadar, de obicei nu faci nimic de Crăciun? îl întrebă, ignorându-i dinadins întrebarea.

Daffin răsuci pumnalul din poală.

— A, Fielding mă invită la el acasă, dar nu accept niciodată.

— Preferi să fii singur?

El slobozi un oftat.

— Ziua aceasta îmi aduce multe amintiri neplăcute.

— Înţeleg. Întinse mâna şi o strânse pe a lui. Şi eu sunt de obicei tăcută şi retrasă în ziua în care comemorez moartea părinţilor mei.

El nu avu nevoie să spună nimic. Amândoi ştiau. Era o zi care ardea în amintirea ta pentru totdeauna, chiar dacă voiai sau nu.

După câteva momente de linişte, Regina clătină din cap.

— Am descoperit că să înlocuieşti o amintirea neplăcută cu una bună este mult mai satisfăcător decât să te ascunzi în umbrele celei neplăcute pentru totdeauna.

Daffin îi cercetă chipul. În ciuda suferinţei ei, era veselă şi plină de speranţă. Nu avusese o viaţă absolut fericită, aşa cum bănuise el la început, şi aveau mai multe în comun decât crezuse… fără părinţi, fără fraţi sau surori şi copilării singuratice petrecute dorindu-şi ca lucrurile să fi fost diferite faţă de cum erau. Dar niciun număr de lucruri pe care le aveau în comun nu ar fi putut să reducă prăpastia dintre statutelor lor în viaţă. El era un investigator plătit, iar ea era nepoata unui duce. El era ceva ce ea nu putea niciodată să accepte. Puteau fi prieteni, dar nu puteau fi nimic mai mult.

— Îţi mulţumesc.

Puse pumnalul înapoi în cutie şi o ridică. Care era protocolul potrivit atunci când nepoata unui duce îţi făcea cadou un pumnal minunat? Ce-ai fi putut să-i spui unei femei care a văzut dincolo de zidul tău de apărare şi direct în inima ta?

Un zâmbet viclean apăru pe buzele ei ispititoare.

— Acum sunt gata să îţi spun ce cadou mi-ar plăcea.

— Ce?

Dar Daffin ştia deja ce dorea ea de la el. Un cadou pe care el *nu* ar fi trebuit să îl ofere, dar pe care nu se putea abţine să nu-l dorească.

— De data aceasta doresc mai mult decât un sărut din partea ta. Doresc să îmi spui ce simţi cu adevărat pentru mine.

Capitolul 27

Daffin se apropie mai mult de ea, iar ea îi inspiră colonia condimentată. Mirosea ca lemnele din şemineu, ca un balsam. Îl inspiră pe el, căldura şi apropierea lui. Numai asta fu aproape destul să îi facă degetele de la picioare să i se încovoaie. Mai înainte nu avusese emoţii, dar acum stomacul i se zvârcolea.

El reduse spaţiul dintre ei, îi luă mâinile în ale lui şi îi mângâie palmele, masându-i mijlocul lor cu degetele mari, în cercuri micuţe. Fiori se împrăştiară iute pe spinarea ei. El se aplecă şi respiră profund lângă urechea ei.

— Miroşi a mere. Ştiai?

Ea clipi spre el.

— A mere?

— Da. A mere roşii delicioase.

— Te rog să nu îmi spui că te gândeşti la mine ca la un măr.

— Nu, am o părere mult mai bună despre tine decât faţă de un fruct comun.

— Bănuiesc că mă bucur să aud asta, dar aştept să îmi spui ce simţi pentru mine?

Buzele lui plutiră aproape de urechea ei, vocea fiindu-i o şoaptă răguşită:

— Dacă ţi-aş spune că toată ziua m-am gândit să te sărut din nou?

Respiraţia ei deveni sacadată.

— Chiar… chiar aşa?

— Da.

— De ce?

— Pentru că arăţi ca o zeiţă coborâtă din Olimp?

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Nu este un lucru foarte original ceea ce spui.

— Scuzele mele. Se pare că apropierea ta mă face să nu fiu original.

Buzele lui atinseră pielea fină de sub urechea ei. Ea se

cutremură şi îşi închise ochii. Un val de căldură îi alergă prin trup şi se strânse în spaţiul intim dintre picioarele ei.

— Ah, eu…

— Ce? şopti el, mutându-şi buzele mai sus pe gâtul ei.

Mâinile lui le lăsară pe ale ei şi se ridicară ca să îi cuprindă obrajii. Gura i se plimbă pe pielea sensibilă a gâtului ei. Îi sărută partea de sub bărbie, apoi se mută la colţul gurii. Îi muşcă uşor buza de jos, sugându-i rotunjimea, în vreme ce ochii ei rămaseră închişi.

Apoi limba lui îi despărţi buzele şi pătrunse cu abilitate înăuntru. Gura i se înclină îndrăzneţ peste gura ei, în timp ce mâinile lui puternice se ridicară ca să îi ţină capul nemişcat. Fu un sărut nesfârşit şi ameţitor, menit să seducă. Când, în cele din urmă, îşi coborî mâinile de pe obrajii ei şi îşi retrase buzele, respira gâfâind, ca şi ea.

— Ei bine, zise cu un zâmbet triumfător pe buze.

— Ei bine, ce? şopti ea, incapabilă să înţeleagă ce o întrebă el după *asta.*

— Răspunde asta întrebării tale?

— Absolut deloc!

— Poftim?

De data asta, el clipi.

— Doresc să ştiu dacă *nu* eşti interesat de mine sau dacă pur şi simplu crezi că nu ar trebui să fii interesat.

Daffin îşi scărpină obrazul.

— Cât de mult ai băut în seara asta?

— Doar un pahar şi jumătate de vin fiert. Am băut mult mai mult în Londra, la cine plictisitoare. Nu îţi face griji: sunt complet lucidă, îşi ridică paharul. Dar încerci din nou să schimbi subiectul, iar eu…

— Nu. Promit că nu.

— Atunci dă-i drumul. Răspunde-mi la întrebare.

Se dădu mai aproape de ea şi îşi aşeză mâinile pe şoldurile ei.

— Adevărul este că sunt interesat. Prea interesat. M-am gândit că poate faptul că te-am sărutat de atâtea ori ar fi putut să mă dea de gol. Rânji. Dar ai dreptate. Cred că nu ar trebui să fiu.

Ea îşi ridică bărbia cu o privire sfidătoare în ochi.

— Dar de ce crezi că nu ar trebui?

El îşi trecu o mână peste frunte.

— Păi, să vedem: logodna ta iminentă, prietenia mea cu vărul tău şi... Trase adânc aer în piept. Este de ajuns să spun că nu sunt cine crezi tu că sunt.

Ea se întinse şi îi cuprinse obrazul.

— Ştiu cine eşti, Daffin. Şi te *doresc.* Spune-mi că nu mă doreşti şi tu şi nu voi mai aduce niciodată vorba despre asta.

El îi ridică bărbia între degetul mare şi arătător.

— Iubire, ai putea să ispiteşti şi un sfânt. Bineînţeles că te doresc.

Un zâmbet lent, satisfăcut se întinse pe chipul ei.

— Ce-ai spune dacă ţi-aş zice că doresc mai mult?

El îşi lipi fruntea de a ei. Raţiunea lui îl avertiză, dar emoţiile sale ignorară avertismentul.

— Aş spune să vii în dormitorul meu după miezul-nopţii.

*

Daffin o însoţi pe Regina înapoi în salonul în care familia ei o căuta, fără îndoială. Apoi merse în dormitorul lui, unde îi fu foarte greu să îşi facă erecţia să se domolească. Fără îndoială că făcuse o greşeală când o invitase în dormitorul lui, dar ea dorea mai mult, şi el la fel. Putea, în final, să admită asta faţă de el însuşi. Nu avea nici cea mai mică intenţie să îi ia virginitatea. Asta ar fi fost prea mult, dar o putea atinge. Îi putea face trupul să cânte de plăcere. Dorea să îi ofere asta. Se holbă în întuneric, sorbindu-şi coniacul şi amintindu-şi de felul în care simţise trupul Reginei lipit de al lui, de gura ei moale şi de gemetele uşoare pe care le scotea ea din adâncul gâtului. Doamne, cât o dorea! Nu îi mai păsa că nu era corect.

La ceva timp după miezul nopţii, o bătaie uşoară în uşă lui îl trezi brusc din reverie. Începuse să creadă că ea se răzgândise. Începuse să creadă că ea *ar fi trebuit* să se

răzgândească. Ştia al naibii de bine că nu ar fi trebuit să deschidă uşa. Chiar în timp ce îşi spunea asta, se îndrepta direct spre uşă. Inspirând adânc, o deschise larg.

Regina stătea în coridor, în cămăşuţa ei de noapte, cu un halat aruncat peste umeri şi cu paharul de vin încă în mână. Părul ei negru minunat era desfăcut, curgându-i pe spate. Lui i se uscă gura.

— Pot să intru? şopti ea.

El aruncă o privire de-a lungul coridorului în ambele direcţii, ca să se asigure că era liber, apoi o trase în încăpere. Dacă ar fi fost prinsă în halul în care se afla de dezbrăcată, chiar şi doar vorbind cu el, ar fi fost ruinată.

În clipa în care închise uşa în urma ei, buzele lui coborâră peste ale ei. Avea gust de vin fiert şi de inocenţă. Cămăşuţa ei de noapte îi îmbrăţişa curbele. Materialul diafan îl făcea să îi lase gura apă. Dorea să îşi plimbe mâinile pe tot trupul ei. Dorea să o ducă în braţe în patul lui şi să nu îl mai părăsească niciodată.

Se strădui să se smulgă de lângă ea şi o ţinu la distanţă de un braţ.

— Nu te-ai răzgândit?

— Sigur că nu.

Merse alene spre pat şi lăsă să îi cadă de pe umeri halatul, rămânând îmbrăcată doar în cămaşa de noapte.

— Sărută-mă din nou.

Îi făcu semn cu degetul.

— Un sărut care să facă să mi se încovoaie degetele de la picioare, dacă eşti amabil.

El chicoti şi merse să i se alăture lângă pat.

— Bine.

— Iar eu…

— Taci. Ai câştigat. Acum o să te sărut.

Daffin era mort după ea. O trase în braţele lui şi îşi coborî buzele peste ale ei, reducând-o la tăcere. Gustul de vin fiert avea să-l excite mereu de-acum încolo.

Ea îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi se ridică pe vârfuri ca să îi întâmpine sărutul. Ultimul lor sărut fusese fierbinte. Acesta era arzător. Nu numai că îşi depărtă

buzele pentru el. Ci cu îndrăzneală îşi vârî limba în gura lui. Mâinile îi urcară şi i se înfăşurară la ceafa lui, ţinându-l pe loc ca şi cum nu şi-ar fi dorit să se sfârşească vreodată. Piciorul îi lunecă peste piciorul lui, genunchiul frecându-i-se în sus şi în jos de coapsa lui. El fu sigur că avea să ia foc.

Când se retrase în cele din urmă, inima îi bubuia. Se uită la ea de parcă un unicorn apăruse în dormitorul lui. Cine era femeia aceasta splendidă şi ce făcuse el ca să merite măcar o clipă în compania ei?

Ea se dezlipi de el şi se căţără pe pat.

— Iisuse Hristoase, şopti el.

Îşi lăsă privirea în podea, cu mâinile pe şolduri. Nu avea să supravieţuiască. Când se uită din nou la ea, ea îşi coborâse umărul cămăşuţei şi descoperise un umăr catifelat.

— Ce faci?

Vocea lui tremură.

— Nu ai spus că nu dai niciodată înapoi în faţa unei provocări?

— Care este provocarea? o întrebă.

— Atinge-mă.

— Cu plăcere.

Nu dorea să îi dea drumul. O dorea cu fiecare părticică din sufletul lui.

Daffin îşi scosese de mult cizmele şi lavaliera. Purta doar pantalonii şi cămaşa când se sui în pat pentru a o înfrunta. Stăteau amândoi în genunchi, privindu-se intens unul pe celălalt. Îşi dorea să îi sfâşie cămăşuţa de pe trup şi să se îngroape înăuntrul ei. În schimb, o lipi de el şi se coborî încetişor deasupra ei, cuprinzându-i capul cu palmele. O sărută din nou, un sărut fără de sfârşit care nu reuşi deloc să îi micşoreze erecţia dezlănţuită. Când îşi luă, în cele din urmă, buzele de pe ale ei, Regina îşi lipi fruntea de a lui.

Mâinile lui se aşezară pe umerii ei. Îşi îngropă chipul în gâtul ei, inspirându-i mireasma înnebunitoare. Apoi îşi coborî capul pe locul aflat imediat deasupra sânilor, lingând pielea fină descoperită de cămaşa de noapte. Îi coborî

corsetul. Buzele îi găsiră sfârcul unui sân perfect şi se închiseră în jurul lui şi supseră, muşcând cu blândeţe şi trăgând de el.

Reginei i se opri respiraţia. Degetele i se încurcară în părul lui, trăgându-l spre ea. Spatele i se arcui şi părul îi căzu în valuri negre şi mătăsoase.

El o întinse pe spate şi se puse deasupra ei, lăsându-şi privirea să i se plimbe peste sânii ei. Dumnezeule, visase la sânii aceştia. Îl copleşi cu atenţie pe primul, apoi pe celălalt, în vreme ce ea gemea din adâncul gâtlejului, înnebunindu-l. Ea îşi ridică un genunchi şi îşi încolăci un picior în jurul şoldurilor lui, cămaşa de noapte ridicându-i-se până la coapse. El nu dorea să se oprească. Cel puţin, nu încă.

— Regina, şopti. Eşti bine?

— Da, te rog să nu te opreşti.

Mâna lui înaintă pe trupul ei, mângâindu-i şoldul şi abdomenul plat înainte de a-i sălta cămaşa pentru a găsi locul perfect dintre picioarele ei.

Îşi trecu degetele de-a lungul îmbinării sexului ei şi îi depărta buzele pentru ca, încet-încet, să afunde un deget înăuntrul ei. Regina. Dulcea Regina. Era strâmtă şi fierbinte şi udă.

Îşi retrase degetul şi apoi îi alunecă din nou înăuntru, imitând o mişcare după care şoldurile lui tânjeau cu disperare. Ochii ei se lărgiră. Capul i se zbătu pe cearşafuri. El se aplecă deasupra ei ca să îi privească chipul în timp ce îşi mişca degetul în ea.

— Daffin, gemu ea. Te doresc.

El se aplecă şi îi acoperi gura cu a lui.

— Spune-mi, Regina, şopti. Spune-mi ce doreşti.

Mai era un lucru pe care el i-l putea oferi, ceva incredibil de intim şi de încântător. Lăsându-se pe genunchi, îi ridică cămaşa de noapte peste coapse şi îşi aşeză capul între picioarele ei. Apoi, întâlnindu-i privirea uimită pentru o ultimă oară şi descoperind acolo excitaţie, în loc de îngrijorare, îşi coborî uşor gura spre ea. Prima oară când o gustă fu divin. O linse adânc, în timp ce ea icni.

— Ah.

În loc ca ea să îşi strângă picioarele şi să îl împingă aşa cum se gândise el că ar fi putut să facă, ea îşi depărtă larg picioarele şi îl apucă de cap.

— Mai mult, strigă cu glas gutural.

El zâmbi lipit pe carnea ei şi îi sărută pielea mătăsoasă a coapsei, înainte de a-şi trece languros limba peste mijlocul ei. Chiar şi când făceau dragoste, ea îl surprindea. La naiba! Era atât de excitat, încât îl durea. Se frecă un pic de saltea, ştiind că de data asta nu era vorba despre el şi încercând să îşi ţină în frâu pornirea dulce, primitivă.

Impulsionat de gustul ei, disperat să o revendice şi ştiind un singur mod de a o satisface şi de a o lăsa totuşi întreagă, o asaltă cu limba, îi exploră căldura strâmtă cu mişcarea înceată şi neînduplecată a degetului, până când coapsele ei se ridicară să îi urmeze fiecare mângâiere. Apoi îi găsi micul miez aflat în partea de sus sexului ei şi îl supse uşor în gura lui.

Regina strigă. Degetele i se strânseră în părul lui, iar coapsele i se cutremurară. Spinarea i se arcui de pe saltea datorită forţei cu care se eliberă. Daffin nu încetini până când ea nu îi şopti numele şi nu se prăbuşi pe perne.

Îşi îndreptă spatele, gâfâind, în timp ce îi cercetă neliniştit chipul. Din colţurile ochilor ei se scurgeau lacrimi, dar erau lacrimi de uimire, nu de groază. Cu respiraţia tăiată, Daffin slobozi un hohot de râs de uşurare, de bucurie. Îi dăruise cea mai mare plăcere. Făcând asta – în ciuda durerii fără răspuns din propriul trup –, îşi oferise lui însuşi acelaşi lucru.

Daffin se ridică şi se lungi alături de ea, apoi îi trase în jos cămaşa de noapte, ca să o acopere. Rămase tăcut până respiraţia ei reveni la normal. Stătu lungit pe spate şi se holbă la baldachinul de deasupra capetelor lor, dornic să îşi aducă propria dorinţă înapoi, într-un loc în care să o poată controla.

În cele din urmă, o trase şi o lipi strâns de el, sărutându-i urechea.

— Ce crezi?

Ar fi dat orice să se îngroape în ea, dar nu aveau să ajungă niciodată mai departe de atât. Poate că nu ar fi trebuit să aştepte atâta timp să facă asta. Fusese în stare să îi provoace plăcere fără să o ruineze. Compromisul perfect între dorinţa ei şi nevrednicia lui.

Regina clipi o dată, de două ori. Apoi îşi închise ochii, se mişcă până când ajunse cu faţa spre el şi se întinse ca o pisică satisfăcută.

— A fost cel mai extraordinar lucru care s-a întâmplat vreodată cu trupul meu.

El rânji, îi luă mâna şi îi sărută dosul palmei.

— A fost plăcerea mea, milady.

— A fost plăcerea *mea.*

El râse şi îi dădu o buclă neagră la o parte de pe obraz.

— A fost cum te-ai aşteptat?

Curiozitatea îi dădu ghes să întrebe.

— Nu. Clătină din cap. A fost mai bine decât mă aşteptam. Mult mai bine.

El îi mângâie obrazul cu încheietura unui deget.

— Nu mă face să fiu arogant.

— Ar trebui să fii arogant după *treaba asta.*

El se ridică într-un cot şi îi cercetă chipul, devenind serios.

— Regina, trebuie să fii de acord, nu putem face mai mult decât atât şi nu trebuie niciodată să îngăduim să se întâmple din nou.

Se ridică şi ea într-un cot şi se holbă la el.

— Nu sunt deloc de acord cu aşa ceva.

Capitolul 28

Razele soarelui pătrunseră prin ferestrele dormitorului ei. Regina se rostogoli şi îşi aruncă braţul peste ochi. Inima îi bubuia. Gemu. Amintirea a ceea ce se petrecuse noaptea

trecută îi galopa în creier, îşi trase braţul de pe faţă şi sări în picioare, apoi gemu din nou când lumina puternică a soarelui îi lovi ochii.

Ah, Dumnezeule mare, ce făcuse noaptea trecută cu Daffin! Un zâmbet uşor îi curbă buzele.

Se simţise minunat. Mai mult decât minunat, de fapt. Îi veni în minte cuvântul *magnific,* dar dorea şi mai mult. Nu se putuse abţine. Iar Daffin o dorise şi el noaptea trecută. Simţise asta. Dorise să îl atingă, dar el refuzase.

După ce îi dăruise cea mai satisfăcătoare experienţă fizică din viaţa ei, o ridicase din patul lui, o făcuse să stea în picioare, îi aranjase cămaşa de noapte şi îi strânsese ferm cordonul de la halat. Apoi îşi scosese capul pe uşă, verificase coridorul şi o întrebase în şoaptă:

— Cât de departe este dormitorul tău?

— Doar patru uşi la dreapta.

Se ţinuse cu mâna de perete, încă ameţită de la vin şi de la făcut dragoste.

El o apucase de mână şi o trăsese repede în coridor şi spre camera ei. Făcuse semn cu capul spre uşă, aşteptând confirmarea ei, iar ea încuviinţase. Deschisese uşa şi o băgase înăuntru.

— Noapte bună, Regina, îi spusese, sărutându-i mâna întinsă. Crăciun fericit! Somn uşor!

Apoi uşa se închisese în nasul ei, iar el dispăruse.

Se întorsese cu faţa spre patul ei, îşi întinsese mâinile în aer şi şoptise: „Crăciun fericit mie!”, înainte de a se strecura între cearşafurile moi şi reci. Clipi în întuneric preţ de o clipă sau două, simţindu-se de parcă zbura pe un nor şi se scufundă iute într-un somn adânc, în care visă despre Daffin şi gura şi mâinile lui magice. Nu dorea să se trezească. Nu după toate astea.

Acum se holba la tavanul dormitorului ei, cu obrajii arzându-i. Avea să fie nevoită să dea ochii cu el astăzi, după ce făcuseră împreună toate lucrurile *acelea,* iar gura lui fusese pe locuri pe care ea nu era sigură nici măcar că şi le *văzuse* vreodată.

Dacă asta nu era de ajuns, mai exista un motiv pentru

care nu s-ar fi dat jos din pat astăzi. Cina de Crăciun... alături de contele de Dryden.

Întâlnirea nu avea cum să nu fie stânjenitoare, mai ales când în mintea ei se tot repetau scene din timpul pe care îl petrecuse în patul lui Daffin.

Oftă şi se împinse pe palme. Era bine să termine odată cu ziua aceasta. Aruncă deoparte cuverturile şi sună după Genevieve. Ceasul de pe poliţa şemineului arăta că deja întârziase la micul dejun de Crăciun.

În mai puţin de o jumătate de oră, intră calmă în salonul pentru micul dejun, îmbrăcată într-o rochie albă de satin cu un cordon roşu în jurul taliei. Nicole şi Mark se aflau acolo, la fel şi Daffin.

Îşi strânse buzele şi se strecură în tăcere pe scaunul de lângă Nicole.

— Bună dimineaţa şi Crăciun fericit! zise Nicole.

— Bună dimineaţa. Crăciun fericit! răspunse Regina, sperând că urarea avea să fie de ajuns pentru întreaga masă.

Ceru unei servitoare o ceaşcă de ceai înainte de a îndrăzni să arunce o privire spre Daffin. Acesta îşi devora ouăle, cu un zâmbet pe buze de parcă nu avea nicio grijă pe lume.

Pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva visase întregul episod de astă-noapte. Apoi însă privirea lui o întâlni pe a ei, iar el îi făcu un semn inconfundabil cu ochiul. Luă o gură de ceai.

— Ţi-au plăcut cadourile pe care le-ai primit de Crăciun? o întrebă Mark, făcând ca Regina să se înece cu băutura, iar zâmbetul intim al lui Daffin să se lărgească.

Nicole se uită cu ochii mijiţi când la unul, când la celălalt.

— Da... a, mi-au plăcut. Foarte mult, reuşi să îngaime Regina.

— Care a fost cadoul tău preferat? o îmboldi Mark.

— Da, *Lady* Regina, întrebă Daffin, luând o altă gură uriaşă de ouă. Care a fost cadoul preferat?

Regina sorbi din ceai. Apoi încă o dată. Era evident că

lui îi făcea foarte mare plăcere situaţia aceasta.

— Nu cred că aş putea alege doar unul, reuşi ea să răspundă, în cele din urmă.

— Sper că ţi-a plăcut Ajunul Crăciunului, adăugă Nicole. Pentru că am vorbit de dimineaţă cu unchiul Edward şi încă aşteaptă vizita lordului Dryden.

— Minunat, răspunse Regina, dându-şi ochii peste cap.

*

Contele de Dryden sosi imediat după prânz şi fu poftit în salonul verde, unde fu numaidecât întâmpinat de duce, de Lady Harriet şi de Mark.

Regina stătea în picioare jos, la baza scării, alături de Nicole, făcând tot posibilul să întârzie să petreacă timp cu omul. Toată dimineaţa nu reuşise să vorbească cu Daffin. Imediat după micul dejun, acesta plecase spre grajduri, zicând ceva despre cum intenţiona să cerceteze din nou terenurile în căutarea vreunui semn lăsat de intrus. Nu că Regina ştiuse ce i-ar fi spus lui Daffin dacă ar fi *avut* ocazia să discute cu el. Mai exact ce anume se spunea după o noapte ca aceea? „Mulţumesc” părea insuficient. „Să o mai facem din nou” părea disperat. Se hotărî să îşi facă griji pentru asta mai târziu. Mai întâi, trebuia să supravieţuiască după-amiezii petrecute în compania lordului Dryden.

— Dă-i drumul, o îndemnă Nicole, făcând semn din cap spre uşa salonului verde. Mai bine termini cu asta.

— Ţie îţi este uşor să vorbeşti, răspunse Regina zâmbind.

— Nu te teme. Nicole o bătu uşurel pe braţ. Eu şi Mark te vom ajuta să întreţii conversaţia. O să se termine repede.

Regina încuviinţă din cap.

— Ştiu. Sunt absolut năroadă, dar el este pur şi simplu…

Lăsă fraza în aer, dar în minte îi veniră cuvintele, *nu Daffin.*

— Fii doar tu însăţi, fermecătoare ca de obicei, şi prefă-te că nu ai nici cea mai mică idee de ce a venit. Asta a funcţionat pentru tine în trecut, nu-i aşa?

Regina aruncă o privire cu colţul ochiului spre Nicole.

— Evident nu destul de bine, altfel nu ar fi revenit.

Nicole râse.

— Fii fermecătoare, dar nu prea fermecătoare. Nu ai dori să îl încurajezi.

Regina îşi trase mănuşile până la coate.

— Cred că aş putea să mârâi la el şi să scrâşnesc din dinţi, şi tot nu ar fi descurajat.

Nicole îşi frecă mâinile una de alta.

— O! Asta nu este deloc o idee rea. Ai putea să capeţi un obicei prost. Poate să râzi ca un măgar?

— Sau să îmi sorb supa? adăugă Regina.

— Nu, draga mea. Nu sunt sigură *că eu* aş putea suporta asta, răspunse verişoara sa râzând din nou.

Se îndepărtă câţiva paşi, apoi se întoarse.

— Am o idee. Eu îl voi întreba ce îi displace, apoi tu poţi începe să faci lucrurile acelea.

— Oh, asta chiar este inteligent, consimţi Regina. Bun plan. Să mergem.

De îndată ce intrară în încăpere, lordul Dryden se ridică în picioare. Era înalt şi putea trece drept chipeş, cu părul castaniu-deschis şi cu ochi căprui. Purta o vestă verde şi o haină neagră şi arăta perfect ordonat şi prezentabil. Cu toate astea însă, stomacul ei, cu siguranţă, nu se zvârcoli când îl văzu.

— Ah, Lady Regina. Iată-vă. Îi făcu o plecăciune. Sunt încântat să vă revăd. Crăciun fericit!

— Crăciun fericit, milord!

Regina făcu o reverenţă şi se strădui din răsputeri să zâmbească. Apoi îi salută şi pe ceilalţi.

Daffin unde era? Nu îl văzuse de la micul dejun. Oare astăzi intenţiona să stea la distanţă de nebunia asta? Nu l-ar fi condamnat.

— Milord.

Nicole făcu şi ea o reverenţă lui Dryden.

— Regina, rosti unchiul Edward din scaunul lui rotile. Vino să şezi lângă lordul Dryden.

Regina zâmbi scrâşnind din dinţi.

— Da, desigur.

Merse până la canapeaua de lângă conte. Nu trecuseră nici măcar cinci minute şi deja ar fi dorit să fugă cât mai departe. Oftă. Era limpede că avea să fie o după-amiază lungă-lungă.

— Aşadar, Lord Dryden, începu Nicole. Ce vă aduce aici în această minunată zi de Crăciun?

— Da, continuă Regina. Unde sunt mama şi sora dumitale?

Lordul Dryden se apucă de revere cu ambele mâini.

— Au plecat la Plymouth să petreacă Crăciunul cu unchiul meu. Le-am promis să merg acolo săptămâna aceasta, mai târziu. Nu am vrut să pierd ocazia de a vă revedea, Lady Regina.

Zâmbetul rămase lipit pe chipul ei.

— Mă flataţi, milord.

— Sper să fac mai mult decât să vă flatez, milady.

Îşi înclină capul spre ea.

Nicole îşi drese glasul:

— În ultimul timp vremea a fost foarte frumoasă. Nu sunteţi de acord, milord? În afară de frig, desigur.

— Nu mă deranjează frigul, este potrivit pentru plimbări plăcute cu trăsura sub pături. Aţi dori să ieşiţi mai târziu la plimbare cu mine în după-amiaza aceasta, Lady Regina? Putem face un tur al pământurilor noastre. Împreună ar face o proprietate minunată, nu sunteţi de acord?

— Chiar cred că s-ar putea să fiu răcită, răspunse Regina, prefăcându-se că tuşeşte.

— Aiurea, exclamă ducele. Ai fost ca nouă de când ai ajuns aici. Aş zice că o plimbare cu ducele, mai târziu, îţi va prinde bine.

Batista lui Lady Harriet flutură în aer ca o pasăre neliniştită.

— Ceai? oferi ea cu glasul încordat, privirea mutându-

i-se cu repeziciune de la nepoata ei evident nefericită la perseverentul Lord Dryden.

— Vă rog.

Dryden făcu tot posibilul să îi zâmbească Reginei, dar ea îşi dădu seama că acesta se prefăcea.

— Hm. Spuneţi că nu vă deranjează frigul, continuă cu încăpăţânare Nicole. Atunci ce vă displace, milord?

Lordul Dryden trase din nou de reverele sale.

— Nu aş zice că sunt prea multe lucruri care îmi displac. Sunt un tip norocos.

— Bineînţeles, răspunse Nicole. Dar cu siguranţă există *ceva* care vă displace. Eu, una, nu pot să suport pe nimeni care soarbe supa.

Lordul Dryden râse.

— Nici eu nu pot spune că mi-ar plăcea ca supa să fie sorbită în prezenţa mea. Bănuiesc că nu îmi plac foarte mult câinii. Nişte chestii murdare. Întotdeauna năpârlesc.

Regina aproape că se înecă cu ceaiul.

— Chiar aşa? Vai, eu ador câinii. Întotdeauna i-am adorat.

El reuşi să zâmbească din nou ţeapăn.

— Contrariile se pot atrage.

Regina se întoarse spre Nicole cu o privire rugătoare. Planul lor nu funcţiona.

— Spuneţi-mi, milord, interveni din nou Nicole. De ce nu v-aţi căsătorit până acum? Ce anume căutaţi la o doamnă?

Nicole era o scumpă.

— Aş zice că eu caut pe cineva care se aseamănă foarte mult cu Lady Regina.

Regina scânci. Între timp, unchiul ei îl privea pe Dryden aprobator, în vreme ce bunica ei arăta ca şi cum ar fi fost gata să îşi vâre batista pe gât. Regina nu o văzuse niciodată pe bunica rămânând tăcută atâta vreme. Lucrul acesta o îngrijoră.

Din fericire, Regina fu scutită de obligaţia de a răspunde remarcii pline de subînţeles a lui Dryden când Daffin intră agale pe uşă. Ea se împotrivi impulsului de a

sări de pe locul ei şi de a alerga spre el. Daffin îi salută. Stomacul Reginei făcu o tumbă.

Bunica sări de la locul ei, fiind în sfârşit în stare să spună ceva folositor.

— Lord Dryden, acesta este domnul Oakleaf, agentul de pe Bow Street.

Lordul Dryden îşi miji ochii o clipă. Nu se ridică. În schimb, îl măsură pe Daffin din cap până în picioare.

— Oakleaf? Unde am auzit numele acesta?

— Este cel mai bun agent, interveni Regina cu un zâmbet.

— Ştiu! Lordul Dryden pocni din degete. Am citit despre tine în *Times.* Nu doar o dată, cred. Faci o treabă excelentă.

— Mulţumesc, milord, răspunse Daffin, făcând o plecăciune.

Aruncă un ochi spre Regina, oferindu-i o privire plină de înţelegere.

— O treabă excelentă, continuă lordul Dryden, dând din cap pentru sine şi spre încăpere în general, ca şi cum ar fi fost cel care descoperise meritele lui Daffin.

Majordomul intră în încăpere pentru a anunţa că masa era gata.

— Mergem? întrebă ducele.

— Eu mă voi scuza, zise Daffin. Astăzi plănuiesc să mănânc cu servitorii.

— Prostii.

Ducele plesni cu palma braţul scaunului său cu rotile.

— Vei mânca cu noi, ca un oaspete de onoare.

— Cum doriţi, Excelenţa Voastră.

Ar fi fost nepoliticos din partea lui Daffin să refuze. Regina nu ar fi putut fi mai încântată. Nu îi scăpa de contele de Dryden, dar, cel puţin, Daffin avea să fie cu ea.

Contele ridică nasul în aer.

— Credeam *că eu* sunt oaspetele de onoare astăzi, Excelenţa Voastră.

— Desigur, începu unchiul Edward, părând fâstâcit.

— Nu contează. Lordul Dryden flutură dispreţuitor din

mână. Sunt sigur că este loc pentru *doi* oaspeţi de onoare la masa dumitale, Excelenţa Voastră.

— *Este* o masă grozav de lungă, exclamă Regina.

Nicole pufni.

— Mergem? zise bunica înainte ca Dryden să mai poată adăuga altceva.

În vreme ce grupul se deplasă din salon în sufragerie, Mark făcu un spectacol din a-l ţine ocupat pe conte. Îi arătă cu degetul nişte portrete aflate de-a lungul pereţilor şi discutară în timp ce mergeau. Nicole se grăbi să o ia de braţ pe Regina.

— Ah, draga mea, chiar pare arogant.

Regina încuviinţă din cap.

— Ştiu.

— Şi a pomenit deja despre pământ, remarcă Nicole.

— Desigur, răspunse nefericită Regina. Nu pot să mă duc cu el la plimbare. Cu siguranţă, o să-mi ceară mâna.

Privi spatele lui Daffin. Acesta se afla cu câţiva paşi mai în faţă, mergând încet alături de duce şi cu bunica de partea cealaltă.

Un festin splendid de Crăciun umplea masa mare din sufrageria grandioasă a ducelui. Raţă friptă, purceluş de lapte, gâscă, supă de măcriş, plăcintă cu carne, turtă dulce şi tot felul de budinci aromate umpleau aerul cu un miros cald, delicios. Timothy şi Matthew, lacheii, împinseră scaunul ducelui până în capul mesei şi fiecare îşi ocupă locul. Regina, stând vizavi de Daffin, ridică privirea spre acesta când un alt lacheu aşează un şervet în poala ei. Urma unui zâmbet se juca încă pe buzele lui, iar sprâncenele îi ţâşniră în sus în timp ce aruncă cu subînţeles o privire de la ea la Dryden, care şedea lângă ea.

— Este un ospăţ minunat, începu lordul Dryden. Aproape la fel de minunat precum cinele de la Dryden Hall. Sunt sigur că, odată ce voi avea o contesă aşa cum se cuvine, cinele vor fi şi mai splendide.

— Ah, căutaţi o contesă? întrebă Daffin, clipind inocent şi ridicând la buze paharul cu vin.

Regina încercă să îl lovească cu piciorul pe sub masă,

dar distanţa era mult prea mare. Afurisita de masă uriaşă. În schimb, se mulţumi să îl privească încruntându-se pe deasupra marginii paharului ei de vin. Masa de astăzi cerea cu siguranţă mai mult vin.

— Da, într-adevăr, tună contele.

Regina tresări. De asemenea, uitase cât de *zgomotos* putea fi omul.

— Caut contesa perfectă şi cred că este posibil să o fi găsit.

Se întoarse spre Regina şi se sili să zâmbească din nou. Arăta absolut îndurerat.

Regina întoarse privirea şi dădu pe gât mai mult vin. Nu putu să nu zâmbească atunci când se gândi la cât de iute şi-ar fi înşfăcat probabil contele pălăria şi haina şi s-ar fi dus acasă dacă ar fi ştiut ce făcuseră astă-noapte ea şi Daffin.

— Cunosc nişte doamne foarte drăguţe în Londra, propuse iute Nicole din scaunul ei de lângă Daffin.

Ducele se încruntă la Nicole, în vreme ce Lady Harriet îşi făcu rapid aer cu batista şi îşi ridică paharul ca să îi fie din nou umplut.

În timp ce felurile de mâncare fură trecute din mână în mână, Regina se concentră să îşi păstreze capul plecat. Cu cât îi spunea mai puţine contelui, cu atât mai bine.

După ce farfuriile tuturor fură umplute, Nicole se întoarse spre Daffin.

— Mai devreme discutam despre lucruri pe care le găsim neplăcute. De exemplu, cunosc o fată care râde ca un măgar. Nu suport să o aud.

Bunica îi aruncă o privire lui Nicole prin care îi dădea de înţeles că îşi pierduse minţile.

— Ţie ce ţi se pare deosebit de inacceptabil, Daffin? adăugă Nicole, ignorând privirea cu subînţeles a lui Lady Harriet.

Daffin arcui o sprânceană.

— Întotdeauna mi s-a părut că bărbaţii care sunt violenţi cu femeile şi copiii sunt de neacceptat.

— Dumnezeule mare! exclamă lordul Dryden.

Credeam că discutăm despre lucruri frivole ca râsete de măgar şi căţeluşi.

— Căţeluşi? Cui nu-i plac căţeluşii? se încruntă Daffin.

— Lordul Dryden a spus că nu îi plac câini, exclamă Regina. Eu, pe de altă parte, îi ador.

— Asta este interesant. Până astăzi nu am ştiut niciodată de slăbiciunea dumitale pentru câini, milady, zise Daffin, schiţând un zâmbet.

— O, da, răspunse Regina. Câini, câini. Îmi plac la nebunie câinii.

— Şi *aveţi* un câine, Lady Regina? întrebă Daffin, privind în jur ca şi cum câinele în cauză ar fi putut să îşi facă apariţia.

— Deocamdată nu, îi spuse ea printre dinţii încleştaţi, cu un zâmbet fals încă pe chip.

— Poftim? întrebă lordul Dryden, făcându-şi o mână pâlnie la ureche. Sunt niţeluş tare de auz.

— Nimic, răspunse Regina cu glas cântat.

— Da, ei bine, continuă lordul Dryden. Aş spune că nu am întâlnit niciodată un bărbat care să fie violent cu femeile sau copiii. Îşi umflă pieptul ca şi cum ar fi fost mândru de acea declaraţie. Un gentleman nu s-ar expune vreodată unor astfel de huligani. Aceia dintre noi care suntem *bine-crescuţi* nu au această problemă.

Regina aruncă o privire spre Daffin. Maxilarul acestuia era încordat.

— Vă asigur, milord, zise Daffin, chiar şi cei *bine-crescuţi* au această problemă. Am fost chemat în multe case din Mayfair în care avuseseră loc violenţe.

— Mi se pare greu de crezut, răspunse lordul Dryden, punându-şi jos furculiţa şi cuţitul.

Îi aruncă lui Daffin o privire nimicitoare.

— Este adevărat, adăugă Mark din scaunul lui de lângă Nicole. Am văzut cu ochii mei.

— Ei bine, atunci, mă bucur *că eu* nu am fost niciodată expus unor astfel de atrocităţi.

Dryden îşi luă din nou tacâmurile.

— Cineva trebuie să o facă, răspunse Daffin, cu

maxilarul încleştat încă.

— Într-adevăr.

Lordul Dryden clătină din cap şi se întoarse din nou spre masă în general, în mod limpede pregătit să schimbe subiectul.

— M-am gândit la un alt lucru pe care nu îl pot suporta.

— Ce anume, milord? întrebă veselă Nicole, muşcând din gâscă friptă.

— Oamenii care se cred deasupra celor care le sunt superiori.

Îi aruncă lui Daffin o altă privire cu subînţeles.

Regina îşi strânse furculiţa atât de tare, încât degetele i se albiră. Daffin se uită urât la conte. Ea putea să îşi dea seama că nimic nu i-ar fi făcut acestuia mai multă plăcere decât să îi dea un pumn contelui pentru comentariul acela nepoliticos.

— Nu ştiu, exclamă Mark. Mie mi-a fost întotdeauna greu să îi suport pe cei care se cred superiori.

*

Părăsiră masa după două ore istovitoare, cea mai mare parte din acest timp fiind petrecut ascultându-l pe lordul Dryden vorbind despre cât de bun era la vânătoare, pescuit, călărie şi la orice altceva ar fi încercat. Povestirile lui fără de sfârşit despre imensitatea şi frumuseţea pământurilor sale, precum şi despre adâncimea buzunarelor lui nu fură deloc fascinante pentru nimeni.

Până la sfârşitul cinei, bunica părea aproape beată. Mark era prost dispus. Nicole, epuizată, Regina, morocănoasă, iar Daffin, furios. Doar ducele părea să fie mulţumit de oaspetele lor.

Micul lor grup se întoarse alene în salon, în vreme ce Regina încercă să născocească un motiv care să o împiedice să iasă la plimbare cu Dryden. Cu toţii se puseseră de acord să nu discute faţă de conte despre pericolul în care se afla. Nu doreau să se înceapă să se

bârfească. Nu ar fi fost deloc potrivit din partea Reginei să spună: „Nu pot merge la plimbare cu dumneata, milord, pentru că un bărbat care a tras spre mine ar putea să pândească din pâlcul de copaci din spatele grajdurilor”. Dacă citise articolul din ziar, lordul Dryden nu pomeni nimic despre el, slavă Cerului.

Chiar la intrarea din sufragerie, Dryden de opri, luă mâna Reginei şi arătă cu degetul în sus.

Ea ridică privirea şi văzu o ramură de vâsc, de care ea făcuse rost pentru întâlnirile cu Daffin, atârnând de grindă.

— Cine a pus asta aici? întrebă ea înainte să apuce să se oprească şi să gândească.

Aruncă o privire spre Nicole, care clătină din cap, cu o expresie îngrozită pe chip.

Mark păru la fel de îngrozit, ca şi bunica, care clătină din cap şi spuse cu glas sugrumat:

— Cred că unul dintre lachei, draga mea.

Lordul Dryden făcu un spectacol măreţ aplecându-se ca să o sărute pe Regina, în vreme ce restul (cu excepţia ducelui) priviră cu consternare.

De îndată ce buzele lui fură destul de aproape, îşi închise ochii. Regina îi sărută iute obrazul, îşi suflecă fustele şi îşi luă zborul spre salon. Dryden deschise ochii şi clipi nedumerit.

Daffin o prinse din urmă şi şopti:

— Bine jucat.

Regina aruncă o privire înapoi, spre lordul Dryden, care arăta în acelaşi timp surprins şi ofensat, dar îşi reveni iute şi îi urmă pe ceilalţi în salon.

— Mă tem că trebuie să invoc o criză de oboseală extremă, anunţă Regina, întinzându-se şi căscând pentru un efect mai mare.

— Prostii.

Ducele îi aruncă nepoatei sale o privire aspră.

— Trebuie să stai mai mult cu lordul Dryden, aici de faţă. S-a oferit să te scoată la plimbare cu trăsura.

Nicole îşi drese glasul:

— Înţeleg la ce se referă Regina. Şi mie mi-ar plăcea

să trag un pui de somn. Regina, eşti drăguţă să mă ajuţi să urc în camera mea?

Ducele nu avea de gând să o contrazică pe marchiza însărcinată, încuviinţă din cap, iar Regina şi Nicole îşi luară la revedere de la toţi cei prezenţi în încăpere.

— Sper din suflet că îmi veţi îngădui să vă vizitez din nou, Lady Regina, spuse lordul Dryden când Regina îi ură un Crăciun fericit pentru ultima oară.

— Mă tem că asta este imposibil, milord, răspunse Regina. Avem de gând să plecăm curând la Londra.

— Nu este deloc o problemă, rânji lordul Dryden. Plănuiesc ca, după ce mă întorc din Plymouth, să merg la Londra. O să vă văd acolo.

*

În noaptea aceea, după ce unchiul Edward şi bunica se retraseră în camerele lor, Regina, Daffin, Nicole şi Mark se întâlniră cu toţii în salonul verde pentru a discuta despre următorii paşi ai investigaţiei.

Mark şi Nicole se aflau deja în încăpere când Regina coborî scările şi îl găsi pe Daffin aşteptând-o în faţa uşilor duble ale salonului. Şi numai privindu-l, îi făcea degetele de la picioare să i se încovoaie.

— Cum vă simţiţi în seara aceasta, milady? o întrebă, făcându-i o plecăciune.

— Obosită. Se întâmplă dacă îl asculţi pe Dryden. Unde mai pui că nu prea m-am odihnit noaptea trecută.

— Amuzant. Nici eu.

Rânji ştrengăreşte.

— Ce părere ţi-ai făcut despre lordul Dryden? îl întrebă.

— Cred că nu mi te pot imagina căsătorită cu fanfaronul acela.

Îi oferi braţul şi o însoţi în salon.

După ce intrară, Regina şi Daffin luară loc lângă şemineu, alături de Mark şi Nicole.

— Nu am văzut nimic în timpul turului pe care l-am

făcut astăzi, începu Daffin odată ce se făcură comozi. Pădurile erau pustii şi nu erau urme noi, în afară de ale mele.

— Îţi mulţumesc că ai verificat, Daffin, mai ales în ziua de Crăciun, zise Nicole.

— Da, ei bine, faptul că am cercetat zona nu a fost de ajutor.

Daffin clătină din cap.

— Ar putea fi oricine. Ştie că îl căutăm. A reuşit să strecoare în mijlocul nostru şi apoi afară.

— Nu vreau ca Regina să se întoarcă la Londra până nu îl găsim, spuse Mark. Dacă ne scapă aici, este imposibil să o ţinem în siguranţă în aglomeraţia oraşului.

— Sunt de acord, răspunse Daffin. Ar fi bine dacă l-am putea ademeni să iasă la iveală făcându-l să creadă că Regina iese la plimbare.

Mark îşi îngustă ochii.

— Am putea să trimitem trăsura fără ca ea să se afle înăuntru.

— Este prea isteţ pentru asta, răspunse Nicole. Priveşte îndeaproape. Va vedea dacă a intrat sau nu în trăsură. Regina trebuie să fie acolo.

— Categoric nu, zise Daffin. Aruncă o privire spre Regina. Refuz să te pun în pericol.

Regina îşi drese glasul:

— Te rog, lasă-mă să ies cu trăsura. Doresc să îl prindem pe bărbatul acesta la fel de mult ca şi tine.

Toate trei capetele se răsuciră ca să se holbeze la ea.

— Nu, aproape strigă Nicole.

— Nu, insistă Daffin.

— De ce nu? întrebă Regina, înveselită de subiect. Putem ieşi pentru o scurtă plimbare în sat, să vedem dacă îl ademenim. Ce este rău în asta?

— Ar putea fi foarte rău, răspunse Daffin.

Regina ridică privirea spre el.

— Dar tu vei fi acolo, să mă aperi, iar Mark poate să ajungă înaintea noastră oriunde mergem, pentru o protecţie suplimentară.

— Nu, răspunse Nicole. Refuz să îţi îngădui să te pui în pericol, Regina.

Regina se aplecă în faţă şi apucă mâinile verişoarei sale. O privi direct în ochi.

— Nicole, m-ai învăţat să fiu curajoasă. Nu vreau să trăiesc ascunzându-mă, plină de teamă. Lasă-mă să fac asta. Te rog.

— Nu îmi place treaba asta.

Mark se uită la Daffin.

— Dar ar putea fi singura cale, iar Regina are dreptate. Ne vom afla amândoi acolo, să o protejăm.

— Nu poţi să iei cu adevărat în considerare nebunia asta, îi spuse Nicole soţului său.

— Te rog, Nicole. Trebuie să fac asta, zise Regina.

Ambele doamne erau în lacrimi. Nicole se aplecă şi o îmbrăţişă pe Regina.

— Te iubesc, Regina. Eşti sigură?

— Da. De fapt, abia aştept. Mă face să mă simt ca şi cum mi-aş lua viitorul în propriile mâini. Tu, dintre toţi oamenii, ştii cât de bine este să simţi asta.

Nicole se întoarse spre Daffin.

— Eşti de acord?

Daffin răsuflă îndelung. Se scărpină la ceafă.

— Cu o singură condiţie... Vreau ca eu să fiu cel care se află în trăsură cu ea.

Capitolul 29

Ziua următoare, trăsura ducelui opri în spatele unei alte trăsuri în faţa micii librării din sat. Stomacul Reginei era o masă de nervi răzvrătiţi, dar nu se simţise nicicând mai vie. Oricine ar fi fost nebunul acesta, ea refuza să fie o laşă.

— Rămâi aproape de mine, o avertiză Daffin.

Regina aprobă din cap. Pe drumul spre sat, Daffin se transformase din agentul fluşturatic de pe Bow Street într-un profesionist desăvârşit. Ochii îi erau imediat aţintiţi

asupra oricărui obiect. Îi vorbi scurt, tăios, vorbele fiindu-i clare şi precise. Ea îşi dădu seama, după expresia din ochii lui, după duritatea din glasul lui, că îi era teamă pentru ea, dar avea de gând să o apere.

Vizitiul lăsă jos treptele trăsurii. Daffin coborî primul, apoi se întoarse să o ajute pe Regina. Merseră spre prăvălie, prefăcându-se că erau doar un cuplu ieşit la plimbare şi la cumpărături de Sfântul Ştefan. Un bărbat se ciocni de braţul lui Daffin când trecu în viteză pe lângă el. Daffin aproape că îşi scoase pistolul.

— Îmi cer scuze, domnule, zise bărbatul, ridicându-şi pălăria şi mergând mai departe.

Daffin şi Regina făcură schimb de priviri tensionate.

Daffin ţinu uşa prăvăliei pentru ca Regina să intre înaintea lui. Ea se prefăcu că priveşte cu nonşalanţă prin micuţa prăvălie. Mirosea a cărţi, a mucegai şi a praf. Fusese aici zilele trecute şi avusese o conversaţie lungă cu domnul Tiliworthy, proprietarul. Astăzi, domnul Tiliworthy era antrenat într-o conversaţie cu un alt client şi nu păruse să observe faptul că trăsura ducelui de Colchester sosise în faţa clădirii în care îşi desfăşura afacerea. Când domnul Tiliworthy vorbea despre cărţi, putea deveni foarte ferm.

Daffin îşi ţinu pălăria peste ochi şi îşi prinse braţele la spate, studiind prăvălia ca şi cum nu ar fi avut nicio grijă pe lume, dar Regina ştia că simţurile lui erau perfect acordate cu ceilalţi doi oameni aflaţi în prăvălie şi că era deosebit de atent la uşa de la intrare.

Desigur, era posibil ca bărbatul care se afla pe urmele Reginei să nu rişte să se dea în vileag în această zi. Poate că mica plimbare până în sat nu avea să aducă niciun rezultat. Dar Daffin şi Mark fuseseră siguri că asta avea să îl convingă să iasă din ascunzătoare.

După ce trecură câteva minute, Daffin merse alene către locul unde Regina stătea în faţa unui raft, prefăcându-se că răsfoieşte nişte cărţi. Mâinile lui rămaseră încrucişate la spate. Se uită în direcţia opusă.

— Nu te întoarce, îi şopti.

Reginei i se opri respiraţia.

— Ce este?

— Este un bărbat vizavi, pe stradă. Pare să se învârtă la întâmplare, dar l-am văzut aruncând încoace priviri furişe de câteva ori. De asemenea, pare să ne urmărească trăsura.

Inima Reginei bubui, dar se strădui să continue să răsfoiască volumul pe care-l alesese de pe raft.

— Ar trebui să rămânem aici?

Gura lui Daffin era încleştată.

— Ezit să te arunc în calea pericolului ieşind de aici, dar ar putea fi de ajutor dacă te-ai muta mai aproape de ferestrele care dau la stradă. Voi putea să observ dacă interesul lui creşte.

Regina încuviinţă din cap. Petrecu alte câteva momente uitându-se în carte, în vreme ce Daffin se îndepărtă ca şi cum şi-ar fi continuat cumpărăturile. Ea îşi ridică fustele şi se apropie fără grabă de vitrina prăvăliei, astfel încât gesturile ei părură naturale.

Până când să ajungă ea la un teanc de cărţi aflat pe o masă din apropierea ferestrei ce dădea spre stradă, Daffin se poziţionase de partea cealaltă a uşii.

Clientul care discuta cu domnul Tiliworthy ridică vocea. Cei doi bărbaţi erau antrenaţi într-o discuţie aprinsă despre politică.

Ţinându-şi bărbia în piept, Regina aruncă pe furiş o privire pe fereastră. Bărbatul de pe partea cealaltă a străzii stătea rezemat de peretele din cărămidă al unei prăvălii. Pălăria îi era trasă pe ochi, dar ea văzu motivul pentru care Daffin se întreba dacă acesta îi urmărea sau nu. Ochii lui alergau între trăsura lor şi librărie. Era imposibil să îi ghiceşti vârsta, dar era de statură medie şi purta hainele unui bărbat decent, dar departe de a fi bogat. Erau veşmintele obişnuite ale oricui din sat.

Trase adânc aer în piept. Dacă bărbatul de vizavi era într-adevăr cel care dorea să îi facă rău, Regina refuza să îi îngăduie să scape. Daffin şi Mark doreau şi ei la fel de mult ca şi ea să pună mâna pe el, dar ei erau, în acelaşi timp, preocupaţi şi de siguranţa ei.

Se întoarse către ferestre. Bărbatul nu schiţă nicio mişcare. După ce trecură multe momente, ea se îndreptă agale către Daffin.

— Poţi să îţi dai seama de ceva?

Discuţia dintre proprietarul prăvăliei şi client continuă într-o dispoziţie gălăgioasă.

— Nu pot, spuse Daffin. Dacă te urmăreşte, face o treabă a naibii de bună din a se preface că nu.

Regina îşi muşcă buza. Cum îşi puteau da seama dacă bărbatul acela era cel pe care îl urmăreau?

— Să ies? Poate spre prăvălia următoare?

— Nu sunt sigur că e o idee bună. Nu am cum să îl anunţ pe Grim că acesta este planul nostru. Ar trebui să mergem acasă. Bărbatul acela ar putea să ne urmărească.

Mark era staţionat peste stradă. Plecase mult mai devreme decât ei, într-o căruţă pe care o ţineau pe moşie ca să transporte fânul. Se îmbrăcase cu hainele unuia dintre ajutoarele de la grajd, astfel încât să nu îl recunoască nimeni. Aştepta în umbrele dintre două clădiri aflate peste drum de librărie. Regina aruncase un ochi afară, dar nu îl văzuse, ceea ce era probabil exact ceea ce Mark intenţionase.

— Dar dacă nu ne urmează? întrebă Regina.

Îi displăcea profund să se gândească că toată truda lor avea să fie în van.

— Trebuie să avem răbdare. Nu ne dorim să îţi punem în primejdie siguranţa, răspunse Daffin, cu glas tăios.

Regina dădu din cap. Era dezamăgitor să se gândească că astăzi plecau cu mâna goală, dar Dafin era expertul în securitate. Trebuia să îi dea ascultare.

— Foarte bine, să mergem acasă.

Cei doi se strecurară din librărie câteva momente mai târziu. Regina îşi întoarse capul către vitrinele de pe partea ei de stradă pentru a se preface în continuare că a ieşit la cumpărături, în timp ce Daffin o însoţi spre trăsură. În tot acest timp mâna lui se află pe mijlocul ei. Ea nu aruncă nicio privire în direcţia bărbatului. Toată munca lor s-ar fi dus pe apa sâmbetei dacă acesta bănuia că ei ştiau că îi

urmărea.

— Lady Regina! strigă o voce de bărbat din spatele lor.

Daffin se răsuci şi văzu un tânăr care venea săltând spre ei. Întinse mâna după pistol.

— Îl cunoşti? o întrebă pe Regina.

Aceasta îşi miji ochii.

— Nu cred.

— Lady Regina, strigă o altă voce.

Regina se întoarse în direcţia opusă şi văzu un alt bărbat ieşind dintr-o alee apropiată direct în faţa lor. Daffin se întoarse şi el.

— Scuzaţi-mă, spuse bărbatul, în clipa în care primul bărbat veni din spate şi îi puse piedică lui Daffin.

Regina se răsuci să vadă ce se întâmplase. Daffin era lungit pe spate într-un nor de praf, iar cei doi bărbaţi stăteau deasupra lui cu pistoalele scoase. Alţi doi bărbaţi apărură şi îşi ţintiră pistoalele asupra vizitiului şi a lacheilor. Ea deschise gura să strige, dar o mână murdară i-o acoperi de la spate. Înainte să se poată elibera, fu prinsă brutal de talie, aruncată peste umărul celui de al cincilea bărbat şi cărată în trăsura care se aflase în faţa trăsurii lor.

Fu copleşită de frică. Unde era Mark? Nu putea decât să îşi imagineze că şi el era ameninţat cu un pistol. Ah, Dumnezeule mare, ce se întâmplase?

Reuşi să se ridice de pe podeaua trăsurii ca să îl caute din priviri pe Daffin, care se afla încă în praf, cu mâinile ridicate, în semn de capitulare.

— Nu!

Când suspinul sugrumat îi părăsi buzele, o lovitură fulgerătoare îi explodă în moalele capului, iar lumea se întunecă.

Capitolul 30

Trăsura ducelui opri ca un fulger în faţa conacului.

Daffin sări din ea şi goni către intrare, cu Grimaldi pe urmele lui. Era limpede că Nicole aşteptase şi stătea la pândă pentru că uşa se deschise larg şi ea, împreună cu Lady Harriet, ieşiră în fugă.

Ochii lui Nicole erau lărgiţi de frică.

— Unde este Regina?

Când văzu zgârieturile pline de sânge de pe chipurile bărbaţilor şi starea în care se aflau hainele lor sfâşiate şi murdare, Nicole se prăbuşi. Grimaldi o prinse şi o ridică în braţe, purtând-o până în salonul verde.

Ceilalţi îi urmară.

Odată ce Nicole fu aşezată pe canapea, palidă şi cu mâinile tremurând, Lady Harriet îndrăzni să întrebe:

— Regina?

Glasul bătrânei fu slab. Îşi apăsă cu putere buzele cu batista.

— Vă rog să luaţi loc, îi spuse Daffin lui Lady Harriet.

Ochii femeii se umplură de lacrimi, dar se lăsă pe canapea. Bărbaţii le povestiră repede întreaga istorie.

— După ce au luat-o pe Regina, au fugit, zise Daffin. S-au împrăştiat ca gândacii. După numărătoarea noastră, au fost cel puţin şapte. Câte doi cu pistoalele îndreptate asupra mea, a lui Grim şi a vizitiului, pe lângă cel care a luat-o pe Regina.

Maxilarul lui Grimaldi se încleştă.

— Am bănuit că era un profesionist, dar nu am avut nici cea mai mică idee că aveam de a face cu mai mult de un bărbat. Ne-au luat cu totul prin surprindere, depăşindu-ne numeric.

Nările i se lărgiră. Era peste măsură de furios.

Lacrimile curgeau pe chipul lui Nicole. Grimaldi scoase o batistă din buzunar şi i-o înmână soţiei sale.

— Îmi pare rău, draga mea. A fost foarte diferit de ceea ce credeam, îi spuse. A fost un grup organizat.

Daffin clătină sumbru din cap.

— Nu am avut nici cea mai mică idee cu ce ne confruntam.

Îi venea să lovească cu pumnul în cel mai apropiat

perete. Ar fi făcut-o, dacă nu s-ar fi aflat în prezenţa unor doamne.

— Ce vor face cu ea? suspină Nicole. Nu credeţi că au… ucis-o deja? O să mor dacă păţeşte ceva.

— Putem doar să sperăm că vor dori să negocieze, răspunse Grimaldi.

— Ce să negocieze? Au mai tras o dată asupra ei mai înainte, răspunse Nicole.

— Da, dar, dacă crima ar fi fost intenţia lor, ar fi putut să o ucidă astăzi, pe stradă, răspunse Daffin.

— Ah, Dumnezeule. Nu pot să suport asta. Nicole clătină din cap. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe chipul palid. Să negocieze? întrebă ea cu sprâncenele încruntate.

— Probabil pentru o răscumpărare, rosti Grimaldi, cu un mârâit în glas.

— Niciunul dintre noi nu se poate gândi la vreun motiv pentru care cineva ar dori să îi facă rău Reginei. Răscumpărarea trebuie să fie ceea ce urmăresc, adăugă Daffin.

— Vai de mine.

Lady Harriet îşi apăsă batista pe ochi.

— Biata Regina.

Vocea lui Nicole fu plină de îngrijorare.

— Nici nu pot să îmi închipui cât de înspăimântată trebuie să fie.

Ochii lui Lady Harriet se mutară de la un bărbat la celălalt.

— Ce facem?

Mark expiră lung.

— Din nefericire, singurul lucru pe care îl putem face deocamdată este să aşteptăm ca răpitorii să îşi facă pretenţiile cunoscute.

— O voi aduce înapoi, mârâi Daffin. Chiar de-ar fi ultimul lucru pe care îl fac.

*

Cererea veni a doua zi. O bucată de pergament

fusese bătută în cuie de un copac aflat aproape de intrarea pe alee. Interogatoriul servitorilor scoase la iveală faptul că nimeni nu văzuse cine o lăsase. Fără îndoială că nemernicii se strecuraseră la adăpostul nopţii, după ce Daffin adormise, epuizat. Unul dintre grădinari găsise biletul şi îl adusese în casă. În mod ciudat, acesta îi era adresat lui Daffin.

În timp ce Mark şi Nicole îl priveau, Daffin deschise cu nerăbdare scrisoarea şi parcurse în grabă pagina.

Adu 5.000 de lire la bazarul Pantheon de joi, la ora unu după-amiază. Lasă banii într-o traistă la taraba cofetarului, aflată la capătul bazarului. Nu întârzia, altfel Lady Regina moare.

Era luni, 27 decembrie, ceea ce însemna că trebuiau să ajungă înapoi la Londra până joi după-amiază. Asta însemna şi că răpitorii aveau de gând să o ducă pe Regina înapoi la Londra.

Probabil că era mai bine astfel. Daffin şi Grimaldi aveau nevoie de întăriri. Dacă se întorceau în Londra, îi puteau chema pe ceilalţi agenţi în ajutor, precum şi pe unii dintre spionii lui Grimaldi.

— Lasă-mă să văd scrisoarea, zise Nicole.

Daffin i-o înmână, iar ea o examină cu atenţie.

— Cu siguranţă, este scrisă de mâna unui bărbat şi nu sunt cuvinte scrise greşit.

— Ce înseamnă asta? întrebă Lady Harriet, tamponându-şi ochii cu batista.

— Înseamnă că cine a scris asta are oarece educaţie sau măcar are acces la cineva care are, răspunse Daffin.

Daffin parcurse din nou în grabă pagina. La sfârşitul scrisorii, se afla ceva ce aducea cu o înfloriturăă din cerneală. O greşeală de condei poate… sau… înclină uşor pagina. Ar fi putut să fie un Q. Un Q mare. Iniţială aceea îi trimise fiori pe şira spinării.

Mark blestemă printre dinţi.

— 5.000 de lire.

— Este o nimica toată. Aş da toţi banii pe care îi avem ca să o recuperăm pe Regina teafără, zise Lady Harriet.

— Vreau că merg cu tine, îi spuse Nicole soţului său. Vei avea nevoie de mai mulţi oameni care să ajute, şi tu cu o armată întreagă nu aţi putea să mă ţineţi la distanţă.

Grimaldi deschise gura să protesteze.

— Dar, draga mea…

— Nicole are dreptate într-o singură privinţă, zise Daffin. De data asta, vom avea nevoie de o echipă proprie.

Capitolul 31

Londra, 28 decembrie

Daffin se uită în jur. Salonul din casa lui Grimaldi era plin de investigatori şi de spioni. Pe lângă el, Nicole, Grimaldi şi câţiva dintre agenţii de pe Bow Street, se aflau acolo Rafe şi Cade Cavendish şi soţiile acestora: Daphne şi Danielle. Mai erau şi Delilah Montebank, verişoara adolescentă a lui Daphne Cavendish şi, dintr-un motiv de care nu se sinchisi să întrebe, un papagal dureros de guraliv.

Se făceau două zile de când Daffin clocotea de furie. Trecuseră două zile de când privise neajutorat din praf cum Regina fusese răpită de bărbatul acela şi aruncată în trăsură. Nu fusese în stare să îi oprească. Grimaldi nu fusese în stare să îi oprească. Fusese ceva pus la cale în sat în ziua aceea. Nu numai că vinovatul nu fusese singur, ci ştiuse care era planul lor. Se pregătise. Sângele lui Daffin fierbea când se gândea la asta. Avea o bănuială. Acum, când se aflau adunaţi cu toţii laolaltă, punând la cale planul de o salva pe Regina, avea de gând să le spună celorlalţi.

— Ce ştim despre persoana aceasta? începu Rafe.

Ochii vicontelui se mijiră în timp ce cercetă încăperea cu privirea experimentată a unui spion profesionist.

— Persoane, îl corectă Daffin. Suntem convinşi că este

un grup. Bărbatul care mi-a pus piedică pe stradă lucra cu alţi câţiva indivizi, inclusiv cu individul care a răpit-o pe Regina.

— Dar ce este cu acel Q? întrebă Cade. Cine credem că este?

Nicole şedea pe canapea, palidă şi trasă la faţă.

— Crede-mă, mi-am scotocit prin amintiri. Nu mă pot gândi la nimeni al cărui nume – nici de familie, nici de botez – să înceapă cu litera Q. Cel puţin al cuiva care ar dori să îi facă rău Reginei, fie el o persoană sau un grup.

Danielle Cavendish se plimba de colo-colo.

— De ce-ar fi Regina ţinta? Sunt o mulţime de debutante bogate în Londra. De ce ea?

Daffin o privi o clipă înainte de a-şi ciupi rădăcina nasului şi de a se strădui să îşi mute privirea. Danielle îi amintea lui Daffin de Regina. Aveau acelaşi ten, păr negru şi aceiaşi ochi albaştri. Dar Danielle Cavendish era mai scundă. Fusese spioană franceză timp de mulţi ani înainte să vină să lucreze cu Grimaldi. Îşi întâlnise soţul, pe Cade, în timp ce lucra la un caz împreună cu Grim.

— Cinci mii de lire sunt mulţi bani, răspunse Daffin, mergând în direcţia opusă lui Danielle. Nu sunt sigur câte familii ar putea să plătească o asemenea sumă. Mi-a pomenit odată de faptul că făcea foarte mulţi bani. Probabil că şi alţii ştiau asta.

Daffin se afla la limită, dincolo de ea. De îndată ce avea să afle cine era Q, avea să îl sfâşie în bucăţi pe nemernic. Dacă monstrul acela atinsese un fir de păr de pe capul Reginei, nu avea să existe vreun loc în care să se poată ascunde, fie în oraşul acesta, în ţara aceasta sau în lume. Daffin avea să îl găsească şi avea să îl facă să plătească.

— Este un coşmar.

Nicole îşi frecă uşurel pântecul.

— Nimic din toate astea nu are nicio noimă.

— Nu are nicio noimă, strigă papagalul lui Delilah.

Papagalul avea o înclinaţie spre a repeta orice spuneau oamenii. Îl călca pe Daffin pe nervi.

— Ceea ce vreau să aflu este cum de ştiau oamenii aceştia, oricine ar fi ei, fiecare mişcare a Reginei, zise Rafe.

— Întocmai, exclamă Daffin. Asta este ceea ce mă deranjează şi pe mine cel mai mult.

Rafe îşi schimbă poziţia în locul în care se afla, lângă şemineu, şi îşi trecu gânditor o mână peste bărbie.

— Oricine a lăsat biletul acela în grajduri s-a apropiat foarte mult, fără nicio urmă. Acesta este un lucru ciudat.

— Fără nicio urmă, strigă papagalul.

— Urmele care duceau de la grajduri erau, cu siguranţă, de cizme bărbăteşti. Era un singur rând, răspunse Daffin, dar sunt în continuare convins că nu acţionează de unul singur.

— Însă atunci era singur. Rafe clătină din cap. Fără îndoială că şi-a dat seama că ar fi fost mai puţin bătător la ochi dacă s-ar fi strecurat în grajduri de unul singur.

— Grajduri de unul singur, strigă papagalul.

Danielle încetă să se mai plimbe încoace şi încolo şi se cocoţă pe braţul canapelei, lângă Nicole.

— Sau urmele au fost un truc.

— Poftim?

Capetele tuturor se întoarseră brusc să o privească pe femeia pe jumătate franţuzoaică.

— Poftim? strigă papagalul cu un ton la fel de şocat.

Danielle continuă:

— Am lucrat la un caz în care vinovatul era cineva din interiorul casei, dar acesta efectiv îşi făcuse timp să lase urme în noroi care să se îndepărteze de casă. S-a dovedit că a dat ocol prin iarbă, după ce îşi scosese ghetele. Foarte ingenios, de fapt.

Daffin îşi scărpină bărbia şi îi aruncă o privire gânditoare.

— S-ar putea să fi descoperit ceva, Danielle. Eu şi Grim am început să bănuim ceva asemănător.

— Dar asta ar însemna…

Daphne se întrerupse.

— Că cineva din casă lucrează cu ei, încheie Nicole cu chipul palid şi tras.

— Lucrează cu ei, şuieră papagalul.

— Şşşt, îi zise Delilah papagalului.

— Exact, zise Danielle dând din cap cu fermitate.

Grimaldi se răsuci pe călcâie.

— Oakleaf, ai spus că ai adus servitori suplimentari cu tine de la casa din Londra când te-ai dus în Surrey. Este corect?

Daffin încuviinţă din cap.

— Da. Pe lângă cei doi vizitii şi cei doi rândaşi, au mai fost doi lachei.

— Timothy şi Matthew, adăugă Nicole.

— Şase servitori în total? întrebă Grimaldi.

— Da, răspunse Daffin, începând să îşi dea seama şi să se alarmeze.

— Trebuie să fie unul dintre ei, zise Cade. Oricine a fost a oferit informaţii răpitorilor în Londra *şi* în Surrey.

Nicole îşi apăsă o mână pe gură.

— Cineva din casa aceasta? Coborî glasul. Mi se face rău. Cine ar putea să fie?

— Cine ar putea să fie? repetă papagalul.

— Bănuiala mea ar fi că unul dintre rândaşi sau vizitii. Aceştia au fost cu voi de fiecare dată când aţi ieşit, nu? întrebă Grimaldi.

Nicole încuviinţă din cap.

— Nu ne dorim să acuzăm o persoană nevinovată, sublinie Grimaldi.

— Trebuie să îi supraveghem, zise Daffin.

— Trebuie să găsim o cale prin care să tragem cu urechea la ce spun, adăugă Danielle. Trebuie să le ascultăm conversaţiile.

— Să le ascultăm conversaţiile, se auzi papagalul ca un ecou.

Daphne îi aruncă păsării o privire mortală.

— Delilah, te rog… ai putea să o duci pe Domnişoara Adeline într-o altă încăpere.

Delilah încuviinţă din cap şi se ridică să plece. Clătină un deget către papagal.

— Vezi, Domnişoară Adeline? Ţi-am spus că până la

urmă o să reuşeşti să faci în aşa fel încât să fiu alungată. Trebuie să înveţi să taci.

— Să înveţi să taci, croncăni papagalul.

— Dacă am putea să tragem cu urechea, adăugă Nicole.

— Tragem cu urechea, repetă papagalul, păşind cu graţie pe mâna lui Delilah.

— Dacă doriţi să îi auziţi, ar trebui să o folosiţi pe Domnişoara Adeline, zise Delilah, oprindu-se la uşă. Va repeta tot ce spune cineva.

Capitolul 32

Daffin se scuză şi ieşi din salonul aglomerat, apoi se îndreptă către biroul gol al lui Grimaldi. Îşi turnă un coniac şi rămase în picioare privind în gol pe fereastră, aproape uitând de paharul din mână. Făcuse o greşeală, una costisitoare. Nu avea să se ierte în veci dacă Regina păţea ceva. Aproape că nu dormise de când ea fusese răpită. Fir-ar să fie, avea sentimente pentru ea. Unele profunde, şi îi era cu disperare dor de ea. Îi venea să lovească cu pumnul în perete când se gândea la pericolul în care o pusese.

— Iată-te.

Vocea din spatele lui îl trezi din reverie. Se întoarse şi o văzu pe Nicole intrând în birou.

— Un bănuţ pentru gândurile tale, zise ea cu un zâmbet trist, ca şi cum ştia deja ce gânduri treceau prin mintea lui.

— Ce mai fac Lady Harriet şi ducele?

— Sunt bine, răspunse Nicole.

Lady Harriet călătorise alături de ei la întoarcerea din Surrey. Ducele venise şi el. În clipa de faţă se afla într-una din camerele pentru oaspeţi, odihnindu-se. Răpirea Reginei îl făcuse să sufere o revenire a bolii sale de plămâni, iar sănătatea îi era mai precară decât fusese vreodată.

— Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Gândurile mele? oftă prelung Daffin. Mă gândesc că aceasta este cea mai mare greşeală din cariera mea.

Ea se apropie de el şi îl bătu uşurel pe umăr.

— O cunoşti, Daffin. Eşti prea apropiat.

— Da. O cunosc şi am de gând să o aduc înapoi.

Glasul îi fu aproape un mârâit.

Nicole încuviinţă solemn din cap, iar mâna îi căzu pe lângă corp.

— Nu te-ar învinovăţi. Ştia că asta implica pericolul.

El îşi muşcă interiorul obrazului.

— A avut încredere în mine că o voi proteja.

— Da, dar a văzut ce s-a întâmplat, îl combătu Nicole. Ai fost depăşit numeric.

El clătină din cap şi îi aruncă o privire.

— Mă tot gândesc că este ceva ciudat în toată treaba asta.

— Cum ar fi? întrebă Nicole.

— Nu ştiu. Nu are nicio noimă, dar deocamdată nu îmi pasă decât să o aduc pe Regina întreagă înapoi.

— Da, răspunse Nicole. Putem să ne preocupăm mai târziu de motivele răpitorilor.

— Motivele lor sunt importante. Aflând de ce o doresc pe ea, ne va ajuta să desluşim motivul pentru care fac ceea ce fac şi, poate, cine sunt, spuse Daffin.

Nicole încuviinţă. Fusese instruită de Daffin în persoană. Amândoi ştiau că ea înţelegea de ce era important să afle motivele răpitorilor.

— Doar că îmi fac atâtea griji pentru Regina încât nu pot gândi limpede.

— Nu te teme, îi spuse el, privind în gol pe fereastră. O voi aduce înapoi şi apoi îl voi face să plătească pe nemernicul care a răpit-o.

Capitolul 33

Fluturând din gene, Regina deschise ochii. Panica o

inundă. Avea o durere violentă de cap şi stătea lungită pe o saltea murdară de pe podeaua unei încăperi întunecate. Aceeaşi încăpere în care se afla parcă de zile întregi. Din forfota care ajungea la urechile ei din afara ferestrei, ghicise că se aflau în Londra, ba chiar într-o parte aglomerată a oraşului. Încheieturile de la mâini îi erau legate în faţă, la fel şi gleznele, astfel încât nu se putea ridica de pe saltea. Funia îi rodea pielea delicată, făcând-o să sângereze.

Aruncă un ochi în jos, privindu-se. Era încă îmbrăcată doar în cămăşuţa ei, dar ultima oară când se trezise, îşi recunoscuse hainele, rochia şi pelerina pe care le purtase în sat, aruncate într-un colţ.

Încăperea mirosea a mucegai şi a praf, ca şi cum nu ar fi fost folosită de un secol. Singurul obiect de mobilier era salteaua de pe podea şi o pătură murdară şi zdrenţuită care fusese aruncată peste ea.

Nu avea cum să afle de cât timp era acolo. Singura persoană pe care o văzuse fusese bărbatul care o ridicase şi o aruncase în trăsură în timp ce complicii lui îi atacaseră pe Daffin şi pe Mark. Acesta se întorsese pe neaşteptate cu un pahar de apă tulbure pe care o obligase să o bea. Aceasta îi înceţoşase creierul după care adormise din nou.

Probabil că familia ei era bolnavă de îngrijorare. Îi punea în pericol pe oamenii pe care îi iubea, pentru că ştia fără urmă de îndoială că, în vreme ce ea stătea degeaba lungită aici, aceştia alcătuiau un plan să o salveze. Asta dacă nu cumva o credeau moartă. De ce nu era? Bănui că singurul motiv era acela că răpitorul dorea ceva. Ce? Bani? Încercase o dată să îl facă să vorbească, dar el îi îndesase o cârpă murdară în gură şi i-o legase la ceafă. Când murise vărul John, Nicole şi Dafin o instruiseră în arta investigaţiei. Îşi amintea întrebările corecte pe care să le adreseze, numai de ar fi putut să îl convingă pe cel care o răpise să vorbească cu ea.

Avea să fie nevoită să se salveze singură. Prietenii ei urmau să vină să o salveze, dar trebuia ca ea să scape şi să se întoarcă la ei înainte de a-i pune într-un astfel de pericol.

Putea să şi-o imagineze pe Nicole rugându-l pe Mark să îi îngăduie să ajute la salvarea Reginei. Nu putea permite ca verişoara ei gravidă să facă un asemenea lucru. Regina trebuia să se salveze singură şi putea doar să bănuiască că nu avea prea mult timp la dispoziţie.

Privi de jur-împrejurul încăperii întunecate. Se lăsase noaptea. Nu avea nici cea mai mică idee ce zi a săptămânii era. Bărbatul o lăsase singură în cea mai mare parte a timpului, cu excepţia dăţilor în care trecuse pe la ea ca să îi mai dea nişte apă amestecată cu droguri. În ciuda ameţelii, trebuia să îşi adune minţile care îi mai rămăseseră şi să încerce să scape data viitoare când acesta avea să vină.

Trecură parcă ore înainte ca uşa să se deschidă în sfârşit şi bărbatul care o răpise să-şi vâre capul înăuntru.

— Ah, te-ai trezit, milady. E timpul pentru încă nişte laudanum.

Aşteptă ca el să vină şi să îndepărteze cârpa care îi era legată peste gură, înainte să se chinuie să se ridice în capul oaselor. Ultima oară când venise, îi dăduse nişte pâine cu gem şi o dezlegase ca să poată folosi oala de noapte pe care i-o dăduse pentru nevoile personale.

— Dezleagă-mi încheieturile, te rog, zise de îndată ce căluşul îi fu scos din gură.

— De ce-aş face asta? întrebă el.

De data aceasta îl privi mai bine. Era mai în vârstă decât se aşteptase. Părea să aibă cel puţin 50 de ani. Era de statură medie. Păr negru, ochi negri, mustaţă. Nu îl recunoscu.

— Mă dor încheieturile, zise ea, încercând să apeleze la orice urmă de empatie pe care acesta ar fi putut să o aibă.

În schimb, acesta îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Voi, aristocraţi răsfăţaţi. Credeţi că întreaga lume ar trebui să stea la dispoziţia voastră.

Regina îşi închise brusc gura.

— Cine eşti?

Nu fusese niciodată atât de îndrăzneaţă cu el, dar

dorea să afle, iar efectul laudanumului trecuse deja.

— Numele este Quinton. Asta-i tot ce trebuie să ştii.

Regina îşi întipări numele în memorie. Nu îl recunoscu.

— Nu că ar însemna ceva pentru tine… dar prietenul tău, agent pe Bow Street, ar putea să îşi amintească de mine, continuă el.

— Daffin?

Clătină din cap.

Quinton rânji.

— A, vă tutuiţi.

— Daffin îmi este… prieten.

— Ai nişte gusturi îngrozitoare la prieteni.

— Cum de îl cunoşti pe Daffin?

Urmări cum Quinton merse la fereastră şi se holbă la strada de dedesubt.

— Să spunem doar că am mai dat peste Oakleaf. Răufăcătorii şi oamenii legii au tendinţa să se afle în conflict, ştii.

— De ce-ai încercat să îmi faci rău?

— Nu am încercat să îţi fac rău ţie, îi răspunse.

— Atunci de ce-ai tras în mine?

El râse.

— Trăgeam în Oakleaf. Şi l-am şi nimerit, din câte mi-am dat seama.

— Poftim? De ce?

— De amuzament, desigur. L-am împuşcat, nu? Râse în barbă. A fost o afurisită bătaie de cap. Quinton îşi scărpină bărbia murdară. Când am aflat că este implicat Oakleaf, mi-am dublat onorariul.

— Onorariul? Căscă larg gura. Faci asta pentru bani?

Quinton se întoarse către ea şi făcu o plecăciune.

— Altfel de ce-aş face-o? Este meseria mea, milady. Una la care am devenit foarte bun odată cu trecerea anilor. De fapt, am avut de-a face cu Oakleaf nu doar o dată când el nici măcar nu ştia că eu eram. Vezi dumneata, eu şi Oakleaf suntem două faţete ale aceleiaşi monede. Eu le fac favoruri aristocraţilor care mă plătesc cu sume indecent de

mari de bani, şi la fel face şi el.

Ea se încruntă la el.

— Daffin investighează fărădelegi şi aduce răufăcători în faţa justiţiei.

— Iar eu fac opusul. Nu suntem chiar atât de diferiţi.

Regina nu ştia de ce Quinton vorbea acum cu ea, când mai înainte nu o făcuse. Poate pentru că atunci ea fusese inconştientă, însă trebuia să îl întrebe tot ce putea câtă vreme acesta era dornic să vorbească.

— Nu sunteţi deloc la fel, îl contrazise ea.

— Ba cred că suntem, milady. Se îndreptă agale către ea. Doar că lui Oakleaf îi place să creadă că este mai bun decât mine. Amândoi ducem la îndeplinire sarcini pentru recompense. Ale mele doar se întâmplă să fie…

— Ilegale şi imorale? propuse Regina.

Quinton îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Există o linie subţire între bine şi rău. Suma corectă face toată diferenţa. Aş zice că Oakleaf ar deveni el însuşi un răufăcător dacă preţul ar fi corect. Suntem croiţi din acelaşi aluat.

— Ba nu. Daffin nu ar face niciodată niciunul dintre lucrurile pe care le-ai făcut tu. El este un om bun. Tu eşti un… mizerabil.

Chipul lui Quinton se contorsionă într-o încruntare plină de mânie.

— Ai vorbit exact asemenea cuiva care a crescut cu o lingură de argint în gură şi nu a dus lipsă de bani nici măcar o zi în viaţă. Poate că Oakleaf o avea prieteni grozavi, dar a fost nevoit să îşi caute propria avere în lumea asta, exact ca mine. Mai ales cu educaţia lui.

— Ce vrei să spui?

Inima îi bubuia. Ce ştia omul acesta groaznic despre trecutul lui Daffin?

— Nu ştii? Credeam că sunteţi *prieteni.*

Râsul îi fu plin de dispreţ.

Ea îşi îndreptă spinarea.

— Nu contează *ce* educaţie a avut. Este un om bun.

— Măi, măi, măi, de ce am o bănuială că ţi s-au cam

aprins călcâiele după bunul agent? Treaba asta este interesantă, într-adevăr. Se pare că zilele astea Oakleaf poate să pună mâna pe o podoabă din înalta societate.

Regina îşi încleştă maxilarul. Oricine era bărbatul acesta, era diabolic şi îl cunoştea pe Daffin şi cineva – cine? – îl plătise să îi facă ei rău. Regina trebuia să îl ţină de vorbă, să continue să îi adreseze întrebări, pentru ca ea să îi poată spune lui Daffin detaliile, după ce scăpa.

— Daffin Oakleaf este un om bun.

Zâmbetul lui Quinton păli.

— Ba nu, nu este. Este un mincinos şi un impostor. Numele lui nici măcar nu este Oakleaf. Ţi-a spus asta? De cât timp îl cunoşti? Eu îl cunosc de când era copil.

Reginei i se tăie respiraţia. Nu putea fi adevărat. Numele lui Daffin nu era fals. Dar, chiar şi dacă ar fi fost, asta nu spunea nimic despre caracterul lui. Cum de îl cunoştea omul acesta groaznic de când era copil? Cu toate astea, nu avea timp deocamdată să se gândească la toate astea.

— Nu te vor plăti niciodată, dacă la asta te gândeşti, ripostă ea.

Pe buzele lui Quinton apăru un zâmbet sinistru.

— Atunci ar trebui să te ucid?

Regina înghiţi în sec. Îşi ridică bărbia.

— Asta ai fost plătit să faci? Să mă ucizi?

Zâmbetul lui Quinton dezveli nişte dinţi îngălbeniţi.

— Dacă aveam de gând doar să te omor, ai fi fost moartă până acum, milady. Nu. Nu fac decât să trag de timp pentru ca prietenii tăi să mă lase în pace până când soseşte binefăcătoarea mea.

— Binefăcătoare? Vrei să spui persoana care te-a plătit să îmi faci rău?

Quinton ridică din umeri.

— Binefăcătoare sună mult mai drăguţ, nu-i aşa?

— Cine ar dori să îmi facă rău? Nu am făcut nimic.

Râsul lui o făcu să simtă furnicături pe piele.

— Cu toţii ne facem duşmani, milady. Tu ţi-ai făcut unul puternic şi bogat, adică genul cel mai rău. Quinton

râse din nou. Nu te teme. Prietenii tăi îşi închipuie că pot să fie mai deştepţi decât mine, dar sunt în meserie de mult mai multă vreme decât oricare dintre ei. Consider că asta e provocarea supremă: să bat un grup de spioni în propria meserie. Îşi miji ochii şi se holbă în podea. Aş fi putut fi spion. Aş fi putut lucra pentru guvern. Ei nu sunt mai inteligenţi decât mine şi sunt pe cale să o dovedesc.

— Despre ce vorbeşti?

El îşi ridică din nou capul şi se îndreptă ameninţător spre ea.

— În tot acest timp, m-am jucat cu prietenii tăi.

— Cum te-ai jucat cu ei? întrebă Regina, ferindu-se cum putu de bine din calea lui.

Quinton pufni dezgustat şi se întoarse către uşă.

— Sunteţi cu toţii atât de previzibili. Prietenii tăi cred că mă vor păcăli, dar deja ştiu cu exactitate ce pun la cale. Le-am spus idioţilor acelora că vreau 5.000 de lire şi, desigur, ei cred că mă vor putea prinde când îi ridic. Ar trebui să mă întâlnesc cu ei mâine, la bazar. Mişcă din sprâncene. Cred că o să merg eu însumi doar ca să îi văd cum se zvârcolesc.

Regina se lipi cu spatele de perete. O frică aşa cum nu mai cunoscuse vreodată i se împrăştie încet prin vene.

— Cum de ştii ce pun la cale?

— *Acesta* este micul meu secret. Vor eşua, oricum, pentru că sunt nişte proşti.

— Ai de gând să mă înapoiezi în schimbul banilor?

Regina abia dacă putea să audă din cauza vitezei cu care sângele îi gonea prin urechi.

— Sigur că nu, Lady Regina. Am fost plătit să te ucid. Recompensa va fi doar un bonus. Te voi ţine în viaţă doar cât să o ridic.

Capitolul 34

— Chiar nu pot să cred că ne bazăm pe o *pasăre* care

să spioneze pentru noi, mormăi Daffin în timp ce el şi Grimaldi aşteptau în birou ca Daphne şi Delilah să se întoarcă. Astăzi mutaseră afurisitul de papagal din loc în loc şi nu avuseseră absolut deloc noroc să audă vreun lucru ieşit din comun spus de vizitii ori rândaşi. În după-amiaza aceasta, pasărea petrecuse ore întregi în grajduri. Acum era noapte. Erau programaţi să se întâlnească cu răpitorul la bazar în dimineaţa zilei următoare.

Mutaseră pasărea în coridorul de lângă sala de mese a servitorilor, aflată sub scări, cu scuza că menajera stătea cu ochii pe ea. Apelaseră la ajutorul acesteia, desigur. Aşteptau ca papagalul să îi audă pe Matthew şi pe Timothy, lacheii care călătoriseră cu ei în Surrey. Niciunul dintre servitori nu luă în serios prezenţa păsării.

Delilah veni în fugă în birou, cu papagalul cocoţat pe umărul ei.

— Cred că am reuşit, zise cu un zâmbet mândru pe chipul ei de ştrengăriţă.

Daffin sări de pe scaunul său.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? croncăni pasărea.

Daffin privi încruntat către pasăre.

Delilah ridică bărbia.

— Domnişoara Adeline a spus lucrurile următoare de îndată ce l-am adus din coridorul servitorilor.

Aruncă o privire către verişoara ei, Daphne, care deschise un carneţel în care era evident că notase ce spusese pasărea, şi înmână carnetul lui Delilah.

Delilah îşi drese glasul şi începu să citească.

— Ultima plată mâine. Întâlnim la bazar.

— Cine a spus lucrurile acestea? întrebă Daffin.

— Timothy, zise Daphne. Am confirmat după aceea cu Matthew. Credem că Matthew este complet nevinovat în toată treaba asta. Timothy încerca să îl recruteze.

— De ce crezi că a fost Timothy, şi nu Matthew? întrebă Daffin, luând din nou loc.

— Pentru că, răspunse Grimaldi, sprijinindu-se de spătarul canapelei, îmi amintesc când i-am interogat pe

servitori vara trecută, după moartea lui John. Lui Timothy îi plăcea să bea. Ocazional furase vin de la John. Zicea că avea nevoie de bani pentru mama lui care era bolnavă şi pentru sora lui mai mică. La vremea respectivă mi-a fost milă de el şi i-am dat nişte bani. S-a dovedit că nu era mulţumit de simbrie. Are mai mult de câştigat de la oricine o fi personajul acesta.

— A mai spus şi altceva pasărea? întrebă Daffin.

— Da, încuviinţă din cap Delilah. Domnişoara Adeline a spus clar: „Knowles”.

Daffin îşi frecă bărbia. Knowles. Quinton Knowles. Nemernicul acela. Daffin cunoştea numele de când avea 11 ani.

Capitolul 35

Regina aşteptă până când auzi o uşă grea deschizându-se şi închizându-se la un etaj inferior, probabil o uşă de la intrare. Quinton încercase din nou să o drogheze, dar ea reuşise să ţină în gură lichidul până când ieşise el din încăpere, apoi îl scuipase pe podea. Îl auzise mişcându-se prin casă o vreme. Nu avea nici cea mai mică idee ce făcea el, dar în cele din urmă plecase. Aşteptase cel puţin încă un sfert de oră, să se asigure că nu se întorcea.

Îşi folosi dinţii ca să roadă funiile care îi legau încheieturile mâinilor. Când asta nu funcţionă, reuşi să se ridice în picioare şi ţopăi până la lumânarea pe care Quinton o lăsase arzând pe un scăunel de lângă uşă. Îşi depărtă mâinile cât putu de mult şi puse nodul pe foc, aşteptând ca fibrele să ardă, sperând că avea să cadă înainte să îi atingă pielea.

Suferi o arsură minoră, pe care o stropi cu cana de apă pe care Quinton i-o lăsase. Ştiind că avea nevoie de putere, înfulecă pâinea uscată şi râncedă unsă cu gem, care se afla pe o farfurie de lângă saltea. În timp ce mânca, îşi folosi mâna liberă să dezlege şi să desfacă funiile de la

gleznele ei. Când, în cele din urmă, se eliberă, se năpusti spre uşă şi încercă să o deschidă.

Era încuiată.

Se grăbi la cea mai apropiată fereastră şi aruncă o privire afară. Ninsese în ultimele zile şi pământul şi acoperişurile erau albe. Fereastra avea un strat de gheaţă pe ea. Se uită în jos. Se afla la etajul doi. Era o înălţime mare. S-ar fi sinucis în felul acesta. Învârtindu-se în cerc, se grăbi către cealaltă fereastră. Privi afară şi scoase un oftat de uşurare. Acoperişul pridvorului casei alăturate se întindea în afară la vreun metru dedesubt. Ar fi reuşit.

Zgâlţâi fereastra, fără să îşi piardă speranţa că aceasta avea să fie deschisă.

Încuiată. La naiba!

Îi veniră în minte cuvintele pe care le rostise cândva Daffin în sufrageria din casa lui Mark şi a lui Nicole. „Un infractor priceput poate sparge cu mâna un geam dacă ştie ce face”. Daffin îi demonstrase, dar ferestrele din vila lui Mark şi a lui Nicole nu fuseseră prost făcute. Regina putea doar să spere că ferestrele din casa aceasta umedă şi rece erau fragile. Lovi cu podul palmei partea inferioară a geamului.

Nimic.

Oare îngheţase şi se întţepenise? Înghiţindu-şi panica crescândă, lovi din nou, de data aceasta înclinându-şi mâna şi folosind mai multă forţă. Geamul sări, alunecând şi ieşind din cadru. Regina îl prinse iute cu ambele mâini şi îl lăsă jos, sprijinit de peretele de sub fereastră. Un aer rece dădu buzna şi îi muşcă pielea dezgolită. Se cutremură, dar îşi vârî capul afară pe fereastră şi inspiră aer proaspăt pentru prima oară în câteva zile. Chiar şi aerul rece ca gheaţa era bine-venit după igrasia încăperii în care fusese ţinută.

Ameţită atât de la droguri, cât şi de lipsa de activitate din ultimele câteva zile, se rugă să fie în stare să iasă alunecând prin fereastră şi să sară pe acoperişul de dedesubt fără să se prăbuşească şi să moară, îşi ţinu respiraţia şi aşteptă ca o trăsură singuratică să treacă. Altfel, strada părea părăsită. Nu îndrăzni să alarmeze

vecinii. Zona părea rău famată. Vecinii puteau să ştie că Quinton ţinea oameni încuiaţi în casa aceasta şi erau de acord. Nu avea de gând să îşi încredinţeze siguranţa în mâinile unui străin. Nu când trebuia să ajungă acasă pentru a-şi ţine familia la distanţă de alte pericole.

Nu îndrăzni să se îmbrace înainte de a încerca să se caţăre pe acoperişuri. Hainele i-ar fi putut împiedica evadarea. În schimb, se hotărî să îşi arunce veşmintele pe fereastră şi să se îmbrace după ce avea să ajungă în siguranţă pe pământ. Putea doar să spere că era o decizie pe care nu avea să o regrete. Se grăbi către grămada de haine de pe podea, o luă în braţe, se întoarse la fereastră şi se aplecă în afară cât putu de mult. Apoi aruncă hainele într-o grămadă umilitoare în zăpada de dedesubt.

Nu mai era cale de întoarcere acum. Inspiră adânc şi îşi suflecă repede cămăşuţa. Ridică un picior şi îl scoase pe fereastră. Aerul rece îi izbi pielea dezgolită. Îşi ridică şi celălalt picior. Stând în şezut pe pervaz, reuşi să se întoarcă pe burtă şi să se legene, cu picioarele plutind libere în noaptea rece.

O singură privire aruncată în jos o făcu să se sufoce de groază. Căderea până la acoperiş părea mult mai înfricoşătoare acum, când atârna de o fereastră aflată la etajul doi. Adunându-şi tot curajul pe care îl mai avea, se balansă în afară până când doar mâinile îi rămaseră agăţate de pervaz, strângându-l cu disperare. Îşi închise ochii pentru o clipă.

Picioarele Reginei se aflau probabil la numai jumătate de metru de vârful acoperişului. Nu se mai putea ţine pentru multă vreme. Probabil că acum nu era momentul cel mai potrivit să se întrebe dacă acoperişul vecinilor era vechi şi putrezit. Oare avea să ţină? Sau avea să se prăbuşească prin el şi să aterizeze grămadă pe pragul lor?

Nu avea importanţă. Era imposibil să se ridice înapoi până la fereastră. Trebuia să îşi asume riscul.

Numără până la trei, închise din nou ochii şi dădu drumul cadrului ferestrei. Cămăşuţa i se ridică şuierând în jurul coapselor, iar ea se prăbuşi pe acoperiş, lovindu-se la

genunchi. Dar acoperişul rezistă. Rezistă. Spuse o rugăciune mută de mulţumire în timp ce se ghemui acolo, încercând să îşi ţină echilibrul pe vârfurile picioarelor, ciulind urechile după vreun sunet. Nu se auzi decât strigătul obsedant al unei bufniţe dintr-un copac apropiat. Dădu drumul respiraţiei pe care şi-o ţinuse, încercând să ignore gheaţa şi zăpada care îi ardeau tălpile goale. Aruncă un ochi peste margine ca să vadă cât de cumplit avea să fie restul căderii.

Slavă Cerului pentru micile favoruri. Un gard viu frumos şi mare, acoperit de zăpadă pufoasă, se afla sub acoperiş, într-o parte a uşii de la intrare. În mod normal, gardul viu nu ar fi fost decât beţe pe timpul iernii, dar grămada de zăpadă îl făcea să pară aproape îmbietor, în orice caz, era singura alegere pe care o avea. Îşi trase cămăşuţa în jos cât putu de tare şi se coborî pe marginea acoperişului, degetele agăţându-i-se de jgheab exact aşa cum se agăţaseră de fereastră. Când îşi dădu drumul, picioarele îi atinseră zăpada ce acoperea gardul viu.

Ceea ce urmă fu... neplăcut. Ei bine, fu de-a dreptul dureros. Dar, câteva momente mai târziu, când ateriză pe pământ – după ce se rostogolise de pe gardul viu – şi evaluă pagubele, fu fericită să descopere că avea doar câteva zgârieturi însângerate şi nu şi oase rupte. Putea să trăiască cu zgârieturi însângerate.

Acum trebuia să facă ceva ca să nu moară îngheţată.

Se ridică cu greu în picioare şi îşi găsi grămada de haine la câţiva metri. Apucă mai întâi rochia şi o trase peste cap ca să se acopere. Era imposibil să o încheie la nasturi cum se cuvenea fără ajutor, dar pentru moment aceasta era cea mai mică dintre grijile ei. Apoi îşi puse pelerina peste umerii deja tremurânzi. Dinţii îi clănţăneau. Nu îşi bătu capul cu ciorapii sau corsajul. În circumstanţele de faţă erau o bătaie de cap prea mare. În schimb, le făcu ghem şi le vârî în gardul viu. Zâmbi în sinea ei. Cine avea să le găsească la primăvară avea să aibă parte de o surpriză.

Înşfăcă ghetele şi îşi vârî picioarele în ele. Apoi o luă

la goană în direcţia în care văzuse că se îndreptase ultima trăsură, şchiopătând în urma rănii de la genunchi. Drumul trebuia să ducă undeva, cu puţin noroc, într-un loc pe care ea să îl recunoască.

După aproape o oră, se trezi înapoi la aceeaşi intersecţie de unde pornise. Lacrimile îi înţepară ochii. Nu făcuse decât să se învârtă în cerc şi nu recunoscuse nimic. Era pierdută fără pic de speranţă. Laudanumul care rămăsese în trupul ei o afectase mai mult decât îşi dăduse seama. Gândirea nu îi era limpede. Rămase acolo, în picioare, cugetând la ce-ar trebui să facă în continuare. O trăsură veni huruind pe stradă. Un amestec de uşurare şi de ameţeală subită aproape o dărâmă la pământ. Făcu semn cu mâna. Nu avea niciun ban în buzunare, dar avea să ceară ajutor şi avea să se roage ca omul să fie bun. Era ultima ei speranţă.

Bărbatul opri trăsura lângă ea.

— Eşti bine, domniţă?

— Nu, zise ea, deschizând portiera şi folosindu-se de ultima fărâmă de putere pe care o mai avea ca să se ridice şi să se prăbuşească pe podeaua murdară.

— Du-mă la casa marchizului de Coleford, de pe Upper Brook Street. *Te rog.*

— Marchizul de Coleford? Eşti sigură că asta doreşti, domniţă? strigă bărbatul către ea.

Bietul birjar părea a fi extrem de neîncrezător că femeia aceea murdară din trăsura lui avea vreo treabă cu marchizul de Coleford.

— Da, reuşi ea să şoptească înainte să leşine.

Capitolul 36

Majordomul intră în grabă în salonul în care Daffin stătea cu Mark, Nicole, Lady Harriet şi cu ducele. Cele 5.000 de lire pe care ducele le adunase se aflau în mijlocul canapelei, într-un săculeţ din piele maro, gata să fie

schimbate a doua zi pentru viaţa Reginei.

— Milord, zise Abbott, cu chipul palid. La uşă se află un vizitiu care insistă că în vehiculul lui are o tânără care a cerut să fie adusă aici.

Daffin sări de pe scaunul lui şi o luă la fugă către uşa de la intrare. Grimaldi şi Nicole îl urmară. Daffin nu se opri să îi pună vreo întrebare vizitiului. Neluând în seamă vântul rece care îi pătrunse prin haine, apucă de pe verandă un felinar şi se grăbi spre trăsura care era oprită în faţa casei.

De îndată ce ajunse, smuci portiera şi vârî felinarul înăuntru. Inima i se opri. Regina se afla lungită pe podea, inconştientă şi tremurând. Grimaldi ajunsese şi el la trăsură, iar Daffin îi dădu felinarul prietenului său. O luă pe Regina în braţe şi se îndreptă spre casă. Ea deschise ochii fluturând din gene şi o urmă de uşurare străluci în ochii ei înainte să cadă din nou în inconştienţă.

Daffin intră grăbit în foaier, cu Regina cuibărită la pieptul său.

— Care dormitor? întrebă el pe o Nicole şocată, care rămăsese la uşă.

— Urmează-mă.

Nicole fugi pe scări în sus, cu Daffin pe urmele ei, purtând-o pe Regina în braţe.

Nicole merse în grabă pe coridorul lung şi se opri în pragul unei uşi aflate la mijlocul holului. Deschise uşa, se grăbi la pat şi dădu la o parte cuverturile. Daffin o urmă şi o aşeză cu grijă pe Regina pe cearşafurile moi şi curate. Lady Harriet şi un cârd de servitoare intrară agitate în încăpere ca să o vadă pe Regina, iar Daffin fu obligat să iasă de dragul decenţei. Reuşi să ajungă până în hol, înainte să se sprijine cu spatele de perete şi să a lunece pe podea. Îşi puse braţele pe genunchi. Îl inundă o uşurare cum nu mai cunoscuse vreodată.

Câteva minute mai târziu, ridică privirea şi îl văzu pe Grimaldi stând în picioare deasupra lui. Generalul se aplecă şi îl apucă de umăr, într-un gest de susţinere.

— S-a întors, zise Daffin, cuvintele abia reuşind să iasă din gâtlejul lui uscat şi aspru. Lacrimile ardeau în

spatele ochilor săi. Ah, Dumnezeule, Grim. Este teafără.

*

Regina se ridică pe pernele din dormitorul ei. Se afla acasă de mai mult de două zile, dar evenimentele erau încă în ceaţă. Îşi amintea vag că ridicase privirea către un felinar ţinut în interiorul trăsurii şi către Daffin, care o privea cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Îşi amintea felul în care simţise căldura pieptului lui când el o ridicase în braţele sale. Îşi amintea foarte vag că se simţise, în sfârşit, din nou în siguranţă şi că îşi amintea mirosul lui primitor, înainte de a luneca din nou în beznă.

Următoarea dată când se trezise, era curată şi purta o cămaşă de noapte nouă, care mirosea a proaspăt, şi era sprijinită pe perne în patul ei din casa lui Mark. Un şir de servitoare veniseră să vadă cum se simte, precum şi Nicole şi Mark şi bunica. Se purtau cu toţii cu ea de parcă ar fi fost invalidă. Rosăturile provocate de frânghie la încheieturi şi glezne ei fuseseră tratate cu balsam şi se vindecau frumos. Arsurile de pe palme nici măcar nu o mai prea dureau. Zgârieturile şi juliturile pe care le căpătase în urma săriturii sale în gardul viu făcuseră coji. Singurul lucru care o mai deranja încă era genunchiul. Nicole insistă ca Regina să îl ţină sprijinit pe o pernă tot timpul.

În rest, se simţea bine, dar Mark şi Nicole insistau să se odihnească. Sentimentul lor de vină îi transformase într-o pereche de cloşti. Asta împreună cu verificările constante ale bunicii o făceau pe Regina să creadă că şi-ar putea pierde minţile. Era perfect sănătoasă. Trebuia să coboare din patul acesta. Să iasă din încăperea aceasta, începuse să se simtă ca şi cum era din nou prizonieră.

Nicole intrase să o vadă de peste zece ori, extaziindu-se în faţa curajului ei şi cocoloşind-o de parcă era un copil. Verişoara ei puse toate servitoarele la dispoziţia Reginei, şi ceai şi prăjituri şi orice altceva dorea aceasta erau trimise sus periodic. Dar Regina tânjea să dea la o parte cuverturile şi să se coboare din pat.

Tocmai era pe cale să facă asta când fu oprită de o bătaie în uşă.

— Intră, strigă, aşteptându-se să vadă chipul îngrijorat al lui Nicole iţindu-se din nou de după uşă.

— Eşti decentă? se auzi un glas bărbătesc gros.

Era Daffin.

Simţi fluturaşi în stomac. Zâmbi în sinea ei şi îşi muşcă buza.

— Întotdeauna sunt, strigă ea drept răspuns.

El se strecură în încăpere, lăsând în urma lui uşa pe jumătate deschisă. Arăta ca şi cum nu dormise de două săptămâni. O barbă crescută de câteva zile îi acoperea obrazul, şi părea mai slab.

— Ştiu că nu se cade să intru aici, dar dat fiind faptul că până acum nu mi s-a permis să discut cu tine, am decis să risc.

Daffin se apropie de pat şi se aşează pe scaunul pe care Nicole îl pusese acolo pentru vizitele regulate ale ei şi ale bunicii.

Regina îşi dădu o şuviţă de păr pe după ureche. Era aşa de bine să îl vadă din nou! Îşi dădu seama că îi fusese dor de el. Îi fusese îngrozitor de dor de el. Dar expresia de vinovăţie de pe chipul lui o făcu să fie precaută.

— Dacă ai venit să îţi ceri scuze, nu trebuia.

— Îmi pare rău.

El îşi plecă umil capul în piept. Arăta atât de vinovat, încât ei i se strânse inima.

— Nu ai pentru ce să îţi pară rău, Daffin.

El îşi ridică încet capul şi o privi în ochi.

— Este amabil din partea ta, dar te înşeli. Noi ar fi trebuit să te fi protejat mai bine. *Eu* ar fi trebuit să te protejez mai bine.

Ei i se tăie respiraţia. Inima îi bubui dureros.

— Nu ai avut nici cea mai mică idee că era vorba despre un grup. El mi-a spus că i-a angajat pe oamenii aceia ca să îl ajute.

Daffin clătină din cap.

— Asta nu are importanţă.

Regina îşi netezi rochia.

— Ce este? Crezi că ar fi trebuit să fi ghicit? Eşti inteligent, Daffin, dar nu eşti atoateştiutor.

— Iubire, lasă-mă să fiu vinovat, te rog, şopti el, întinzând mâna şi dându-i la o parte părul de pe obraz.

Regina îşi ţinu respiraţia.

El îşi retrase mâna, jenat.

— Vrei să vorbeşti despre ce s-a întâmplat?

— Dacă tu crezi că va fi de ajutor pentru a-l găsi. Am auzit că Timothy, lacheul, a lucrat cu el.

— L-am aruncat în temniţă pe individul acela. A recunoscut totul.

— Bun. Nu doresc să îl mai văd vreodată.

— Nici eu.

Regina îşi coborî vocea şi rosti în şoaptă:

— Nu i-am spus totul lui Nicole, Daffin. Nu şi lucrurile pe care le-a spus el… despre tine.

— Despre mine? Daffin se trase pe marginea scaunului. Ce-a spus? Ea desenă cu vârful degetului pe cearşaf.

— A spus că nu eşti cine cred eu că eşti.

Daffin îşi mută privirea.

— A spus că numele tău nu este Oakleaf.

Daffin rămase tăcut preţ de câteva secunde înainte să îşi coboare privirea în podea şi să spună încet:

— Este adevărat.

Regina îşi miji ochii.

— Cine eşti, Daffin?

Daffin se aplecă înainte, cuprinzându-şi genunchii cu mâinile. Expiră lung.

— Oakleaf nu este numele cu care m-am născut. L-am schimbat după şcoală.

— De ce?

— Pentru că nu voiam să am nimic de a face cu tatăl meu.

Ea clătină din cap.

— Numele lui este Quinton, Daffin, şi te cunoaşte. Chiar el mi-a spus.

— Da. Mă cunoaşte. Iar eu îl cunosc. Aproape nu-şi mai putea descleşta maxilarul. Numele lui este Quinton Knowles.

Regina se încruntă, dar aprobă din cap.

— Cum se face că îl cunoşti?

— El este cel care a ucis-o pe mama.

Capitolul 37

Regina inspiră adânc. După ce trecuseră prin atâtea, sosise vremea ca Daffin să se deschidă în faţa ei. Refuza să îl lase ca de data aceasta să schimbe subiectul.

— Spune-mi, Daffin. Spune-mi adevărul despre cum a fost ucisă mama ta.

Ochii lui erau duri ca jadul.

— Este o poveste complicată.

Ea se lăsă pe perne şi îşi trase pătura până la bărbie.

— Se întâmplă să am timp din belşug.

El se aplecă înainte în scaun, îşi trecu o mână peste faţă şi oftă prelung şi adânc. Regina îi studie chipul. Ştia că avea să îi fie greu să spună povestea. Uciderea mamei lui marcase viaţa acestui bărbat minunat şi enigmatic. Cum se petrecuseră lucrurile?

El o privi în ochi.

— Mama era o femeie superbă. Avea mulţi admiratori.

— Îmi pot imagina.

Regina îi studie profilul. Liniile micuţe din jurul ochilor lui stăteau mărturie durerii sale. Se ruşina că mama lui avusese amanţi? Multe femei căsătorite din înalta societate aveau.

— I-am găsit trupul la baza scării din casa noastră, zise pe neaşteptate Daffin.

Deşi tonul fusese plat, ca şi cum ar fi povestit un fapt divers, rigiditatea spinării şi a umerilor lui vorbeau de o agonie profundă.

Regina îşi ţinu respiraţia. Sfinte Dumnezeule! El fusese cel care găsise trupul lipsit de viaţă al mamei sale?

Nu îşi putea imagina nimic mai rău.

— În Ajunul Crăciunului? şopti ea, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu. În ziua de Crăciun. Se uită scurt la ea, apoi din nou în altă parte, genele sale aruncând umbre pe obraji în timp ce se holba la focul din cămin. Coborâsem scara în fugă ca să iau prăjiturile de Crăciun pe care bucătăreasa noastră mi le lăsa de obicei în dimineaţa de Crăciun.

Lacrimile se revărsară pe obrajii Reginei.

— Îmi pare rău, Daffin.

Ochii lui Daffin se înceţoşară.

— A venit sergentul. Nici măcar nu a verificat cum trebuie locul faptei înainte să declare moartea mamei ca fiind un accident. Dar eu ştiam că nu era.

Regina îşi şterse lacrimile cu dosul mâinilor.

— Cum de ştiai?

— După felul în care era înclinat trupul ei la baza scărilor. Nu avea nicio noimă ca ea să fi căzut. Nu ar fi aterizat în felul acela. Şi avea pe gât urme pe care sergentul le-a ignorat cu desăvârşire.

Regina îşi dădu seama cum acel moment îl făcuse pe Daffin să vrea ca, într-o bună zi, să devină investigator.

— Ce s-a întâmplat cu tine după aceea?

— Tatăl meu m-a trimis la internat. Nu m-am întors să trăiesc în Londra până când nu am ajuns bărbat în toată firea.

Regina îi scrută profilul.

— Nu ţi-ai văzut tatăl de sărbători? În vacanţe?

— Nu.

Glasul îi era tăios.

— Nu eram bine-venit în casa tatălui meu.

— Este îngrozitor, zise Regina.

Nu e de mirare că el credea că tatăl lui era îngrozitor.

— Şi când ai crescut… ai reuşit să dovedeşti că mama ta fusese ucisă şi să îl găseşti pe cel care a ucis-o?

În lumina focului, trăsăturile lui Daffin erau ca de piatră, dar mâinile sale se încleştară şi se descleştară în poala lui.

— L-am vânat ani întregi, începând de când eram un adolescent. Am lucrat alături de garda de noapte. Am aşteptat în faţa caselor oamenilor importanţi ca să obţin susţinere. Am discutat cu agenţi de poliţie, le-am pus întrebări, am investigat fiecare detaliu, fiecare unghi posibil. Mi-am câştigat o reputaţie în felul acesta. Mai târziu, anumiţi bărbaţi înstăriţi au venit să mă caute ca să îi ajut să rezolve unele fărădelegi. Când am devenit destul de în vârstă, am mers la Fielding şi l-am întrebat dacă mă puteam alătura agenţilor. Mi-a spus că el mă căuta *pe mine.* Mi-a cerut să fac parte din echipă.

— Şi făcând toate astea ai dat în cele din urmă de urmele ucigaşului mamei tale?

— Da.

Daffin clătină din cap ca pentru a alunga amintirile dureroase pe care le dezvăluise şi se întoarse cu faţa către ea.

— Am reuşit să dovedesc că el s-a aflat în casă în acea zi, printr-o bucată de hârtie cu un Q pe ea, pe care el o lăsase în urmă, lângă trupul mamei mele. Un nemernic arogant. Am smuls o confesiune din partea lui. Am avut nevoie de toate puterile mele pentru a nu-i frânge gâtul. A putrezit în temniţă ani buni.

Regina îşi tamponă ochii cu o batistă pe care o scosese din sertarul noptierei de lângă pat.

— Cum de a ieşit?

Daffin clătină din cap.

— Tare mi-aş dori să aflu. După vreo şase ani, mi s-a spus că a fost ucis de un alt prizonier. Am mers la înmormântarea lui şi i-am scuipat pe mormânt.

— Nu te condamn, zise ea. Aş fi făcut la fel. Dar, dacă a murit în închisoare, cum ar putea Quinton Knowles să fie acela?

Expresia lui Daffin se înmuie când întinse mâna să îi atingă obrazul. Îşi lăsă vârfurile degetelor să îi mângâie curba, iar ea se cutremură simţind tandreţea de după o astfel de relatare brutală a trecutului lui.

— Făcând ceea ce fac, am văzut oameni dintre cei

mai răi, Regina. Bănuiesc că şi-a înscenat propria moarte şi că s-au dat bani undeva.

Regina încuviinţă din cap, deşi inima îi bubuia în piept la atingerea stăruitoare a mâinii lui.

— Pot doar… să îmi imaginez.

Inspiră adânc.

— Dar *de ce* a ucis-o Knowles pe mama ta? Ai aflat vreodată?

— Din acelaşi motiv pentru care te-a răpit şi pe tine. Cineva l-a plătit.

Regina îşi ţinu respiraţia.

— Cine?

— Tatăl meu.

Capitolul 38

Daffin închise uşa dormitorului Reginei în urma lui şi se opri, fiind incapabil pentru moment să îşi dea seama de prezenţa lui Nicole lângă el, căci se lupta cu nenumărate lucruri de care îşi dădea seama. Aceasta păru să înţeleagă nevoia lui de a se aduna şi nu încercă să îi atragă atenţia cât timp rămase lângă uşa Reginei, acoperindu-şi ochii cu o mână.

Recunoscuse în faţa Reginei că tatăl lui îl angajase pe ucigaşul mamei sale. Nu mai dezvăluise niciodată asta altcuiva. Nu spusese niciodată nici unui suflet. Îi fusese ruşine să o facă. Din mai multe motive. Dar el şi Regina aveau o legătură specială. Era de netăgăduit. Zilele în care se întrebase dacă o va mai revedea fuseseră un iad. În clipa în care dăduse cu ochii de ea în trăsură în urmă cu câteva nopţi, fusese atât de inundat de uşurare încât nu mai fusese în stare să respire. Nu dorea să mai simtă vreodată genul acela de spaimă.

În cele din urmă, Nicole îşi drese glasul.

— Ea nu dă vina pe tine, ştii?

Daffin îşi frecă fruntea cu o mână în timp ce se

îndreptară împreună spre scări.

— Ştiu. Dar ar trebui.

— Ba nu.

El îşi încleştă degetele într-un pumn.

— Îl voi sfâşia în bucăţi pe nemernicul acela când îl voi găsi.

Nicole îl bătu uşurel pe braţ.

— Linişteşte-te. Mânia nu îţi va fi de ajutor. Vino cu mine în birou. Vom discuta planul următor.

Se opriră în capul scărilor.

— Voi veni în curând, îi spuse el.

Ochii lui Nicole scăpărară de neastâmpăr.

— Trebuie să recunosc că am fost dezamăgită de faptul că nu ai încercat să-i furi un sărut cât ai stat cu Regina.

— Poftim? zise el, arcuind o sprânceană.

— Îi plac în mod deosebit cătuşele tale. A adus vorba despre ele nu doar o dată.

Nicole îi făcu cu ochiul.

Daffin rămase cu gura căscată în timp ce o urmări coborând treptele.

*

La o oră după ce Daffin plecă din camera ei, Regina nu mai putu, în sfârşit, să îndure niciun alt moment de odihnă la pat. Se dădu jos, îşi înfăşură strâns halatul în jurul ei şi se strecură pe scări până în birou. Nicole o informase că aveau de gând să facă un plan ca să-l găsească pe Quinton Knowles, iar Regina dorea să ia şi ea parte.

Cu gulerul halatului strâns lipit de gât, merse pe vârfuri până la uşa biroului.

Tocmai se pregătea să bată în uşă, când Mark strigă:

— Intră, Regina.

Ea zâmbi.

— De unde-ai ştiut că sunt aici?

— Te ascunzi la intrarea într-o încăpere plină de spioni, aş zice că ştiam cu toţii că te afli acolo, strigă Mark

drept răspuns.

Zâmbind, Regina păşi în cameră şi îi cercetă pe ocupanţii acesteia. Pe lângă Nicole şi Mark, erau prezenţi toţi cei patru membrii ai familiei Cavendish. Daffin se afla şi el acolo. Fiecare dintre ei îi oferi un zâmbet sau o salută din cap când intră, neluând în seamă ţinuta ei neconvenţională.

— Fac parte din această investigaţie, anunţă ea, cu obrajii încinşi, şi refuz să mai rămân în pat fie chiar şi pentru o clipă.

Nicole îi ieşi în întâmpinare.

— Desigur. Cu siguranţă că ţi-ai câştigat locul aici. Vino. Aşază-te. Ajută-ne.

Regina se aşează pe canapeaua din capătul încăperii, alături de Nicole.

— Regina este singura persoană dintre noi care a vorbit de curând cu Knowles, zise Nicole. Aş zice că are destule să ne spună.

— Da, Regina, spuse Daphne Cavendish. Spune-ne.

Regina trase adânc aer în piept. Netezindu-şi halatul, îşi roti privirea prin încăpere. Întâlni ochii lui Daffin, iar acesta îi zâmbi încurajator.

— Lui Knowles îi place la nebunie provocarea de a se confrunta cu voi toţi. Dorea şansa de a-şi măsura isteţimea cu cea a celor mai buni spioni din ţară.

— Îşi va primi şansa înzecit, scrâşni Mark.

— Ne-a scăpat de două ori. Nu avem de a face cu un nepriceput aici, adăugă Danielle.

Daffin se foi în scaunul lui aflat lângă cămin şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— A avut un avantaj pentru că noi nu ne dăduserăm seama cât de sofisticat este. Acum ştim.

— Regina spune că a fost angajat de cineva, punctă Nicole. De cine? Cine ar dori să îi facă rău?

— Nu a vrut să îmi spună, răspunse Regina. A pomenit doar de o binefăcătoare.

— O femeie? Dar cine?

Nicole clătină din cap.

— Cineva cu bani, răspunse Daffin. Knowles nu face

nimic pe bani puţini.

— Şi cineva care mă doreşte moartă, adăugă Regina. Nu m-a ţinut în viaţă decât pentru a scoate şi mai mulţi bani de la unchiul Edward.

— Nemernic lacom, mârâi Daffin.

— Însă ştie că acum ştim, adăugă Mark. A dat greş, dar va veni înapoi după Regina, ca să îşi capete banii. Dacă oricine l-a angajat pe Knowles află că acesta a avut o şansă şi a pierdut-o din cauza lăcomiei sale, va avea de plătit al naibii de greu.

— Sunt de acord, răspunse Daffin. Până când îl prindem şi aflăm pentru cine lucrează, Regina se află în continuare în pericol.

Nicole strânse mâna Reginei.

— Nu te voi pierde din ochi. Îmi pare atât de rău că ai fost răpită.

Regina îi oferi prietenei sale un zâmbet şters.

— Reproşurile nu îşi au rostul, zise Danielle Cavendish. Tot ceea ce contează acum este să îl găsim pe Knowles.

— De acord, zise Mark.

Daffin se întoarse către Regina.

— Avem nevoie de tine să ne duci acolo unde ai fost ţinută. Vom merge prin oraş cu trăsura până când vom găsi locul. Am de la vizitiul trăsurii adresa de unde te-a luat. În momentul de faţă este singurul nostru indiciu.

Regina dădu din cap. Nu era deloc sigură că avea să îşi poată aminti de unde venise, dar avea să îşi dea toată silinţa.

— Desigur.

— Avem nevoie să ne spui tot ce îţi aminteşti despre locul unde ai fost ţinută, Regina, spuse Mark.

Regina îşi scotoci amintirile.

— Mi-a dat laudanum. Totul era în ceaţă. Când am plecat, era întuneric. Am umblat împleticindu-mă în căutarea unei străzi pe care să o recunosc. Eram încă ameţită.

— Ştiu, dar gândeşte-te bine, o îndemnă Mark. Îţi

aminteşti ceva? Orice?

Regina se strădui din răsputeri să se concentreze. De zile întregi încerca să îşi amintească informaţii legate de evadarea sa. Detaliile erau pierdute într-o ceaţă de ger şi teamă.

— Îmi amintesc de un lampadar şi de prăvălia unei modiste.

— Nimic altceva?

Daffin se mută pe un scaun aşezat cu faţa spre ea, cu coatele sprijinite pe genunchi.

Regina îşi frecă chipul cu mâinile şi gemu.

— Îmi amintesc că, în timp ce eram încuiată în încăpere, am auzit zgomote puternice de metal lovit. Iar şi iar. Ca şi cum cineva bătea fierul. Cum ar fi un fierar.

— Există un fierar la colţul străzilor Earlham şi Mercer din cartierul Seven Dials, interveni Cade Cavendish, sprijinit de un perete din apropiere. Nu a zis vizitiul că de pe-acolo a luat-o?

— Ba da, răspunse Daffin, cu nările fremătând.

Regina încuviinţă din cap.

— Dacă găsim strada pe care am fost, poate că reuşesc să găsesc fereastra pe care am ieşit.

Daffin îşi întinse mâna şi o strânse pe a ei. Privirea lui o căută pe a ei şi o privi în ochi.

— Aşa rămâne. Vom pleca de dimineaţă, de cum dă lumina.

Capitolul 39

Mai târziu în după-amiaza aceea, Daffin intră în biroul lui Grimaldi.

— Ce-ai aflat?

Grimaldi îi făcu semn să ia loc.

— Mi-am pus cei mai buni oameni să îl verifice pe Quinton Knowles. Nu îţi va plăcea ce am aflat. Se pare că a ieşit din închisoare de ani buni.

Daffin expiră lung.

— Dar cum? Am fost acolo în ziua în care l-au îngropat într-un coşciug ieftin undeva în afara oraşului.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că închisoarea Newgate este plină de gardieni gata oricând să facă un ban în plus.

Daffin îşi scărpină ceafa.

— Mă temeam că asta vei spune.

— Nu i-ai văzut deloc cadavrul, nu-i aşa? îl întrebă Grim.

— Nu. Şi pe atunci eram tânăr şi destul de naiv încât să nu cer asta. Dumnezeule, sunt un prost. În toţi anii aceştia, am crezut că este mort.

— Nu eşti prost, Oakleaf. Doar că ai crezut într-un sistem care te-a lăsat baltă… şi nu numai o dată.

Daffin îşi trecu mâinile peste ochi.

— Ai aflat cine sunt, nu-i aşa?

Grimaldi zâmbi.

— Nu are de ce să îţi fie ruşine.

Daffin slobozi un hohot de râs lipsit de veselie.

— Uşor de spus din partea nepotului unui duce.

— Ah, dar şi tu eşti nepotul unui duce, nu-i aşa? Cel mai în vârstă fiu nelegitim al ducelui de Portland.

— Da.

Daffin îşi încleştă maxilarul.

— Sunt un bastard.

— Asta nu schimbă nimic, Oakleaf. Eşti în continuare cel mai bun agent pe care îl are Fielding. Eşti un bărbat al naibii de grozav şi un prieten al naibii de bun.

Daffin îşi plecă uşor capul. Era recunoscător să audă acele vorbe din gura prietenului său. Oare Regina avea să simtă la fel când o să afle? Nu avea timp să stea şi să se gândească la asta. Tot ceea ce conta era să îl găsească pe nemernicul acela care încercase să o rănească şi pe oricine îl plătise pe ticălos şi să îi bage pe amândoi la închisoare, acolo unde le era locul. De data asta, Daffin avea să se asigure că Knowles nu avea să mai iasă vreodată.

— Vreau numele gardianului care a luat banii

însângeraţi ai lui Knowles ca să îl lase să iasă.

Grimaldi zâmbi.

— M-am gândit că s-ar putea să îl vrei. Mi-am pus cei mai buni oameni să se ocupe de asta.

Un zâmbet se întinse încet pe chipul lui Daffin.

— Mai întâi, îl voi găsi pe Knowles. Apoi îl voi găsi pe gardian şi îl voi trimite şi pe acesta în temniţă. Aşadar, cine crezi că se află în spatele tuturor acestor lucruri?

— Vara trecută, Regina a ajutat la prinderea ucigaşilor lui John. Crezi că aceştia ar fi putut să îl plătească pe Knowles ca să îi răzbune?

— Poate, răspunse Daffin, dar de ce doar Regina? Şi noi, ceilalţi, am ajutat la prinderea lor.

— Sunt de acord. Este ceva care nu se potriveşte.

Daffin se lăsă pe spătarul scaunului.

— Am terminat cu ghicitul. Planul meu este să îl găsesc pe Knowles şi să scot numele cu forţa de la el.

Delilah Montebank şi papagalul ei merseră şerpuit către locul unde ducele de Colchester stătea în mijlocul salonului.

— Bună ziua, Excelenţă, zise, executând o reverenţă adorabilă, chiar dacă nu prea sigură.

Ducele ridică surprins privirea către ea.

— Bună ziua, rosti.

— Eu sunt Lady Delilah, iar acesta este papagalul meu, Domnişoara Adeline.

— Pare a fi un papagal grozav, zise ducele.

— Ah, Domnişoara Adeline chiar *este* un papagal grozav, fu de acord Delilah, doar că nu a fost prea fericit botezat, pentru că este băiat.

— Un papagal grozav, ciripi pasărea.

— Aşa care vasăzică, răspunse ducele, străduindu-se cât putu de bine să îşi ascundă zâmbetul. Uneori, numele nefericite sunt inevitabile.

— Cum aşa? întrebă Delilah.

— Cum aşa? repetă papagalul.

Ducele îşi drese glasul.

— De exemplu, unul dintre prenumele mele este

Hercule.

— Înţeleg. Este un ghinion, răspunse Delilah. Mă bucur atât de tare să întâlnesc pe cineva care, în sfârşit, înţelege.

Ducele încuviinţă din cap.

— Sunt Edward Alistair Hercule Montaque Coleford, cel de-al cincilea duce de Colchester.

— Mă bucur enorm de mult să vă cunosc, Excelenţă. Delilah execută o altă reverenţă imperfectă. Cum vi se pare să fiţi duce? Întotdeauna am fost de părere că trebuie să fie o corvoadă groaznică.

Ducele râse în barbă.

— De ce crezi asta?

— Cel mai bun prieten al meu, Thomas, este duce şi întotdeauna are de făcut ceva plictisitor.

— Cine este prietenul tău cel mai bun?

— Thomas Hobbs, duce de Huntley.

— Şi lui i se pare că este o corvoadă să fie duce?

— Corvoadă groaznică, zise pasărea.

Delilah îşi înclină capul.

— Nu l-am întrebat niciodată. Doar am presupus. Dar Thomas este bun la lucruri cum ar fi să facă faţă catastrofelor şi să se ocupe de lucruri. Eu însă nu sunt. Totuşi Domnişoara Adeline nu îl place.

— Nu îl place, ciripi Domnişoara Adeline.

Ducele îşi ridică gânditor capul.

— De ce nu îl place Domnişoara Adeline pe Excelenţa Sa?

Delilah scăpă un oftat prelung şi zgomotos.

— Pentru că Domnişoara Adeline este îngrozitor de gelos pe Thomas.

— Gelos, confirmă pasărea.

— Treaba asta este regretabilă. Aş dori foarte mult să îi mulţumesc în mod oficial Domnişoarei Adeline, spuse ducele. Am înţeles că a fost esenţial în a ne ajuta să îl scoatem la suprafaţă pe trădătorul aflat în mijlocul nostru.

— Trădător aflat în mijlocul nostru, croncăni pasărea.

Delilah îi dărui ducelui un zâmbet strălucitor.

— Ştiam că faptul că Domnişoara Adeline repetă lucruri avea să fie de ajutor cândva. Am tot încercat să găsesc o cale de a-l strecura la lecţiile mele cu domnişoara Baxter. M-am gândit că ar putea să memoreze răspunsurile pentru testele mele.

— Cine este domnişoara Baxter? întrebă Colchester.

— Guvernanta mea, răspunse Delilah. Face tot ce îi stă în putinţă să mă înveţe să mă port cuviincios.

— Şi cum merge cu studiile? întrebă ducele.

— Nespus de încet, recunoscu Delilah.

Ducele îşi înăbuşi un alt zâmbet.

— Din ce motiv?

— Pentru că spun ce îmi stă pe limbă şi nu ceea ce se cuvine. Este ca şi cum creierul meu refuză să aştepte şi să spună lucrul potrivit. În ultima vreme am exersat *r-ă-b-d-a-r-e-a* şi *d-e-c-e-n-ţ-a.*

— Răbdare şi decenţă?

Ducele se încruntă.

— De ce le-ai spus pe litere?

Papagalul deschise gura ca să vorbească, dar Delilah îi aruncă o privire care îl reduse la tăcere.

— Pentru că urăsc aceste cuvinte.

Delilah se cutremură.

— Refuz să le rostesc cu glas tare.

— Scuzele mele că le-am spus, milady, răspunse ducele.

— Este în regulă, Excelenţă. Ar fi fost imposibil să ştiţi despre aversiunea mea faţă de ele. Mă tem însă că nu voi putea niciodată să fiu bună la vreuna dintre ele, aşa că am decis să le evit în vocabularul meu. Între timp, am reţinut cuvântul *evit,* după cum tocmai aţi observat. Nu are nicio noimă, dar asta este.

— Ştii ce cred, Lady Delilah? spuse ducele.

Delilah se aplecă în faţă.

— Ce?

— Cred că este posibil să ajungi o tânără minunată chiar şi fără răbdare sau prea multă decenţă. Din nou, cu toate scuzele de rigoare pentru că am rostit acele cuvinte.

Delilah îl privi cu ochii mari.

— Chiar credeţi asta?

— Da.

— Sper cu disperare că aveţi dreptate, Excelenţă. Mama îşi pierde speranţa că voi reuşi vreodată să am o căsătorie avantajoasă. Spune că sunt *n-e-c-o-n-v-e-n-ţ-i-o-n-a-l-ă.* Bănuiesc că faptul că posed un papagal nu a fost de ajutor.

— Nu a fost de ajutor, ciripi pasărea.

Ducele dădu din cap.

— Cred că vei avea toate motivele să fii convinsă că poţi avea o căsătorie avantajoasă. *N-e-c-o-n-v-e-n-ţ-i-o-n-a-l-ă* sau nu.

Delilah îi dărui un zâmbet luminos.

— Vă mulţumesc foarte mult, Excelenţă. Sunt bucuroasă că ne-am cunoscut.

Se întoarse cu spatele.

— Lady Delilah, spuse ducele, făcând-o să se întoarcă pentru o clipă.

— Da?

— Nu pot să nu întreb. De ce nu îl îngăduie domnişoara Baxter pe Domnişoara Adeline la lecţiile ei? Este din cauză că repetă cuvintele?

— Ah, nu, veni prompt răspunsul lui Lady Delilah. Din cauză că muşcă.

Capitolul 40

După ce hotărâseră ca, de dimineaţă, să îl vâneze pe Knowles şi pe oricine ar fi putut lucra cu el, Regina se întoarse fără tragere de inimă în camera ei, nedorind să renunţe la compania lui Daffin, care rămăsese în birou. Luă masa în camera ei, iar Genevieve o ajută să se schimbe într-o cămaşă de noapte şi un halat noi. Petrecu aproape un ceas plimbându-se de colo-colo prin încăpere. Nu putea să doarmă, ştiind că la răsăritul soarelui aveau să plece pentru

a-l găsi pe bărbatul care o răpise dintr-un motiv pe care încă nu înţelegea. Knowles îi spusese că îşi făcuse un inamic puternic. Dar cine? Şi de ce? Era limpede că bărbatul era nebun. Poate că nici măcar nu avea o binefăcătoare.

Mai exista un motiv pentru care Regina nu putea să doarmă. Bărbatul de care se îndrăgostea se afla la numai câteva uşi depărtare pe coridor. Daffin era într-una dintre camerele pentru oaspeţi. Mark insistase ca acesta să îşi petreacă noaptea la vilă, pentru ca toţi să poată pleca de îndată ce avea să răsară soarele. Regina îşi îndreptă umerii şi îşi ridică bărbia. Asta era. Era posibil să nu mai aibă o astfel de ocazie.

Îşi înfăşură strâns halatul în jurul ei şi, călindu-şi hotărârea, merse întins până la uşă. Trase să o deschidă pentru a ieşi în coridor, când silueta mare a lui Daffin umplu cadrul uşii.

Cu umărul sprijinit de toc, era desculţ şi avea pe chip un zâmbet păcătos.

— Pot să intru?

Un surâs se întinse pe buzele ei înainte să îl apuce de rever şi să îl tragă în dormitorul ei.

— De ce te afli aici? îl întrebă, închizând temeinic uşa în urma lui.

— Mi-am dat seama cât de mult mi-ai lipsit cât ai fost plecată.

— Chiar aşa?

Îşi ridică braţele şi îl luă de gât.

— Da, asta şi... Nicole a pomenit de faptul că ai putea fi interesată de cătuşele mele?

Le scoase de la spate şi le legănă cu un deget prin faţa ei.

Ochii Reginei se măriră.

— Oo, nici nu ai idee cât de mult.

El o împinse cu spatele către pat şi o lăsă pe el, aruncând cătuşele pe saltea. Când se aşează deasupra ei, ea se ridică şi îi atinse buzele. Se sărutară minute în şir, strângându-şi trupurile unul în braţele celuilalt fără însă ca

vreunul dintre ei să se deranjeze să dezbrace măcar un singur articol de îmbrăcăminte, până când se săturară unul de celălalt.

În cele din urmă, Daffin îşi ridică încet capul şi o privi îndelung, ochii lui cu pleoapele grele căutându-i pe ai ei. Orice ar fi căutat în ochii ei, găsi, pentru că un zâmbet cald îi înmuie trăsăturile. Se ridică pe genunchi să îşi dea jos haina, apoi îşi desfăcu lavaliera şi îşi smulse vesta de pe el. Cu un fior de încântare, ea îi observă mâinile care-i tremurau uşor. În sfârşit, el duse mâna la spate, apucă gulerul cămăşii şi şi-o trase peste cap, ciufulindu-şi părul. Arăta sălbatic şi periculos în timp ce mâinile îi alunecau către pantaloni.

Regina se săltă pe genunchi să îl ajute să desfacă nasturii. Degetele li se împletiră. Când pantalonii fură desfăcuţi, ea îşi aşeză mâinile pe şoldurile lui şi îl ajută să îi împingă în jos până când aceştia fură grămadă la picioarele lui. Ea trase aer în piept, aşezându-se pe călcâie ca să îl admire. Trupul lui era perfecţiunea întruchipată. Umărul lui însemnat cu o cicatrice, abdomenul plat, picioarele lungi şi zvelte… şi bărbăţia care se înălţa groasă şi puternică. Totul doar pentru ea.

— Aceea este ultima ta cicatrice? întrebă ea, arătând către coapsa lui.

— Este o cicatrice, îi răspunse el. Nu sunt încă sigur dacă este ultima.

Ea clătină din cap în timp ce el se dădu la marginea patului ca să îşi scoată pantalonii. Apoi se aplecă şi îl muşcă uşor de gât aşa cum făcuse el mai devreme.

— Dacă vei continua să faci asta, iubito, nu voi fi în stare să scap de ăştia.

— Nu mă voi opri, îl tachină ea.

El îşi smulse pantalonii de pe picioare şi îi aruncă la o parte, apoi, în sfârşit complet gol, o răsturnă din nou pe spate şi se târî peste trupul ei, încet, în mod jucăuş agresiv, lăsându-şi în cele din urmă buzele să i se aşeze peste ale ei. Tot ceea ce îi separa pielea de a ei era muselina subţire a îmbrăcămintei ei de noapte.

— Cum rămâne cu hainele mele? întrebă ea, muşcându-şi buza.

— Hainele tale?

El aruncă în jos o privire ca şi cum ar fi cugetat la ceva, apoi o privi din nou în ochi cu o strălucire poznaşă în ochi.

— Adevărul este că îmi doresc să le sfâşii de pe tine.

— Fă-o, şopti ea. Te provoc.

Zâmbetul senzual de pe chipul lui îi spuse că el avea să o facă. El îi dezlegă halatul şi i-l împinse peste umeri, apoi îşi folosi ambele mâini pentru a apuca răscroiala gâtului cămăşii ei de noapte. Dintr-o singură mişcare, i-o sfâşie în două.

— Sper că nu îţi plăcea în mod deosebit cămaşa asta de noapte, îi şopti la ureche.

Regina chicoti.

— Nu pot decât să ghicesc ce va crede de dimineaţă Genevieve.

În sfârşit fu şi ea la fel de goală ca şi el şi fu rândul lui să privească îndelung la trupul ei. Privirea lui admirativă începu cu faţa ei şi coborî alene, sorbind cu smerenie fiecare părticică din ea.

Ea aşteptă ca el să privească pe săturate înainte de a spune:

— Te doresc.

Îşi întinse braţele în jurul umerilor lui şi încercă să îl tragă peste ea.

El sărută locul în care gâtul şi umărul ei se întâlneau.

— Vreau să fac ca asta să fie plăcut pentru tine.

Ea îşi încrucişă încheieturile mâinilor şi i le oferi.

— Nu ai de gând să îţi foloseşti cătuşele, domnule Oakleaf?

Ochii lui se lărgiră înainte să îşi înfrâneze expresia şi o sărută.

— Regina, eşti virgină. Mă gândeam că am putea să o facem, hm, într-un mod mai obişnuit mai întâi.

Ea se împinse pe palme, sânii ei ţâşnind în afară către el în mod scandalos, încântător de goală şi de liberă şi

oferindu-i-se mâinilor lui.

— Daffin, nimic nu a fost vreodată obişnuit între noi. Vreau ca şi actul iubirii dintre noi să fie la fel. Din iunie am fantezii legate de cătuşele tale.

El râse neîncrezător, o studie pentru o clipă cu ochii luminoşi, apoi păru să ia o decizie şi apucă cu abilitate cătuşele din locul în care zăceau pe saltea, în timp ce o sărută. Ea îi oferi din nou braţele, iar el închise un inel de metal peste încheietura mâinii ei.

— Doare? o întrebă, ştiind că avea încă răni de la frânghiile pe care le folosise Knowles.

— Un pic, răspunse ea. Dar într-un fel *foarte* plăcut.

Îi zâmbi larg şi îi oferi şi cealaltă încheietură.

— Ai atât de multă încredere în mine? o întrebă cu uimire, ochii lui căutându-i pe ai ei.

— Sigur că am.

El închise şi cealaltă parte a cătuşelor şi le încuie.

Ea îşi drese glasul şi adoptă o expresie severă.

— Spune-mi. Ce trebuie să fac pentru a cere îndurare? îl întrebă cu un zâmbet viclean.

*

Daffin îşi închise ochii. Cele mai ascunse fantezii ale sale se adevereau. Se înşelase în privinţa ei încă de la început. Ei bine, de când îi făcuse propunerea aceea pe Bow Street. Nu era deloc o persoană convenţională. Nu era la fel ca restul doamnelor din înalta societate. Ea era Regina. Unică şi originală şi perfectă pentru el.

— Pune-ţi mâinile deasupra capului, îi ordonă, încălecându-i şoldurile.

Ea se supuse, ridicându-şi încheieturile încătuşate ale mâinilor şi odihnindu-şi braţele pe saltea.

— Şi acum? şopti.

— Acum? El ridică o sprânceană. Acum te voi face să mă implori.

Îşi coborî capul pe sânul ei şi îi supse sfârcul. Regina gemu. El trase de el cu buzele şi îl muşcă blând cu dinţii.

Şoldurile ei se zvârcoliră pe saltea.

El nu pierdu deloc vremea, scopul lui fiind precis în timp ce mâinile îi alunecară pe trupul ei până între picioare.

— O să-ţi privesc faţa când termini.

Îşi strecură încetişor un deget înăuntrul ei şi apoi îl scoase, în timp ce şoldurile ei se ridicară neputincioase sub mângâierea lui.

*

— Vreau să te ating.

Trase de cătuşe. În secret o încânta ideea de a fi neputincioasă, ştiind totuşi, din felul în care privirea lui flămândă urmărea cum creştea dorinţa în trupul ei sub atingerea lui, că ea era cea care deţinea cu adevărat puterea.

— Nu. Eu doresc să te gust *pe tine.*

Se aplecă până când gura îi fu aproape de moviliţa ei. Rămase acolo o clipă, respiraţia lui caldă mângâind pielea ei delicată, până când ea simţi că îi vine să strige. Apoi, fără niciun avertisment, limba lui se avântă şi o linse între faldurile ude. Ea scoase un strigăt, iar cealaltă mână a lui veni şi îi acoperi gura.

— Trebuie să rămâi tăcută.

— Da, domnule Oakleaf, răspunse ea obedientă printre degetele lui, tremurând de plăcere.

Mâinile lui puternice îi apucară şoldurile, apoi o linse iar şi iar. Ea îşi încleştă maxilarul ca să nu strige. Îşi îngropă mâinile încătuşate în pernele de deasupra capului ei, strângând din ce în ce mai tare cu fiecare trecerea a limbii lui păcătoase peste carnea ei cea mai intimă. Degetul lui reîncepu să lunece încet înăuntrul şi în afara trupului ei, pătrunzând din ce în ce mai adânc. Apoi el îşi folosi vârful limbii pentru a descrie cercuri micuţe pe locul acela, ceea ce făcu ca trupul ei să i se arcuiască, lipindu-se de gura lui şi căutând fiecare mângâiere micuţă şi arzătoare, până când fiecare muşchi al ei se întinse ca să îl atingă. Gura lui era neobosită şi dintr-odată trupul ei nu îi mai aparţinu, căci

plăcerea puse stăpânire pe membrele ei şi se prăbuşi peste ea iar şi iar, în valuri masive, care îi făcură inima să se rostogolească.

Trupul i se cutremura încă de fiorii încântători ai plăcerii când Daffin se mută din nou în sus, acoperindu-i pântecul şi sânii de sărutări până când chipul îi ajunse din nou deasupra chipului ei.

— Vrei să îţi scot cătuşele?

Ea clătină din cap.

— Nu.

El se aşeză între picioarele ei, erecţia lui fierbinte explorând între coapsele ei.

Ea se trezi brusc din euforie.

— Daffin?

— Da, iubito?

— Va… durea?

Glasul ei avu o notă de vulnerabilitate care făcu ca inima lui să se strângă.

— Nu, îi şopti el în ureche.

— De unde ştii?

El zâmbi lipit de urechea ei.

— Pentru că am pătruns deja dincolo de fecioria ta cu degetul acum câteva minute.

— Da? Îl privi cu ochii mari. Dar nu am simţit nimic altceva decât plăcere.

El se ridică într-un cot şi o privi de sus.

— Asta, iubita mea, se datorează faptului că ţi-ai ales cu înţelepciune primul amant.

Zâmbetul lui larg fu de-a dreptul arogant.

Ea îi răspunse zâmbind.

— Atunci, chiar te rog, continuă.

*

Daffin se sprijini pe mâini, pe care le puse de o parte şi de cealaltă a capului ei, se aşeză în poziţia potrivită şi lunecă în căldura ei fierbinte şi udă. Odată ce pătrunse până la capăt, gemu. Nu simţise niciodată nimic atât de

perfect ca trupul Reginei strângându-se în jurul lui. I se potrivea ca şi cum fusese făcută pentru el.

Îşi lipi fruntea de a ei şi se strădui să numere până la zece. Apoi îşi deschise ochii şi o privi. Efortul de a se împiedica să se mişte înăuntrul ei era gata să îi provoace moartea prematură, iar faptul că mâinile ei erau încă încătuşate deasupra capului ei îl făceau să fie mai tare decât fusese vreodată, dar se aplecă şi îi mângâie obrazul cu degetul şi îi sărută colţurile ochilor şi vârful nasului.

— Eşti perfectă. Ştii asta?

— Cred acelaşi lucru despre tine, şopti ea.

El îşi aşeză din nou mâinile de o parte şi alta a capului ei şi se retrase aproape complet din ea. Ea icni.

— Daffin!

El îşi coborî capul peste gura ei ca să o reducă la tăcere, în timp ce se afundă, încet, din nou înăuntru.

Şoldurile lui îşi continuară mişcările chinuitoare: înăuntru şi apoi afară, în vreme ce şoldurile ei se zvârcoleau sub el, iar capul ei se mişca convulsiv pe cearşafuri. Trase de cătuşe, în mod limpede dorind să îl atingă.

El se retrase complet şi îşi roti şoldurile peste ea.

— Nu! protestă ea.

— Nu ce? o întrebă el cu respiraţia tăiată, rotindu-şi în continuare şoldurile, chinuind-o, ademenind-o.

— Te doresc. Vino înapoi.

— Roagă-mă, îi ordonă el.

— Te rog, Daffin, şopti ea. Te doresc. Am nevoie de tine.

Atunci el lunecă înapoi înăuntrul ei, iar ea gemu când el o umplu. O făcu iar şi iar, ieşind din ea şi obligând-o să îl roage să nu se oprească. După ce se afundă înăuntrul ei pentru a zecea oară, fără îndoială, amândoi gâfâiau şi erau aproape înnebuniţi de dorinţă şi de nevoia de a se descărca.

El coborî mâna şi atinse cu vârful degetului miezul sensibil dintre faldurile ei.

— Spune-mi că mă doreşti, gemu în urechea ei.

— Te doresc, strigă ea. Am nevoie de tine.

— Roagă-mă.

O ciupi de ureche.

— Te rog.

Degetul lui încercui carnea ei iar şi iar. Ea era atât de aproape. Atât de aproape. Exact la limită.

Apoi el se opri.

— Nu, strigă ea.

Gura lui înghiţi cuvântul.

— Ce doreşti?

Zâmbetul lui larg o chinuia.

— Nu te opri. Degetul tău… te rog, nu te opri.

Încercă să îşi coboare mâinile ca să îl tragă către ea, dar el îi prinse braţele cu o mână, ţinându-i încheieturile încătuşate deasupra capului ei.

— Asta?

O încercui din nou cu degetul lui.

— Asta doreşti?

— Da, gemu ea. Nu te opri. Te rog, nu te opri.

El o încercui din nou, iar şoldurile ei prinseră din nou ritmul. Era pe cale să termine. Avea să…

El îşi retrase degetul.

— Te rog. Nu te opri. Te rog, Daffin.

Gura lui o acoperi pe a ei şi degetul lui reîncepu să îi încercuiască mugurele, iar şi iar, în vreme ce ea îşi arcui şoldurile, neputincioasă în faţa mişcării mâinii lui.

— Te rog, cerşi ea. Nu te opri.

El mări ritmul mângâierii intime fără ca, de data asta, să se oprească, şi greutatea zdrobitoare a climaxului ei o făcu să-i strige numele în gura lui.

El îi depărtă brutal picioarele cu genunchiul şi lunecă înăuntrul ei, penetrând-o până când propriul lui climax îl urmă pe al ei. Când ajunse pe culme, el se retrase şi îşi revărsă sămânţa pe pântecul ei, lipindu-se de ea şi strivind-o, gemându-i numele în ureche.

Era incredibilă, minunată, făcută pentru el.

El nu mai cunoscuse niciodată o astfel de plăcere – a trupului şi, în mod ciudat, a inimii.

Capitolul 41

Cătuşele, află Regina, puteau fi folosite într-o varietate de moduri plăcute, iar Daffin era *foarte* dornic să i le arate. Petrecură ore întregi goi şi încâlciţi unul în braţele celuilalt şi o mare parte din acest timp fu petrecut de Regina rugându-l pe Daffin să o facă să ajungă la climax.

Oricum se aşteptase ea să fie actul fizic al iubirii, nu bănuise niciodată intensa legătură fizică şi emoţională pe care o găsise în întuneric alături de Daffin. Lucrurile pe care el le făcuse trupului ei – nu dorea ca el să înceteze vreodată să o atingă. Iar şi iar, o adusese pe culmile pasiunii şi o ţinuse suspendată până când îl ruga să îi dea drumul, iar când el o făcuse, o făcuse fără urmă de egoism, punând în joc totul pentru a se asigura că ea avea parte de plăcerea maximă.

Era încă întuneric afară când el o trase în braţele lui şi îi sărută tâmpla.

— Iubito, îi şopti, trebuie să plec.

— Chiar trebuie? răspunse Regina cu un glas bosumflat.

Simţi zâmbetul lui pe ureche.

— Soarele va fi în curând pe cer. Oamenii ne vor căuta. Mă îndoiesc că vrei să mă găsească aici.

Nu era în întregime sigură că nu dorea, dar nu avea de gând să îi spună asta lui Daffin.

— Prea bine, acceptă ea. Dar sărută-mă pentru o ultimă oară.

— Pentru amintire? o întrebă.

Dorise să o spună în glumă, dar, când îşi coborî capul să o sărute, Regina nu se putu împiedica să nu fie şocată de faptul că aceasta putea să fie singura noapte pe care aveau să o petreacă vreodată împreună. Tot ce avea să aibă erau amintirile. Dacă îl găseau astăzi pe Knowles, aşa cum sperau, ar putea să nu îl mai *vadă* niciodată pe Daffin,

darămite să petreacă noaptea în aceeaşi casă cu el. Gândul acesta o făcu să simtă o durere în gât.

El o sărută pe îndelete, apoi se rostogoli pe marginea patului şi se ridică în capul oaselor.

Ea trase pătura ca să îşi acopere pieptul şi se ridică în fund în spatele lui.

— Promite-mi că vei fi cu băgare de seamă astăzi, Daffin.

Se întoarse să o privească peste umăr în timp ce îşi trăgea pantalonii pe el, cu un zâmbet larg pe chip.

— Sunt întotdeauna cu băgare de seamă, iubito.

Iubito. El folosea cuvântul ca pe un nume de alint. În schimb, ea era absolut sigură că simţea cu adevărat emoţia aceea faţă de el. Să se îndrăgostească nu fusese un lucru la care se gândise când încercase să îl ademenească în pat. Ah, Dumnezeule! Ce îşi făcuse cu mâna ei?

*

Daffin se întoarse în camera lui fără să fie văzut, slavă Domnului. Reuşi chiar şi să îşi schimbe hainele, o dezlegare iute de păcate, şi să îşi treacă o perie prin păr. Nu avea mult timp până când trebuia să fie în foaier ca să se întâlnească cu Grimaldi pentru ieşirea lor planificată în cartierul Seven Dials.

Noaptea petrecută alături de Regina fusese un lucru de vis. Nici în cele mai nebuneşti fantezii ale lui nu ar fi crezut că actul iubirii dintre ei ar fi putut fi astfel. Nu îşi dorise să se sfârşească. Regina era specială. Era frumoasă şi inteligentă şi amuzantă şi curajoasă. Era tot ceea ce crezuse el că era în iulie trecut, în Surrey, ba şi mai mult. Şi se îndrăgostea de ea. Nu era un lucru la care se aşteptase, dar era adevărat. Nopţile pe care le petrecuse ştiind că ea se afla în ghearele unui nebun îl torturaseră. Nu dorea să mai plec vreodată de lângă ea. Avea să fie nevoit să îi spună că era un copil nelegitim, în cele din urmă, dar spera – nu, trebuia să creadă – că ea avea totuşi să îl accepte, la fel cum o făcuse Grimaldi. Nu ar fi putut să suporte dacă ea

ajungea vreodată să regrete noaptea petrecută împreună.

Gândul de a nu o mai vedea îi strânse pieptul. Nu îi plăcu absolut deloc. Daffin clătină din cap. Soarele începea să se ridice la fereastră. Era în întârziere. Avea să se gândească mai târziu la viitorul lui cu Regina.

Mai întâi, trebuia să prindă un criminal.

Capitolul 42

Regina se spălă şi se îmbrăcă repede. Alese o rochie de zi simplă, albastră, din bumbac, şi plănui să poarte o pelerină albă şi ciorapi groşi, de lână. Era ger afară şi o privire fugară pe fereastră îi spuse că răsăritul avea să dezvăluie un cer cenuşiu şi întunecat. Astăzi trebuia să îi ajute pe Daffin şi pe Mark. Aceştia se bazau pe ea să găsească fereastra pe care se târâse în urmă cu câteva nopţi. Nu exista nicio garanţie că Knowles avea să se mai afle acolo, dar poate aveau să fie indicii legate de locurile prin care umbla. Spera doar să poată găsi destule cât să îi dea de urmă. Nu dorea ca timpul petrecut alături de Daffin să ia sfârşit, dar dorea ca familia ei să poată sta liniştită. Dorea să poată fi în stare să îşi pună capul pe pernă în noaptea aceasta, ştiind că, în sfârşit, erau cu toţii în siguranţă.

O bătaie uşoară în uşă îi întrerupse gândurile. Înghesui cămaşa de noapte sfâşiată într-un sertar şi strigă:

— Intră.

Uşa se deschise şi capul luminos al lui Nicole se iţi de după ea. Era îmbrăcată în cămaşă de noapte şi halat. Se strecură în încăpere şi bătu cu mâna patul Reginei.

— Bună dimineaţa, spuse, întinzându-se şi căscând. Am venit să te îmbrăţişez şi să îţi urez noroc. Îi aruncă Reginei o privire serioasă. Nu îmi place deloc să văd că te pui din nou în primejdie, dar îmi dau seama că trebuie să mergi.

Regina dădu din cap.

— Trebuie. Sunt singura care a fost acolo.

— Ştiu, şi eşti curajoasă să faci asta, dar nu trebuie să îmi şi facă plăcere. Te rog să nu îţi asumi niciun risc şi să vii înapoi teafără. Voi fi bolnavă de îngrijorare până când vă veţi întoarce cu toţii.

— Nu te teme.

Regina îşi îmbrăţişă verişoara.

— Mi-am învăţat lecţia în ceea ce priveşte asumarea riscurilor.

Nicole se întoarse către uşă.

— Nicole, strigă Regina.

Verişoara sa se întoarse din nou către ea.

— Da?

— Eu… aş putea să îţi adresez o întrebare?

Regina îşi muşcă buza. Nu era deloc sigură că era bine să îi pomenească lui Nicole despre sentimentele ei faţă de Daffin, dar avea cu disperare nevoie de un sfat.

— Desigur.

Nicole merse din nou către ea şi se aşeză pe marginea patului. Regina îşi lipi mâinile de obraji.

— Am să îţi spun ceva.

Nicole îi scrută chipul.

— Ce este?

— Eu şi Daffin am petrecut noaptea împreună.

Zâmbetul lui Nicole fu uriaş.

— Speram că aşa va fi. Îi aruncă Reginei un surâs satisfăcut. A fost exact aşa cum ţi-ai imaginat?

— A fost… magic, şopti Regina.

— Spune-mi, te rog, că şi-a folosit cătuşele.

Nicole mişcă din sprâncene.

— Sunt o doamnă. Nu aş recunoaşte niciodată asemenea lucru. Regina izbucni în râs. Dar da, le-a folosit, şi da, a fost magnific.

— O! Nicole sări încet pe saltea. Trebuie să îl întreb pe Mark dacă are o pereche.

— Dar pe cât de minunat a fost, continuă Regina, nu sunt sigură ce-ar trebui să fac acum.

— La ce te referi? întrebă Nicole, clipind des.

— Mă refer la faptul că nu sunt deloc sigură că Daffin doreşte mai mult.

O expresie tristă traversă chipul lui Nicole.

— Iar tu îţi doreşti ceva mai mult?

Regina îşi muşcă buza şi încuviinţă încet din cap.

— Da… îmi doresc. Vai, Nicole. Cred că… este posibil ca eu… să fiu îndrăgostită de el.

Nicole îi apucă mâna.

— Vai, Regina, mă bucur atât de mult pentru tine!

— Dar cum îl pot convinge că ar trebui să fim mai mult?

Nicole strânse mâna Reginei.

— Dragostea nu trebuie convinsă, prietena mea. Sfatul meu? Urmează-ţi inima. Întotdeauna.

— Dar, chiar dacă Daffin simte la fel, cu siguranţă vom avea de înfruntat dezaprobarea bunicii şi a unchiului Edward.

Nicole oftă.

— Asta rămâne de văzut.

Bunica intră valvârtej în încăpere.

— Ah, mă bucur aşa de mult că te-am prins înainte să pleci. Îmi era teamă că ai plecat deja.

Se grăbi să ajungă lângă Regina şi îi dădu un sărut pe obraz.

Regina şi Nicole făcură schimb de priviri.

— Mulţumesc, bunico, zise Regina.

— Acum, fii vitează, dar cu băgare de seamă, zise bunica. Ai fost întotdeauna o fată atât de încăpăţânată! Te rog să te întorci acasă teafără.

Regina îşi drese glasul:

— Bunico? Că tot veni vorba despre faptul că sunt încăpăţânată…

— Vă las singure, interveni Nicole, ridicându-se şi părăsind încăperea înainte ca Lady Harriet să apuce să obiecteze.

— Ce este, draga mea? întrebă bunica, mângâind obrazul Reginei.

Regina trase adânc aer în piept.

— Dacă ţi-aş spune că iubesc pe cineva care nu face parte din clasa mea socială?

Bunica îşi împreună mâinile cu o bucurie evidentă.

— Vai de mine, renunţasem la speranţa că te vei îndrăgosti vreodată. Bărbatul acesta te iubeşte?

— Sper că da.

Zâmbetul bunicii se lărgi.

— Doreşte să se însoare cu tine?

Regina ridică neputincios din umeri.

— Sper că da.

O lumină înţelegătoare se ivi în ochii albaştri ai bunicii sale.

— Atunci apucă-l cu ambele mâini şi nu-i da drumul. Bătu uşurel mâna Reginei şi se întoarse către uşă. Ne vedem când te întorci.

— Aşteaptă. Bunico? Nu vrei să afli cine este? întrebă Regina râzând.

Lady Harriet se opri la uşă şi se întoarse cu un zâmbet viclean.

— Este domnul Oakleaf, draga mea. Sunt bătrână, nu şi oarbă. Şi sunt sigură că strănepoţii mei vor fi superbi!

Bunica ei îi făcu cu ochiul şi ieşi din încăpere.

Capitolul 43

În lumina dimineţii, trăsura lui Mark se opri lângă intersecţia dintre străzile Earlham şi Mercer. Din pământ se ridica încă ceaţa şi gerul o făcu pe Regina să îşi îngroape mai adânc mâinile în manşonul de blană. Aruncă o privire pe fereastră, încercând să se împotrivească panicii crescânde care ameninţa să o sufoce.

Ultima oară când se aflase aici fusese aproape paralizată de groază, convinsă că Knowles avea să o găsească în orice clipă şi să o târască înapoi în celula din dormitorul acela.

— Inspiră adânc, zise Daffin, cu mâna lui puternică şi caldă pe cotul ei.

— Este atât de evident faptul că sunt înspăimântată?

— Da, dar nu ai nimic de care să îi fie frică, spuse Daffin.

Mark şedea în faţa ei, cu privirea aţintită pe fereastră, în căutarea oricărui semn de mişcare. La colţurile străzii, erau nişte băieţi care vindeau ziare şi alţi negustori care îşi deschideau tarabele, dar drumurile erau în cea mai mare parte deşarte, localnicii aparent dormind încă după distracţia din seara precedentă.

Daffin sări din trăsură şi se întoarse să o ajute pe Regina să coboare. În momentul în care ghetele ei atinseră pământul îngheţat, amintirile nopţii în care evadase reveniră în plină forţă. Se strădui să inspire adânc. „Fii curajoasă! Fii puternică!”

Aruncă o privire în jur. Ultima dată când fusese aici era întuneric, dar mirosul locului îi trezi amintirile, ziare şi peşte combinate cu nişte deşeuri la care nu dorea să se gândească.

Clătină din cap şi se obligă să privească în jur, sperând să poată găsi drumul înapoi, dacă ar fi fost în stare să dea de aceleaşi repere pe care le văzuse în noaptea aceea. Dacă la vremea aceea capul ei nu ar fi fost înceţoşat de laudanum!

— Nu te grăbi, Regina, spuse Daffin, glasul lui alinând-o din spate.

Cât timp fuseseră în trăsură alături de Mark nu dăduse nimic în vileag. Cu siguranţă nu o tratase ca şi cum tocmai îşi petrecuseră noaptea împreună. Ar fi putut să creadă că îşi imaginase toată treaba dacă nu ar fi fost blândeţea din ochii lui atunci când arunca o privire către ea.

Nu că îl condamna pentru faptul că rămânea distant. Nu prea putea să se comporte altfel în faţa lui Mark. Avea să se prefacă şi ea că nu se petrecuse nimic între ei, dar în tot timpul în care călătorise alături de Daffin în trăsură, fusese preocupată de apropierea lui şi de mirosul lui. Dorise să se întindă şi să îl sărute, să îi apuce braţul şi să i-l tragă în jurul ei. Dorea protecţia lui, stabilitatea lui, puterea şi

căldura lui. Îl dorea cu totul. Ştia că el credea în continuare că diferenţa între rangurile lor era prea mare, dar nu îi păsa. Ar fi renunţat la toate ca să îl aibă pe el.

— Vezi ceva familiar? întrebă Mark, smulgând-o din gânduri.

Regina privi din nou în jur, tremurând de frig. Totul părea la fel, rândurile faţadelor murdare ale tristelor căsuţe orăşeneşti, gunoiul adunat în jur, ferestrele întunecate, cenuşiul.

O sclipire de roşu îi atrase privirea.

— Aşteaptă. Îmi amintesc de aia.

Scoase o mână din manşon şi arătă cu degetul.

— Ce anume? întrebă Daffin, răsucindu-se ca să urmărească direcţia degetului ei.

— Aceea. Uşa aceea roşie, zise ea. Îmi amintesc trecând în grabă pe lângă ea, gândindu-mă ce culoare veselă avea.

— Din ce direcţie veneai? întrebă Mark în timp traversară toţi trei strada, către casa cu uşa roşie.

Regina îşi muşcă buza şi cugetă o clipă. Văzuse uşa în vreme ce trecea în grabă pe lângă ea, iar aceasta se aflase pe partea stângă a ei. Trebuie să fi mers spre vest.

— Într-acolo, spuse, arătând din nou cu degetul. Veneam din direcţia aceea şi mă îndreptam într-acolo.

Arătă cu degetul în direcţia opusă.

— Să mergem, zise Daffin.

Porniră în direcţia pe care ea o indicase.

— Da, spuse Regina, încălzindu-se şi devenind mai entuziasmată în timp ce grăbiră pasul. Îmi amintesc şi de lampadarul acela, datorită păpuşii de la baza lui. M-am gândit cât de ciudat era să văd o păpuşă pe trotuar.

Apropiindu-se de lampadar, îşi coborî privirile către păpuşa stricată şi aruncată la baza acestuia. Îi amintise de păpuşile ei, pe care le abandonase când era copilă.

— Pe aici, spuse Regina, ridicându-şi fustele şi păşind şi mai iute.

Cei doi bărbaţi o urmară.

— Cât de departe ai mers până când ai văzut păpuşa?

întrebă Mark.

— Nu prea departe, răspunse Regina. Erau poate doar o jumătate de duzină de case din locul în care am fost ţinută.

Continuă aproape să fugă până când ajunse la grupul de case în care era sigură că fusese ţinută. Îşi lăsă fustele să cadă şi puse mâinile pe şolduri, privindu-le gânditoare. Arătau toate exact la fel.

— Este greu de spus. În noaptea aceea era foarte multă zăpadă.

Zăpada aproape că se topise. Nu îşi putea găsi drumul înapoi după gardul viu în care căzuse… sau poate da?

— Corsetul meu! exclamă ea.

— Scuză-mă?

Daffin îi aruncă o privire care spunea că era convins că *trebuia* să o fi auzit greşit.

— Corsetul şi ciorapii mei. Nu m-am mai chinuit să mi le pun la loc. În schimb, le-am vârât în gardul viu de lângă casa de lângă cea în care am fost prizonieră.

— Vorbeşti serios? întrebă Mark.

— Cât se poate de serios. Le-am vârât în gardul viu de pe partea care dă spre casă.

Cei doi bărbaţi plecară să verifice fiecare gard viu. Toate casele aveau garduri vii asemănătoare, aşadar, asta nu făcu căutarea mai uşoară.

Regina căută şi ea. Era aplecată pe partea cu gardul viu al celei de-a treia case când Daffin strigă:

— Le-am găsit!

Ridică ciorapii şi corsetul, fluturându-le, cu un zâmbet larg pe chip.

Regina fu prea bucuroasă că găsiseră casa ca să mai fie jenată de faptul că lenjeria ei era fluturată în aer.

— Asta este! strigă ea, alergând să i se alăture lui Daffin, cu Mark pe urmele ei.

— Dacă erau în gardul acela viu, zise ea, atunci am ieşit pe fereastra *aceea.*

Se întoarse către casa de alături şi arătă cu degetul în sus. Geamul din fereastra pe care o arătase nu mai era. O

pătură murdară fusese îndesată în cadrul gol, chipurile ca să ţină la depărtare aerul rece.

— Aceasta este, zise ea, înghiţind în sec. Aceea este camera.

Cei doi bărbaţi încercară că o convingă pe Regina să se întoarcă la trăsură, dar ea refuză. Parţial pentru că nu dorea să piardă niciun minut din treaba asta şi parţial pentru că se simţea mai în siguranţă alături de Daffin. Cei trei îşi croiră drum către uşa de la intrarea casei în care Regina fusese ţinută.

Daffin ciocăni la uşă. O dată. De două ori.

Trecură câteva minute înainte ca uşa să se deschidă.

O femeie cu o apariţie plăpândă, cu un şal înfăşurat în jurul umerilor subţiri, stătea în pragul uşii, privindu-i cu ochii mari.

— Cine este proprietarul acestei case? întrebă Daffin.

— Fiul meu, domnule.

Femeia strânse mai tare şalul în jurul umerilor săi.

— Şi cine oi fi dumneata?

— Oakleaf. Daffin Oakleaf. Lucrez în Bow Street.

Ochii bătrânei se lărgiră de respect şi admiraţie.

— Ah, am citit despre dumneata în ziar.

— Care este numele fiului dumitale? întrebă Daffin, neluând în seamă remarca acesteia.

Femeia se mută de pe un picior pe celălalt.

— Michael Mitchell.

— Mai trăieşte şi altcineva aici? Sau stă aici? întrebă Daffin.

— Michael are prietenul acesta ciudat care trece pe aici când şi când.

Bătrâna ridică din umeri.

— Am fost plecată până ieri pentru sărbătoarea de Crăciun. Am petrecut o vreme împreună cu sora mea, în Devon.

— Fiul dumitale este aici? întrebă Mark.

— Da. Femeia încuviinţă din cap. Dar doarme.

— Mergi să-l aduci, îi ceru Mark. Vom aştepta.

Când Michael Mitchell sosi la uşă câteva minute mai

târziu, nu păru deloc încântat să fi fost trezit la o oră atât de matinală.

— Ce mama dracului vreţi? Şi ar fi bine să merite, vă spun.

— Cunoşti un bărbat pe nume Quinton Knowles? întrebă Daffin. Şi ai face bine să spui adevărul. Nu am timp de joacă.

Regina putu să îşi dea seama, după expresia surprinsă şi vinovată de pe chipul lui Mitchell, că acesta *chiar* îl cunoştea pe Knowles. Aproape că îşi închise ochii de uşurare.

— Ce treabă aveţi cu el? întrebă Mitchell, privind cu ochii mijiţi micul grup.

Mama lui îl plesni peste ceafă.

— Spune-i omului ce ştii, Michael, îi spuse ea. Este un agent din Bow Street în carne şi oase, asta este.

Michael păru să fie mai puţin impresionat şi mai mult temător la auzul acestei veşti, spre deosebire de mama sa.

— Îl căutăm pe Quinton Knowles şi, dacă ştii unde se află, ai face mai bine să îmi spui imediat, îl avertiză Daffin.

— Mie ce îmi iese din treaba asta? întrebă Mitchell, împungându-şi obrazul cu limba.

— Două lire, declară Mark.

Ochii lui Michael Mitchell se aprinseră. La fel şi ai mamei acestuia.

— Mai întâi, unde sunt banii? întrebă Mitchell, în mod clar bănuitor încă.

Mark îşi deschise haina, îşi scoase punga şi scoase două lire.

— Chiar aici.

Mitchell îşi întinse mâna soioasă.

— Nu înainte să ne spui unde se află Knowles şi să îl găsim, răspunse Daffin.

Mitchell se încruntă.

— De unde să ştiu că îmi vei da banii?

— Nu ştii, răspunse Mark. Va trebui doar să ai încredere în mine. Sau îl pot lăsa pe prietenul meu aici de faţă să te bată până obţine de la tine locul în care se află

Knowles.

Daffin îl privi pe tânăr cu ochii mijiţi.

— Crede-mă. Nu mi-ar face nimic mai multă plăcere.

— În regulă, zise Mitchell. Stă la o pensiune la nici două străzi de aici. La doamna Penworthy. Dar dacă îi ziceţi că eu v-am zis unde se află, viaţa mea nu va face niciun ban.

Mark scoase o liră şi i-o aruncă.

— Mă voi întoarce cu restul după ce dăm de Knowles.

Îşi reluară drumul înapoi către trăsură şi urcară în ea.

— Când ajungem acolo, Regina, trebuie să rămâi în trăsură, o avertiză Mark. Dacă păţeşti ceva, Nicole îmi va pune pielea pe băţ.

Regina încuviinţă din cap. Nu dorea să îi pună din nou în pericol pe Mark şi pe Daffin.

— Foarte bine.

Daffin îi dădu vizitiului instrucţiuni să meargă până la pensiunea aflată la două străzi şi, curând, trăsura lor opri în faţa imobilului dărăpănat.

— Să sperăm că este ziua noastră norocoasă, spuse Mark.

— Dacă nu se află aici, mă întorc după Mitchell, spuse Daffin, încordându-şi pumnul.

— Ba nu. Dar îţi înţeleg sentimentele, răspunse cu un zâmbet Regina. Fii cu băgare de seamă.

— Aşa voi face, răspunse Daffin, făcându-i cu ochiul.

*

Daffin deschise drumul până la uşa de le intrare. După ce se consultară scurt cu doamna Penworthy şi îi dădură două lire pentru deranjul ei, femeia de vârstă mijlocie îi conduse pe o scară întunecată către o uşă aflată la mijlocul coridorului.

Cu pistolul scos, Daffin îşi puse urechea la uşă. Sforăiturile umpleau încăperea de cealaltă parte. Daffin zâmbi larg. Nu dăduse niciodată greş. Cel mai bun moment să prinzi răufăcători era întotdeauna acela în care aceştia

dormeau. Nu se deranjă să ciocăne la uşă. Făcu schimb de priviri cu Grimaldi şi dădură amândoi din cap, înainte de a lovi uşa cu piciorul, deschizând-o.

Quinton Knowles dormea buştean, singur într-un pat micuţ care ocupa cea mai mare parte a încăperii. Nici măcar nu se mişcă atunci când uşa se făcu ţăndări şi cei doi bărbaţi năvăliră prin ea.

Daffin şi Grimaldi clătinară amândoi din cap. Daffin merse cu paşi mari până la marginea patului, armă pistolul şi îl aţinti asupra lui Knowles.

— Bună dimineaţa, zise, lovind salteaua cu piciorul.

Knowles se ridică cu greu şi se sprijini cu spatele de perete şi mâinile în aer. Înghiţi în sec în mod vizibil.

— Oakleaf?

Daffin zâmbi sumbru.

— Te rog să îmi dai un motiv pentru care să apăs pe trăgaciul acesta.

Knowles respira cu greutate.

— Naiba să te ia, Oakleaf.

— Cine te-a angajat să o răpeşti pe Lady Regina? întrebă Daffin printre dinţii încleştaţi.

— Mai bine putrezesc în închisoare decât să îţi spun, zise bărbatul mai în vârstă, cu ochii fulgerând de sfidare.

Daffin îl apucă de guler şi îl ridică la jumătatea peretelui, apăsându-şi apoi cu putere antebraţul pe gâtlejul lui Knowles.

— Cine. Te-a. Angajat?

— Cine crezi? se chinui Knowles să spună, trăgând în zadar de braţul lui Daffin.

Daffin îl privi fix în ochi.

— Fără îndoială, un gunoi, dar vreau un *nume.*

Prin ochii lui Knowles trecu fulgerând teama.

— Un nume nu îmi va cruţa viaţa, nu-i aşa? reuşi el să rostească.

Daffin apăsă cu şi mai multă putere.

În ciuda lipsei de oxigen, Knowles zâmbi batjocoritor.

— Ha. Mă vei ucide, nu-i aşa? *Eşti* un ucigaş. Exact ca mine. Am încercat să îi spun frumoasei Lady Regina că tu şi

eu suntem croiţi din acelaşi material, dar ea a refuzat să mă asculte. Cu atât mai rău, biata femeie. Chiar cred că este pe jumătate îndrăgostită de tine, deşi numai Dumnezeu ştie de ce.

Daffin scrâşni din dinţi.

— Eu şi cu tine *nu* suntem croiţi din acelaşi material, Knowles.

— Ba dacă mă ucizi, suntem.

Knowles apucă din nou braţul lui Daffin, culoarea întunecându-i-se de la roşu la aproape vânăt.

Daffin îşi slăbi doar puţin strânsoarea.

— Dă-mi un nume şi îţi voi cruţa viaţa.

— Promiţi? întrebă Knowles, cu glasul răguşit şi speranţa strălucindu-i în ochi.

— Da, scrâşni Daffin.

Îşi slăbi strânsoarea destul cât să îi îngăduie bărbatului să vorbească normal.

Knowles petrecu câteva momente tuşind aplecat înainte de a se întoarce din nou cu faţa către Daffin.

— Chiar cred că spui adevărul, Oakleaf, sau ar trebui să spun *Portland?*

Daffin îl trânti din nou de perete.

— Naiba să te ia. Dă-mi un nume!

— Millingham, rosti Knowles, sufocându-se. Lady Rosalind Millingham.

— Cine?

Grimaldi, care stătuse în apropiere în caz că Knowles ar fi încercat să fugă, rupse tăcerea.

Daffin îl lăsă pe Knowles să se prăbuşească pe saltea, unde bărbatul îşi duse mâna la gât şi tuşi.

— De ce te-a angajat? vru să ştie Daffin.

Pe deasupra, nu recunoscu numele.

Knowles se opri un moment să-şi tragă respiraţia, înainte de a se uita duşmănos la cei doi bărbaţi.

— Se pare că lui Lady Rosalind i s-au aprins călcâiele după viitorul logodnic al lui Lady Regina, contele de Dryden.

— Despre ce naiba vorbeşti? clătină Daffin din cap.

Rânjetul lui Knowles dezveli dinţi putrezi.

— Lady Rosalind tânjeşte de cinci sezoane după conte. Între timp, Dryden a fost interesat doar de Lady Regina şi de pământul pe care îl obţinea dacă se căsătoreau.

— Asta nu are nici o noimă, scrâşni Daffin. Uciderea Reginei nu garantează faptul că Dryden se va însura cu Lady Rosalind.

Knowles ridică din umeri.

— Poate că doamna mea era dispusă să îşi asume riscul. Mi-a spus nu doar o dată că Lady Regina şi afurisitul acela de pământ erau singurul lucru care îi despărţea. Stă pe margine de cinci sezoane, aşteptând ca el să îşi dea seama că Lady Regina nu îl va accepta niciodată. După cum se dovedeşte, contele era cea mai bună partidă pentru ea şi, aparent, ducele de Colchester îi dăduse de curând lui Dryden un motiv să spere că, până la urmă, ar putea avea loc o căsătorie cu Lady Regina.

— Este o nebunie!

Lui Daffin îi venea să îl strângă de gât pe Knowles şi să îl omoare, până la urmă. Îi venea să îi omoare atât pe Knowles, cât şi pe Lady Rosalind. Se strădui să se dea înapoi, în timp ce fu consumat de o furie fierbinte.

— Când te-a angajat? întrebă Grimaldi.

— Acum mai mult de o lună. Am hotărât să aştept până după Crăciun ca să o şterpelesc pe Lady Regina. M-am gândit ca, între timp, să mă distrez un pic cu voi toţi. Nu eşti deloc mai bun decât mine, Portland. Să nu uiţi asta.

— Numele meu nu este Portland, scrâşni Daffin.

Knowles clătină din cap.

— Nu am înţeles niciodată de ce ai refuzat să recunoşti un tată atât de bogat şi de puternic. Asta dovedeşte doar cât eşti de idiot.

— Cine este idiot?

Daffin lovi patul cu piciorul suficient de tare încât să îl trântească de perete.

— Nu am avut niciodată de gând să te ucid, iar tu tocmai ai mărturisit totul. Vei merge în temniţă şi mă voi

asigura personal că nu vei mai ieşi vreodată. Când vei muri, eu însumi îţi voi pune pe foc oasele.

— Poţi să arzi în iad, Oakleaf.

Knowles îl scuipă.

Daffin îl apucă, îl răsuci cu spatele şi apoi îi prinse cătuşele la încheieturi.

— Nu. Asta este treaba ta. Nu vei mai răni niciodată o femeie pe care o iubesc.

Grimaldi îl apucă pe Knowles şi îl împinse în faţa lui către uşă.

— Poate că nu, zise Knowles, dar încă mai am un strop de protecţie.

— Ce fel de protecţie? întrebă Daffin, îngustându-şi ochii.

— H.J. Hancock.

Knowles rânji batjocoritor peste umăr.

Daffin îl privi cu ochii mijiţi.

— Reporterul? De la ziar?

— Unul şi acelaşi. De luni bune tot întreabă de tine. Îţi scotoceşte trecutul. Caută orice informaţie pe care o poate găsi. Unul dintre compatrioţii mei a lăsat o scrisoare din partea mea adresată lui Hancock.

Daffin avu nevoie de fiecare gram din puterea pe care o avea ca să nu îl lovească pe Knowles atât de tare încât să îi frângă gâtul.

— De ce?

— Scrisoarea conţine toate detaliile despre cine eşti cu adevărat, Portland, răspunse Knowles. Dacă nu iau legătura cu prietenul meu până la căderea întunericului, acesta are instrucţiuni să îi trimită lui Hancock scrisoarea aceea. O va primi la timp să apară în ziarul de mâine. Toată lumea va afla ce curvă a fost maică-ta şi ce bastard fără nume eşti. Asta doar dacă, desigur, nu vei dori să mă eliberezi.

Capitolul 44

Dimineaţa următoare, trăsura lui Daffin opri în faţa casei lordului Millingham, în Mayfair. El şi Grimaldi fură conduşi într-un salon bej unde aşteptară aproape o oră înainte ca tatăl lui Lady Rosalind să catadicsească să li se alăture.

— Domnule Oakleaf, zise lordul Millingham când intră în încăpere. Îmi pare rău că am întârziat. Tocmai citeam despre dumneata în ziar.

Aruncă prima pagină a ziarului pe masa din faţa lui Daffin.

Titlul îl privi duşmănos.

UN AGENT FAIMOS ESTE FIUL DUCELUI DE PORTLAND

— Cărui fapt datorez plăcerea de a avea în casa mea un *bastard?* întrebă Millingham cu un zâmbet fals.

— Fii cu băgare de seamă, mârâi Grimaldi.

Daffin apucă ziarul. Se pregătise pentru asta. Knowles nu jucase la cacealma. Trecu iute în revistă articolul. Cum era de aşteptat, acesta era scris de însuşi H.J. Hancock. Dezvăluia faptul că Daffin Oakleaf, chipeşul agent din Bow Street, era de fapt Daffin Portland, fiul nelegitim al ducelui de Portland. Ducele îl zămislise cu amanta lui. Aceasta fusese născută Sally Oakleaf, dar, ca o curtezană celebră a celor care aparţineau lumii bune, îşi schimbase numele în Marie Dubois. Erau toate acolo. Şi totul era adevărat.

Daffin alesese. Trebuia să suporte consecinţele. Prefera să renunţe la reputaţie, în loc să negocieze cu un gunoi de teapa lui Quinton Knowles.

— Lord Coleford, îi zise Millingham lui Grimaldi, poate ai dori să explici motivul vizitei voastre.

— Ne aflăm aici pentru a schimba o vorbă cu fiica dumitale, Lady Rosalind, răspunse Grimaldi. Avem motive să credem că a fost implicată într-un atac recent asupra lui Lady Regina Haversham.

— Rosalind a mea? Ochii vicontelui se lărgiră. Despre ce naiba vorbeşti?

Daffin şi Grim avură un schimb de priviri. Aşa cum bănuiau, lordul Millingham ştia ceva.

— Da, Millingham, şi ne întrebam de unde a luat suma de bani de care a fost nevoie pentru a-l plăti pe răufăcătorul care a dus la îndeplinire atacul.

Millingham îşi umflă pieptul.

— Este cu neputinţă să crezi *că eu* am avut ceva de a face cu asta.

— Putem avea o discuţie cu Lady Rosalind? întrebă Grimaldi, cu încordare în glas.

— Cred că e încă în pat, răspunse Millingham.

Grimaldi îi zâmbi fals.

— Vom aştepta.

Millingham păru tulburat de insistenţa lor, dar se grăbi să iasă din încăpere şi reveni după mai puţin de o jumătate de oră cu fiica sa pe urme. Lady Rosalind era înaltă, cu păr blond, ochi albaştri ca de cristal şi un zâmbet calculat.

— Lord Coleford, domnule Oakleaf, zise ea când intră solemn în încăpere. Tatăl meu zice că aţi dori să schimbăm câteva cuvinte.

Flutură inocent din gene.

— Cunoaşteţi un anume domn Quinton Knowles? întrebă Daffin.

Clătină din cap şi se uită în podea

— Nu. Nu cred că am auzit vreodată numele acesta.

— El pretinde că i-aţi plătit o mie de lire ca să o ucidă pe Lady Regina Haversham.

Lady Rosalind icni. Daffin fu nevoit să recunoască că era o actriţă destul de bună.

— Despre ce, Dumnezeu, vorbiţi? Nu ştiu la ce vă referiţi. Abia dacă o cunosc pe Lady Regina.

— Vedeţi, fiica mea nici măcar nu ştie cine este personajul acesta, Knowles, răspunse lordul Millingham. Ca să nu pomenim de accesul la o asemenea sumă de bani.

— Da, scrâşni Daffin. Este cu adevărat un mister cum ar putea avea Lady Rosalind o asemenea sumă de bani… fără ajutor.

Îl privi pe viconte din cap până în picioare.

Grimaldi se ridică în picioare. Se adresă lui Lady Rosalind:

— După spusele domnului Knowles, speraţi la o cerere în căsătorie din partea lordului Dryden şi ştiaţi că el şi Regina urmau să se logodească în curând.

— Lordul Dryden şi Lady Regina sunt logodiţi? întrebă Lady Rosalind, cu o expresie în care se puteau citi teama şi mânia.

— Încă nu, răspunse Grimaldi.

— Niciodată, mormăi Daffin.

— Ce-aţi spus? întrebă Lady Rosalind.

— Nimic, răspunse Daffin.

Lady Rosalind îşi dădu capul pe spate.

— Lady Regina pare destul de drăguţă, dar mă îndoiesc sincer că lordul Dryden are de gând să se însoare cu *ea.* Este un pic, să spunem, cam în vârstă, pentru o propunere în căsătorie. Şi apoi, Dryden mi-a spus nu doar o dată că pământul era mult mai atractiv decât doamna în cauză.

Izbucni în râs.

Daffin sări în picioare.

— Lady Regina este o femeie mai bună decât vei fi dumneata vreodată. Dryden ar fi un bărbat norocos să o aibă.

Millingham o împinse pe fiica sa în spatele lui.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti astfel cu Rosalind a mea? Cum îndrăzneşti să vii aici şi să arunci cu acuzaţii din partea unui criminal ordinar, fără nicio dovadă? Presupun că nu ai nicio dovadă, altfel ai fi scos-o la iveală până acum. Arată-mi-o imediat ori pleacă. Refuz să te ţin sub acoperişul meu pentru o clipă în plus, domnule Oakleaf, sau ar trebui să spun… Dubois?

Daffin se repezi la viconte, dar Grimaldi ajunse primul, împingându-l la o parte pe Daffin.

— Vă rog să plecaţi! porunci Millingham, ridicându-şi nasul în aer.

Daffin îşi îndreptă haina şi îl privi cu ochii îngustaţi pe viconte.

— Fii fără grijă, milord, când vom obţine dovada, ne vom întoarce după Lady Rosalind.

Grimaldi îl obligă pe Daffin să iasă primul din încăpere. Ajunseră afară, la trăsură, unde Daffin lovi cu pumnul peretele vehiculului.

— La naiba, Grim. Ea o să scape.

— Mă tem că ai dreptate. Ştii la fel de bine ca şi mine că în lumea noastră, cuvântul unei Lady împotriva unui criminal cunoscut este luat ca fiind adevărul.

Daffin clătină din cap.

— Cel puţin Knowles este închis în adâncurile închisorii Newgate.

— Da, tocmai dintr-un motiv opus. A fost acuzat de Regina, care este o Lady.

În după-amiaza trecută, Regina îl putuse identifica pe Knowles cu uşurinţă şi judecătorul din Bow Street îl trimisese la închisoare fără măcar să îi arunce o a doua privire.

— Tocmai din acest motiv avem nevoie de o forţă poliţienească.

Daffin încuviinţă din cap.

— Ai dreptate.

— Mă îndoiesc că vom găsi vreodată o dovadă că Lady Rosalind l-a plătit pe Knowles, zise Grim, intrând în trăsură.

— Ştiu, răspunse Daffin, urcând în urma lui. Dar i-am spus că ne vom întoarce pentru că vreau ca ea să privească peste umăr pentru tot restul vieţii ei.

Grim se lăsă pe perne.

— Încotro?

— Spre casa ta. Am o întrebare importantă pentru unchiul tău.

Daffin petrecu în tăcere călătoria până la casa lui Grim. Luase o decizie. Auzind-o pe dezgustătoarea Lady Rosalind spunând lucrurile acelea despre Regina, îşi dăduse seama. Nu îi putea îngădui Reginei să se căsătorească cu Dryden. Dryden nu era potrivit pentru ea. Dryden nu o iubea. Daffin da. Ghicise cât de adânci îi erau sentimentele

pentru ea atunci când fusese răpită, dar acum ştia cu siguranţă. O iubea cu disperare pe Regina. Nu dorea să mai petreacă o altă zi din viaţa lui fără ea. Trebuia măcar să facă o încercare. Mai întâi, avea nevoie de aprobarea unchiului ei.

Păşiră împreună în foaierul lui Grimaldi.

— Vrei să vin cu tine? întrebă Grim.

— Nu.

Daffin clătină din cap. Nu dorea să îşi pună prietenul într-o situaţie dificilă.

— Ceea ce am de spuse este pentru urechile ducelui şi doar pentru ale lui.

— Am înţeles.

Grim îl bătu pe umăr.

— Noroc, Oakleaf!

Daffin încuviinţă din cap şi se întoarse către majordom.

— Mă aflu aici ca să îl văd pe ducele de Colchester.

Abbot îl conduse în salon, în aceeaşi încăpere în care Regina îl tratase de rana provocată de un pistol. Astăzi se afla aici cu o misiune total diferită. Daffin nu mai avea secrete. Totul se afla acolo, în revista *Times,* tipărit negru pe alb, în văzul întregului oraş. Poate că ducele avea să îl refuze pe Daffin pentru trecutul său, dar reacţia lui Grimaldi îi dăduse speranţă. Nu exista decât o singură cale să afle ce credeau unchiul şi bunica ei.

După niciun sfert de oră, ducele fu adus în încăpere în scaunul cu rotile, de către doi lachei care plecară iute.

Daffin se ridică în picioare şi făcu o plecăciune.

— Excelenţă.

— Domnule Oakleaf, rosti ducele. Am citit despre dumneata în ziar azi-dimineaţă.

— Îmi pare rău să aud asta.

Daffin trase de legătura pe care o purta la gât.

— L-am cunoscut pe ducele de Portland, continuă ducele pe un ton mohorât. Nu pot să spun că l-am plăcut.

— Nici eu.

Desigur că lumea bună încă nu ştia ce făcuse

Portland. Portland nu recunoscuse niciodată că îl angajase pe Knowles ca s-o omoare pe mama lui Daffin. Dar Portland era mort. Daffin nu putea decât să spere că în viaţa de apoi dăduse socoteală aşa cum merita.

Daffin se mută pe celălalt picior.

— Mă aflu aici, Excelenţă, pentru a vă întreba un lucru foarte important.

Ducele îşi ridică bărbia.

— Ce anume?

— Pot să am binecuvântarea domniei voastre pentru a mă căsători cu Lady Regina?

Ducele îşi lăsă bărbia în piept. Sprâncenele sale albe i se coborâră mult peste ochi.

— Domnule Oakleaf, zise, ai făcut multe lucruri lăudabile pentru familia aceasta. Îţi suntem profund recunoscători, dar…

Ducele se întrerupse.

— Dar recunoştinţa aceea nu se întinde până la mâna nepoatei domniei voastre? încheie Daffin în locul lui.

— Mă tem că nu.

Ducele nu privi în ochii lui Daffin.

— Aţi prefera pentru Regina pe cineva cum este contele de Dryden? întrebă Daffin, cu nările lărgite.

— Aş prefera pe cineva cu acelaşi rang ca al Reginei. Da.

Ruşinea îi arse în piept.

— Nu fiul nelegitim al unui *duce?*

— Te rog să nu faci ca treaba aceasta să devină dificilă, domnule Oakleaf. Eşti un membru respectat pe Bow Street şi am o foarte mare admiraţie pentru dumneata.

— Atâta vreme cât rămân pe Bow Street, acolo unde îmi este locul.

Ducele se foi stânjenit în scaunul său, dar rămase tăcut.

Daffin se întoarse şi făcu câţiva paşi prin încăpere. Umilinţa îi ardea în piept.

— Lady Harriet este de aceeaşi părere?

Ducele încuviinţă din cap.

— Nu văd cum altfel. Amândoi ne dorim doar ce este mai bun pentru Regina noastră.

— Înţeleg.

Daffin se opri şi clătină din cap. *Era destul.*

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, Excelenţă.

Ieşi mânios din încăpere, cu fierea ridicându-i-se în gâtlej. Nu îi ceruse mai întâi Reginei mâna sa pentru că ghicise cum avea să decurgă întâlnirea lui cu ducele. Membrii aristocraţiei erau bucuroşi să aibă ajutorul lui când aveau nevoie de el, dar îşi doreau ca el să plece în mod convenient după ce îşi îndeplinise scopul.

Suspine uşoare venind din salonul de dincolo de foaier atraseră atenţia lui Daffin. Uşa era uşor întredeschisă. Îşi vârî capul ca să vadă cine plângea.

Regina şedea pe canapeaua din mijlocul încăperii, cu prima pagină a ziarului de dimineaţă întinsă în faţa ei.

— Regina, şopti el, intrând în încăpere şi traversând covorul scump pentru a lua loc lângă ea.

— Daffin, suspină ea, arătând cu degetul către ziar. Este adevărat?

Dumnezeule. Simţea că inima îi era smulsă din piept.

— Da, spuse el. Este adevărat. Totul. Sunt un bastard, Regina. Făcu o pauză şi trase adânc aer în piept. De ce plângi?

Era din cauză că îşi petrecuse noaptea cu un bastard? El nu ar fi putut să îndure dacă ea regreta că fusese cu el.

Ea îşi şterse lacrimile.

— Plâng pentru că sunt tristă pentru tine, Daffin. Sunt tristă că tatăl tău a fost atât de îngrozitor, iar mama ta a făcut alegeri greşite în urma cărora tu ai fost nevoit să duci tot greul întreaga ta viaţă.

Daffin îşi încleştă pumnii şi îşi feri privirea, căci nişte emoţii fără nume îi strânseră gâtlejul. El fusese îngrijorat că ea nu avea să îl accepte pentru cine era cu adevărat. Dar ea plângea nu de ruşine, ci de compasiune. Ea îl iubea. Îl iubea cu adevărat. Iar el o iubea şi el, motiv pentru care mai degrabă ar fi murit decât să îngăduie ca ruşinea şi scandalul *lui* să o ruineze. Regina nu merita nimic din toate

astea.

— Nu plânge, scumpo.

Îi legănă capul la pieptul lui.

Ea acceptă alinarea lui preţ de câteva momente, înainte de a se depărta de el.

— De ce nu mi-ai spus despre familia ta? De ce a trebuit să citesc despre ea în ziar?

— Îmi pare rău. Îşi coborî capul. Îmi era ruşine. Mama a fost o curtezană. Desigur, am iubit-o, dar, ca adult, când i-am investigat moartea, am ajuns să înţeleg ce fusese.

Regina încuviinţă din cap.

— Mai este un lucru pe care nu îl înţeleg. Dacă tatăl tău dorea ca ea să moară, de ce nu a pus să fie ucisă când era însărcinată?

Daffin inspiră adânc.

— Tatăl meu a plătit pentru uciderea ei, dar nu el a fost cel care i-a dorit moartea. Ci soţia lui. Ducesa de Portland nu putea să suporte faptul că eu şi mama mea trăiam atât de aproape. Ne vedea din când în când. Asta o înfuria. I-a poruncit tatălui meu să scape de noi amândoi.

Reginei i se opri respiraţia.

— Nu.

Daffin încuviinţă sumbru din cap.

— L-a angajat pe Knowles să ne facă felul.

— Şi totuşi, el nu te-a omorât.

— Nu. Daffin îşi încleştă maxilarul. Tonul îi fu aspru. În schimb, m-a trimis la o şcoală îndepărtată.

Un zâmbet lipsit de umor îi arcui buzele.

— Bănuiesc că a crezut că măcar atâta lucru ar fi putut face. Sunt sigur că înţelegi motivul pentru care nu reuşesc să îi acord vreun merit pentru generozitatea lui.

— Ducesa ştia că erai încă în viaţă?

— M-am asigurat că ştie. După ce am devenit agent în Bow Street, am mers să o vizitez. Am avut o discuţie lungă şi plăcută, ducesa şi eu. Nu voi uita niciodată expresia de pe chipul ei când am intrat în încăpere. Parcă văzuse o stafie. I-am spus că o voi trimite în temniţă pentru uciderea mamei mele dacă avea să încerce vreodată să mai facă rău

cuiva la care ţin. Adevărul era că nu aveam destule dovezi pentru a o trimite în temniţă, dar ea nu ştia asta. M-a crezut şi a stat departe de mine până la moartea ei, în urmă cu doi ani.

— Actualul duce de Portland este fratele tău mai mic? întrebă Regina.

— Da, dar mă îndoiesc că şi-a dat măcar seama că exist până astăzi. Sunt sigur că tatăl meu şi soţia sa au dorit să fie astfel.

— Îmi pare rău, Daffin. Atât de rău!

— Şi mie, dar asta nu schimbă faptul că sunt cine sunt… fiul nelegitim al unui duce şi al unei curtezane.

— Nu îmi pasă dacă eşti fiu nelegitim, Daffin. Nu mi-a păsat niciodată de descendenţa ta.

O trase în braţele lui şi o strânse la piept, ştiind că era pentru ultima oară când avea să o poată atinge.

— Ah, Regina. Poate că nu îţi pasă astăzi sau mâine sau chiar săptămâna viitoare, dar, în cele din urmă, când prietenii tăi vor înceta să te mai accepte în casele lor, când viaţa pe care întotdeauna ai cunoscut-o îţi va fi smulsă, mă vei învinui. Vei fi nevoită. Te va răni, iar eu mai degrabă mi-aş da viaţa decât să te rănesc. Se îndepărtă de ea şi îi trecu delicat încheieturile degetelor peste obraz, dăruindu-şi lui însuşi un moment pentru a memora detaliile fine ale trăsăturilor ei, înainte de a se ridica să plece. Îmi pare rău, Regina.

Aproape că îl dărâmă, dar se strădui să se întoarcă cu spatele şi se îndreptă agale spre uşă. Cu fiecare pas, îşi spuse în sinea lui să nu privească înapoi. Nu dorea să şi-o amintească cu lacrimi şiroind pe chipul ei frumos.

— Daffin, aşteaptă, strigă ea.

El se opri lângă uşă şi îşi plecă capul.

— Regina. Nu putem fi împreună. Eşti o lady, iar eu sunt un fiu nelegitim. Căsătoreşte-te cu cineva din clasa ta socială. Locul tău este alături de ei.

Se auzi foşnetul unui material, apoi vocea ei blândă la urechea lui.

— Dar eu nu îi doresc pe ei.

Venise în spatele lui.

— Într-o zi, îţi vei da seama că aşa a fost cel mai bine, murmură el.

La sunetul suspinului ei sugrumat, el deschise uşa şi ieşi valvârtej, fără să se uite vreo clipă înapoi la inima frântă pe care o lăsase în urmă, fără ca măcar să respire până când nu ajunse afară, în stradă. Abia atunci îşi îngădui să şoptească adevărul.

— Nu te voi uita niciodată.

Capitolul 45

Era ziua ei de naştere, o zi care ar fi trebuit să fie fericită. O zi în care ar fi trebuit să fie entuziasmată. Regina reuşise să ajungă până la vârsta de 30 de ani nemăritată, cu toate astea nu mai era împovărată de virginitatea ei. Ar fi trebuit să fie bucuroasă. Căpătase exact ceea ce îşi dorise. În schimb, rătăcise prin casă întreaga zi, suferind după Daffin.

— Nu doreşti să mergem cu trăsura în parc? o întrebă Nicole, care stătea pe canapeaua din salon.

Regina clătină din cap.

— Nu vrei niciunul dintre biscuiţii pe care bucătăreasa i-a copt de ziua ta? întrebă apoi Nicole.

Regina clătină din cap.

— Nu vrei să mergem la cumpărături? propuse Nicole.

Regina clătină din cap.

Nicole oftă şi îşi lăsă mâinile să îi cadă în poală.

— Este ziua ta, Regina. Spune-mi, te rog, ce ţi-ar plăcea să faci?

— Renunţarea la titlul meu poate fi una dintre alegeri? mormăi Regina.

— Nu cred, zise Nicole, clătinând din cap. Îmi pare rău.

— Şi mie îmi pare rău. Toată viaţa mea mi-am urât titlul, iar acum mă împiedică să fiu cu bărbatul pe care îl

iubesc.

Nicole oftă.

— Daffin este un idiot.

Regina se răsuci şi îşi şterse mânioasă de pe obraji râul de lacrimi care părea fără de sfârşit.

— Crede că sunt prea bună pentru el şi nu sunt. Suntem egali în toate celelalte.

— Am menţionat faptul că este un idiot?

Uşile salonului se deschiseră şi doi lachei îl aduseră înăuntru pe duce. Lady Harriet îl flanca.

— Mark ne-a spus că nu te bucuri de ziua ta de naştere, Regina, spuse ducele.

Singurul răspuns al Reginei fu un oftat lung.

— Are inima grea, Edward. Are nevoie de ceva timp, răspunse Lady Harriet, aşezând o mână liniştitoare pe umărul nepoatei sale.

— Are inima grea? întrebă unchiul Edward, uimit. De ce? Dryden a făcut ceva?

Nicole pufni.

— Dryden nu este deloc motivul pentru care este tristă Regina.

— Dacă nu este din cauza lui Dryden, atunci din cauza cui? întrebă ducele, confuz încă.

— Ah, Edward. Cât de greu de cap poţi să fii? Suferă din cauza domnului Oakleaf, zise bunica oftând. Iar eu, una, eram atât de sigură că şi el o iubeşte.

— Ce înseamnă asta?

Sprâncenele albe şi groase ale ducelui se uniră deasupra ochilor lui urduroşi.

— Domnul Oakleaf, spui?

— Da, Edward, răspunse bunica. Regina este îndrăgostită nebuneşte de domnul Oakleaf de câteva luni. Nu ai observat?

— Dar este un agent de pe Bow Street, răspunse ducele. Şi povestea aceea din ziar…

— Nici una din astea nu contează nicio iotă pentru o femeie îndrăgostită, răspunse bunica.

— Vai de mine, zise ducele, trăgând de buza de jos.

Atunci că tem că am făcut o greşeală. Una gravă.

Regina îşi ridică imediat capul.

— Ce anume, unchiule Edward?

Ducele continuă să îşi tragă de buză.

— Domnul Oakleaf a venit în vizită în ziua în care l-a prins pe individul acela, Knowles. A venit să îmi ceară mâna ta.

— Poftim?

Regina sări în picioare şi îl privi mânioasă pe unchiul ei.

— Da, asta a făcut.

Unchiul Edward dădu din cap.

— L-am refuzat. La urma urmei, abia descoperisem că era un fiu nelegitim.

— Ah, Edward, cum ai putut?! zise bunica. Regina a tot căutat dragostea în toţi aceşti ani şi, în sfârşit, a găsit-o. În clipa asta, nu îmi pasă nici dacă s-ar căsători cu unul dintre lachei. Vreau un strănepot!

— Nu am avut nici cea mai mică idee, zise unchiul Edward. Dumnezeule mare! Îmi pare rău. Cu adevărat.

— Ah, unchiule, de ce? zise Regina.

Se plimbă de colo-colo prin faţa căminului, frecându-şi cu mâinile braţele înfrigurate.

Unchiul Edward oftă.

— Pentru că sunt un bătrân bolnav care nu ştie nimic despre hăţişurile dragostei. Nu sunt obişnuit cu abordarea aceasta modernă a căsătoriei, draga mea. Pentru mine, căsătoria mi-a fost aranjată şi a fost una fericită.

— Da, dar eu nu l-am iubit niciodată pe contele de Dryden. Nici măcar nu l-am plăcut, răspunse Regina.

Ducele ridică din umeri.

— Nici eu nu am iubit-o pe mătuşa ta la începutul căsătoriei noastre şi, cu siguranţă, nici ea nu m-a iubit pe mine.

— Vai, Edward, cât de înapoiat eşti.

Bunica clătină din cap.

Regina se roti pe călcâie şi se întoarse cu faţa către Nicole.

— Ştii ce înseamnă asta, nu? Până la urmă Daffin mă iubeşte. A plecat doar pentru că unchiul Edward nu l-a acceptat.

— Da, exact.

Nicole bătu din palme.

— Mai înseamnă şi că trebuie să îl găsesc de îndată pe Mark ca să îl trimit în căutarea lui Daffin şi să îi spună acestuia cât de idiot este.

Regina se încruntă.

— De ce nu pot merge *eu* să îi spun lui Daffin cât de idiot este?

Nicole clătină din cap.

— Ah, nu, draga mea. Nu aşa funcţionează lucrurile acestea. Clanul nostru are o tradiţie îndelungată în care bărbaţii se întâlnesc în cârciumi pentru a-şi spune unul altuia ce trebuie să audă. Nu trebuie să o strici.

Capitolul 46

Zăpada cădea de ore bune, dar hanul Capra Curioasă era călduros şi plin de obişnuiţii lui clienţi zgomotoşi de la miezul zilei. Daffin şedea singur la o masă. Băuse deja două ulcele de bere şi stătea cu bărbia sprijinită în palmă, nefăcând altceva decât să îşi plângă de milă.

După ce plecase de lângă Regina, cu peste o săptămână în urmă, făcuse tot posibilul să se arunce din nou în munca lui, dar noile lui cazuri nu îl mai încântau aşa cum o făcuseră cândva. Nu se putea gândi decât la zâmbetul Reginei, râsetul Reginei şi la lucrurile timide pe care ea i le spusese, la felul în care părul ei strălucea ca mătasea albastră în soare. Îşi frecă chipul cu o mână. Îi era dor de ea. Şi nu doar de ea, ci şi de Mark şi de Nicole. Timpul petrecut alături de ei îl făcuse, în sfârşit, să simtă că… aparţinea unei familii. Îi făcuse plăcere. La naiba, când dracului se întâmplase *asta?*

— Fii mai plin de viaţă, omule, arăţi ca şi cum ţi-ar fi

murit cățelușul.

Daffin ridică privirea și îi văzu pe Grimaldi, pe gemenii Cavendish și pe Thomas Hobbs, tânărul duce de Huntley, încercuindu-l. În ultima vreme, Huntley se tot afla în compania gemenilor Cavendish, după ce cumnatul lui, Owen Monroe, îi făcuse cunoștință cu ei.

— Mai rău decât dacă mi-ar fi murit cățelușul, mormăi Daffin.

— Îți îneci necazul provocat din cauza Reginei, nu-i așa? întrebă Grimaldi.

— Cum de ai *ghicit?* replică Daffin.

Nu avea niciun chef să audă vreun sfat înțelept, nici să fie tachinat de prietenii lui. Aceștia ar fi făcut mai bine să îl și lăsat în pace.

— Am trecut prin asta. Cunosc privirea unui bărbat îndrăgostit, răspunse Grimaldi. Acum, îți sugerez să încetezi să mai bei bere ieftină și să mergi să îți declari dragostea pentru Regina.

Daffin îl privi încruntat.

— Nu pot să îmi declar dragostea pentru Regina.

— De ce nu? ripostă Grimaldi. Nu îmi spune că nu o iubești.

— Ba o iubesc, și încă cum. Dar nu pot să îi mărturisesc pentru că se întâmplă să fiu un afurisit de fiu nelegitim, iar ea este nepoata unui duce. Sau ești singura persoană din Londra care nu a apucat să se uite cum trebuie la articolul din ziar?

— A, l-am văzut.

Grimaldi apucă un scaun și se așeză lângă Daffin, urmat de ceilalți bărbați.

— Am citit fiecare cuvințel. Problema este că nu dau un sfanț.

— Poftim?

Speranța înflori în pieptul lui Daffin.

Grimaldi se lăsă pe spătarul scaunului său și își încrucișă mâinile la piept.

— Nu îmi pasă dacă ești un bastard, dar îmi pasă dacă ești un idiot, iar în clipa de față ești complet idiot. Tu și

Regina sunteţi, în mod clar, făcuţi unul pentru celălalt. Nu v-am văzut pe niciunul dintre voi mai fericiţi decât atunci când sunteţi împreună.

Daffin se încruntă la el.

— Dar ea este o lady.

Grimaldi se împotrivi unui zâmbet.

— Îmi dau seama că este o lady, iar tu eşti prietenul meu. Uiţi două lucruri foarte importante. Mai întâi: nu mi-a păsat niciodată de aristocraţie, până când nu mi-a fost aruncată în cârcă. Şi în al doilea rând: este evident că Reginei nu îi pasă deloc dacă are un soţ aristocrat, altfel şi-ar fi luat de mult unul. A avut de unde alege de-a lungul anilor, crede-mă.

— Dar eu sunt un bastard.

Daffin îşi coborî vocea.

Rafe izbucni în râs.

— Ai o companie bună. Cu toţii am fost nişte nemernici[2] o dată sau de două ori.

Grimaldi ridică din umeri.

— Te rog. Jumătate dintre bărbaţii din acest oraş sunt bastarzi. Cui îi pasă? În ceea ce mă priveşte, eşti Daffin Oakleaf, agentul din Bow Street. Voi continua să te tratez aşa cum am făcut-o întotdeauna.

— Dar asta înseamnă că Regina va fi dispreţuită, insistă Daffin. Nu va fi primită la evenimentele înaltei societăţi.

Grimaldi îşi dădu ochii peste cap.

— Acum nu mai merge. Merită să fie cu cineva pe care îl iubeşte cu adevărat. Eşti un bărbat bun, Oakleaf. O faci pe Regina fericită. Asta este tot ceea ce contează pentru mine şi, cel mai important, este tot ce contează pentru Regina.

Daffin se uită, pe rând, la ceilalţi. Cu siguranţă că ei aveau să îl ajute să îl facă pe Grim să fie rezonabil.

— Nu va fi acceptată în casele bune. Va fi tratată ca o proscrisă.

— Prostii. Eu sunt marchiz şi amândoi veţi fi

2 Sensurile cuvântului *bastard* sunt atât fiu nelegitim, cât şi nemernic.

întotdeauna foarte bine-veniţi în casa mea, zise Grimaldi.

— Iar eu sunt viconte, adăugă Rafe, şi sunteţi bine-veniţi în casa mea.

— Eu nu sunt decât un amărât de cavaler, dar sunteţi bine-veniţi în casa mea, zise Cade.

— Eu sunt duce şi sunteţi bine-veniţi în casa mea, zise Hobbs, dând hotărât din cap.

Daffin căscă ochii la toţi.

— Adevărat?

Bărbaţii îşi exprimară acordul încuviinţând din cap.

Daffin înghiţi în sec. Chiar avea o şansă să o recâştige pe Regina?

— Crezi că Regina simte la fel? Dacă sentimentele ei s-au schimbat?

Grimaldi mormăi:

— Sentimentele ei nu s-au schimbat. S-a tot smiorcăit prin casă ca o fraieră îndrăgostită. Te adoră.

Daffin luă o ultimă gură întăritoare de bere.

— Mai este un lucru pe care nu ţi l-am spus încă.

— Ce anume?

Grim părea absolut plictisit.

— Unchiul tău m-a refuzat deja, zise Daffin, de data asta simţindu-se plin de importanţă. I-am cerut mâna ei, iar el m-a refuzat. Mi-a spus că Lady Harriet e de aceeaşi părere.

— Da, ei bine, există un lucru pe care *eu* încă nu ţi l-am spus *ţie.*

Grim păru la fel de plin de importanţă.

— Şi care este acesta? întrebă Daffin.

— Lady Harriet şi Nicole l-au mustrat pe unchiul Edward toată dimineaţa pentru că ţi-a îngăduit să pleci, iar acesta şi-a dat consimţământul numaidecât. Mai ales după ce Regina a sărit pe el.

— Serios? întrebă Daffin, privindu-l cu uimire pe prietenul său.

Inima îi bubuia în piept, în vreme ce bucuria îi înflorea în suflet.

— Da, serios, răspunse Grim. Acum ridică-te, pleacă

de aici şi fă ce trebuie, cere-i mâna verişoarei mele, la naiba!

Luându-şi pălăria de pe masă şi îndesându-şi-o pe cap, Daffin sări de pe scaun şi se repezi spre uşă.

Ceilalţi bărbaţi priviră în jur, unul la altul, îşi ridicară ulcelele şi le ciocniră laolaltă, schimbând zâmbete şi râsete.

— Un alt succes, strigă Rafe, ridicându-şi ulcica în aer.

Thomas Hobbs clătină din cap.

— Voi ştiţi mereu ce trebuie să spuneţi. Cum se face?

— Bănuiesc că se datorează faptului că avem o groază de experienţă laolaltă, răspunse Grimaldi.

— Mă bucur să aud asta, zise Hobbs, pentru că voi avea nevoie de ajutorul vostru când o veni vremea să îmi iau o nevastă.

— De ce? întrebă Cade, bătându-l pe spinare pe tânăr.

Hobbs clătină din cap.

— Fata pe care vreau să o iau de soţie într-o zi este absolut convinsă că nu suntem nimic mai mult decât cei mai buni prieteni.

— Nu îţi face griji, răspunse Grimaldi. Când o veni vremea, *cu siguranţă* te putem ajuta.

Capitolul 47

Daffin goni către parc, încercând al dracului de tare să nu alunece pe zăpadă şi pe gheaţă. Tocmai venea de la vila lui Grimaldi, unde fusese informat de o Lady Harriet zâmbitoare că Regina şi Nicole îşi luaseră cameristele şi plecaseră în parc ca să facă un om de zăpadă.

Daffin tocmai dădea curba într-o cărare când dădu peste Regina şi Nicole şi peste un om de zăpadă gata făcut. Servitoarele se aflau prin preajmă.

Alunecă şi se opri.

— Regina!

Cele două doamne se răsuciră spre el. Nicole îi oferi un zâmbet luminos. Ochii Reginei se aprinseră, o gamă de

emoţii jucând pe chipul ei frumos.

— Aş putea… îşi drese glasul şi o luă de la început. Mi-ai putea acorda o clipă din timpul tău?

— Noi o să… ne vedem acasă, zise Nicole, îndemnându-le pe cameriste înaintea ei pe cărarea acoperită de zăpadă către casă.

Când ea şi Daffin rămaseră singuri, Regina se întoarse din nou către omul de zăpadă, ca să îi aşeze lemn-dulce negru deasupra ochilor.

— Ce cauţi aici, Daffin?

— Am venit să-ţi dau ceva, răspunse el, făcând tot posibilul să pară degajat, în vreme ce inima lui executa un dans scoţian. Şi să îţi adresez o întrebare.

Ea se opri din ce făcea.

Daffin nu se grăbi, ocolind încet omul de zăpadă şi iţindu-şi chipul pe după capul acestuia.

Ea îl privi cu atenţie, urma unui zâmbet apărându-i pe buze.

El ieşi de după creaţia ei şi se opri în faţa Reginei.

— La mulţi ani, Regina.

Scoase din buzunarul hainei sale o cutiuţă de catifea verde şi i-o dărui.

— Ce este? întrebă ea, aruncând o privire către cutie.

— Un cadou. Pentru tine. Deschide-o şi vei afla.

Ea aruncă în zăpadă restul de lemn-dulce, luă cutia şi o deschise, dezvăluind un inel cu un safir mare oval înconjurat de diamante mai mici.

Daffin se lăsă pe un genunchi, făcând zăpada de pe pământ să scârţâie.

— O să-ţi uzi pantalonii, îl avertiză ea, cu ochii în lacrimi.

— Nu-mi pasă.

— Este minunat, zise ea, acoperindu-şi gura cu mănuşa.

— Mi-a amintit de ochii tăi, spuse el. Spui da?

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? şopti ea.

— Da.

Daffin sări în picioare şi îşi înfăşură mâinile

înmănuşate pe umerii ei.

— Asta dacă vei dori să mă iei de soţ.

Ea încuviinţă din cap, înlăcrimată.

— Dar de ce, de ce doreşti să te căsătoreşti cu mine?

— Din cel mai bun motiv, continuă el.

— Care este acesta?

Lacrimile i se rostogoliră una după alta pe obraji.

El îi ridică bărbia cu un deget.

— Pentru că nu pot trăi fără tine.

Ea îşi şterse lacrimile cu mănuşa.

— Pot doar să sper că simţi acelaşi lucru pentru mine, continuă Daffin.

— Da.

Încuviinţă din cap, strângând la pieptul ei cutia.

— O să mă căsătoresc cu tine. Nu îmi pasă de trecutul tău. Îmi pare doar rău că ai fost nevoit să treci prin toate lucrurile acelea. Dar, dacă nu ai fi făcut-o, nu te-aş fi avut aici, să te iubesc, să îmi fii soţ.

Daffin o trase în braţele lui.

— Nu te merit, Regina, dar îţi promit că îmi voi petrece restul vieţii încercând să te fac fericită.

— Voi fi, Daffin. Atâta vreme cât voi fi alături de tine. Îi dărui un zâmbet plin de lacrimi.

El îi întoarse zâmbetul.

— Vei fi fericită să fii căsătorită cu un agent din Bow Street?

— Voi fi cât se poate de mândră.

Îi cuprinse chipul între mănuşile ei.

— Nu vreau să încetezi să fii agent. Nu cred că voi înceta vreodată să îmi fac griji pentru tine, dar cineva trebuie să îi prindă pe oamenii răi care se află în lume, oameni ca ducesa de Portland şi ca Quinton Knowles. Eşti un investigator bun, Daffin. Străzile din Londra au nevoie de tine.

Daffin o ridică şi o învârti.

— Te iubesc, Regina Haversham, din toată inima mea.

— Iar eu te iubesc pe tine, Daffin Oakleaf, cu toată inima mea.

El o lăsă jos şi apoi merseră împreună către casa lui Grimaldi, braţ la braţ.

Pe neaşteptate, Daffin izbucni în râs.

— Ştii ce? întrebă el, lovind cu cizmele zăpada proaspătă.

— Ce?

Regina se aplecă să învârtă în mănuşi un bulgăre de zăpadă.

— Pentru prima oară de când eram copil, chiar aştept cu nerăbdare Crăciunul de anul viitor.

— Mă bucur să aud asta. Aruncă bulgărele de zăpadă, se înălţă pe vârfuri şi îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui. Fiindcă eu ador Crăciunul şi fiecare Crăciun de acum înainte va fi şi mai frumos pentru că suntem împreună. Acum sărută-mă.

Mulţumiri

Mai întâi, aş dori să îi mulţumesc lui Jenny Simon pentru cea de-a doua şi cea de-a treia replică din această carte. Îmi plac grozav! Mulţumesc lui Holly Ingraham, editoarea mea de o viaţă de la St. Martin’s Press; lui Jennie Conway, pentru tot ajutorul său; şi noii mele editoare, Alex Sehulster, pentru că a făcut ca tranziţia să fie lină.

Le mulţumesc, ca întotdeauna, lui Mary Behre, Virginiei Boylan şi lui Jamie Smith Disterhaupt, cei mai buni corectori pe care i-ar putea avea un autor.

În cele din urmă, mulţumesc agentei mele, Kevan Lyon, pentru îndrumarea şi sprijinul său.

Vă mulţumesc pentru faptul că aţi citit *o pasiune de-o noapte.* Dintr-un motiv de care încă nu sunt sigură, cartea aceasta a fost una dintre cele mai dificile pe care am scris-o vreodată, dar acum, că este scrisă, trebuie să spun că m-am îndrăgostit de povestea Reginei şi a lui Daffin şi sper că şi voi.